

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

AMANDA QUICK

THE LADY
HAS A PAST

Cuprins

[Titluri de Jayne Ann Krentz](#)

[Pagina titlu](#)

[Drepturi de autor](#)

[Dedicare](#)

[Cuprins](#)

[Capitolul 1](#)

[capitolul 2](#)

[capitolul 3](#)

[capitolul 4](#)

[capitolul 5](#)

[Capitolul 6](#)

[Capitolul 7](#)

[Capitolul 8](#)

[Capitolul 9](#)

[Capitolul 10](#)

[Capitolul 11](#)

[Capitolul 12](#)

[Capitolul 13](#)

[Capitolul 14](#)

[Capitolul 15](#)

[Capitolul 16](#)

[Capitolul 17](#)

[Capitolul 18](#)

[Capitolul 19](#)

[Capitolul 20](#)

[Capitolul 21](#)

[Capitolul 22](#)

[Capitolul 23](#)

[Capitolul 24](#)

[Capitolul 25](#)

[Capitolul 26](#)

[Capitolul 27](#)

[Capitolul 28](#)

[Capitolul 29](#)

[Capitolul 30](#)

[Capitolul 31](#)

[Capitolul 32](#)

[Capitolul 33](#)

[Capitolul 34](#)

[Capitolul 35](#)

[Capitolul 36](#)

[Capitolul 37](#)

[Capitolul 38](#)

[Capitolul 39](#)

[Capitolul 40](#)

[Capitolul 41](#)

[Capitolul 42](#)

[Capitolul 43](#)

[Capitolul 44](#)

[Capitolul 45](#)

[Capitolul 46](#)

[Capitolul 47](#)

[Capitolul 48](#)

[Capitolul 49](#)

[Capitolul 50](#)

[Capitolul 51](#)

[Capitolul 52](#)

[Capitolul 53](#)

[Despre autor](#)

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ SCRIND CA AMANDA QUICK

Doamna are un trecut
A închide
frânghie
Cealaltă Doamnă Dispare
Fata care știa prea multe
'Pana cand moartea ne va desparti
Grădina Minciunilor
Altfel Angajat
Femeia misterioasă
Grădinile de cristal
Mercur
Lampă aprinsă
Otrava Perfecta
Al Treilea Cerc
Râul Știe
A doua vedere
Minci la lumina lunii
Companionul plătit
Așteaptă până la miezul nopții
Întârziere la nuntă
Nu privi înapoi
Ușor umbrit
Văduvă rea
Eu Tu Mier
Cu acest inel
Afacere
Bucluc
Mistică
Amantă
Înșelăciune
Dorință
Periculos
Nechibzuit
Răvită
Întâlnire
Scandal
Predare
Seducție

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ

TRILOGIA LACUL FOGG

Toate Culorile Noptii

Disparația

De neatins

Promite să nu spui

Când toate fetele au plecat

Surorile secrete

Sa nu ai incredere in nimeni

Drumul fluviului

Ochii de vis

Plaja Copper

Prea implicat

Aprins

A alerga fierbinte

Sfârâie și arde

minciuni albe

Toata noaptea

Trezirea

Adevăr sau provocare

Lumină în umbră

Vară în Eclipse Bay

Împreună în Eclipse Bay

Fum în oglinzi

Pierdut găsit

Zori în Golful Eclipse

Focalizare moale

Golful Eclipsei

Ochiul privitorului

Flash

Margini ascuțite

Ape Adânci

Absolut, Pozitiv

Aveți încredere în mine

Marea Pasiune

Talente ascunse

Cele mai sălbătice inimi

Barbat familist

Parteneri perfecti

Dulce Noroc
Garnituri de argint
Șansa de Aur

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ SCRIIND CA JAYNE CASTLE

Orașul Iluziei
Apelul sirenei
Zona fierbinte
Deception Cove
Noaptea pierdută
Canioanele Noptii
Cristal de la miezul nopții
Pradă obsidiană
Lumină-întuneric
Maestru de argint
Vanator de fantome
După Glow
Armonie
După lăsarea întunericului
Amaryllis
Zinnia
Orhidee

SERIA GUINEVERE JONES

Disperat și înșelător
Colecția Guinevere Jones, volumul 1

Jocul disperat
Înșelătoria înfiorătoare

Sinistru și Fatal
Colecția Guinevere Jones, volumul 2

Atingerea Sinistră
Averea Fatală

SPECIALE

Dosarele cazului Scargill Cove
Bridal Jitters
(scriind ca Jayne Castle)

ANTOLOGII

Fermecat

(cu Julie Beard, Lori Foster și Eileen Wilks)

TITLURI SCRISE DE JAYNE ANN KRENTZ ȘI JAYNE CASTLE

Nu merge Înapoi

OceanofPDF.com

THE LADY
HAS
A PAST

AMANDA
QUICK

BERKLEY
NEW YORK

OceanofPDF.com

BERKLEY

O amprentă a Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Drepturi de autor © 2021 de către Jayne Ann Krentz

Penguin Random House acceptă drepturile de autor. Drepturile de autor alimentează creativitatea, încurajează voci diverse, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vibrantă. Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a acestei cărți și că ați respectat legile privind drepturile de autor prin faptul că nu reprodus, scanat sau distribuiți nicio parte a acesteia sub nicio formă fără permisiune. Sprijiniți scriitorii și permiteți Penguin Random House să continue să publice cărți pentru fiecare cititor.

BERKLEY și colofonul BERKLEY & B sunt mărci comerciale înregistrate ale Penguin Random House LLC.

Datele de catalogare în publicație ale Bibliotecii Congresului

Nume: Quick, Amanda, autor.

Titlu: Doamna are un trecut / Amanda Quick.

Descriere: New York : Berkley, [2021]

Identificatori: LCCN 2020042166 (tipărit) | LCCN 2020042167 (carte electronică) | ISBN 9781984806888 (copertă cartonată) | ISBN 9781984806918 (carte electronică)

Subiecte: GSAFD: Ficțiune de mister. | Ficțiune cu suspans.

Clasificare: LCC PS3561.R44 L33 2021 (print) | LCC PS3561.R44 (carte electronică) | DDC 813/.54—dc23

Înregistrare LC disponibilă la <https://lcn.loc.gov/2020042166>

Înregistrarea cărții electronice LC disponibilă la <https://lcn.loc.gov/2020042167>

Design de carte de Laura K. Corless, adaptat pentru ebook de Kelly Brennan

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, vii sau morți, unități de afaceri, evenimente sau locuri este în întregime coincidentă.

pid_prh_5.7.0_c0_r0

OceanofPDF.com

Pentru Frank, ca întotdeauna, cu dragoste
OceanofPDF.com

Cuprins

Acoperi

Titluri de Jayne Ann Krentz

Pagina titlu

Drepturi de autor

Dedicare

Capitolul 1

capitolul 2

capitolul 3

capitolul 4

capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53

Despre autor

OceanofPDF.com

Capitolul 1

C

Harles Adlington încerca să-și înece soția în piscină când Lyra Brazier a intrat în grădina cu pereți din spatele conacului.

Cel puțin așa arăta.

Lyra a încremenit, încercând să proceseze scena suprarealistă. Totul părea atât de *normal* – soarele din California dansând pe apă, șezlongurile umbrele umbrele, ulciorul de martini pe masă, punga cu crose de golf sprijinită de o bancă de grădină. Doar o altă zi perfectă de carte poștală în paradisul de pe litoral, care era Burning Cove.

Doar că Adlington încerca să-și ucidă soția.

Lyra și-a spus că Adlington ar putea juca un fel de joc zbuciumat. Stropirea violentă a făcut dificil să fie sigur ce se întâmplă. Nici măcar nu putea fi absolut sigură că Marcella și Charles Adlington erau cei doi oameni din piscină. Nu întâlnise niciodată cuplul. Asta părea însă cea mai logică concluzie, având în vedere că vila le aparținea și nu mai era nimeni în preajmă, nici măcar menajeră sau grădinar.

Dar soțul trebuia să joace golf. Asta a lăsat o altă posibilitate înfiorătoare - că Marcella a fost atacată de un străin.

Femeia din piscină a reușit să iasă la suprafață suficient de mult încât să țipe.

"Ajutați-mă. Soțul meu încearcă să mă omoare."

Atât despre teoria agresată de un străin.

Charles și-a ridicat privirea de la sarcina de a încerca să țină capul Marcellei sub apă, a văzut-o pe Lyra și și-a eliberat imediat victima. Se împrășcă frenetic spre treptele piscinei.

„Tu ești următoarea, cățea care se amestecă. Cum îndrăznești să încerci să mă dai deoparte? Stii cine sunt?"

S-a mișcat cu o viteză surprinzătoare pentru un om atât de mare. Ajunse la treapta de sus, exact când Lyra învinge șocul care o trântise la pământ. Ea nu își imagina lucruri. Chiar a intrat într-o crimă în curs. Lucrul inteligent de făcut a fost să alergi. Dar Adlington era un bărbat puternic, athletic și purta doar o pereche de pantaloni scurți de baie cu centuri. Se putea mișca repede.

Ea, pe de altă parte, era îmbrăcată pentru ceea ce trebuia să fi fost un interviu cu un client bogat. Sandalele ei la modă, cu toc stivuit, ciorapii și costumul confortabil, cu fustă până la gambe, nu au fost concepute pentru alergare.

A mai fost și un alt factor. Nu putea să lase singură femeia din piscină să se ocupe de un bărbat violent care se pare că era într-o dispoziție ucigașă.

Adlington se apropia repede. În ochii lui era nebunie și furie.

Se repezi spre sacul de golf și apucă un fier de călcat. Adlington era aproape de ea acum.

Folosind prinderea potrivită cu două mâini, ea a balansat bâta cu toată puterea pe care o putea strânge. Anii în care a fost căpitanul echipei de golf de la colegiul de elită pentru femei la care urmasa au dat roade. Ea ținti spre capul lui Adlington. Bâta s-a izbit într-o parte a craniului lui cu o bufnitură care îi zvâcnea stomacul. Sângele a țâșnit.

Adlington s-a răsturnat într-o parte și a căzut puternic. A aterizat mai departe terasa cu gresie și nu s-a mișcat. Un lac purpuriu a început să se formeze în jurul capului său.

Lyra se uită la el, șocată de propriul ei act de violență, tulburată de posibilitatea că ar fi putut tocmai să fi ucis un bărbat și năucită de certitudinea că aproape fusese ucisă. Pulsul îi tremura și nu-și putea trage respirația.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că ai ajuns când ai venit.” Femeia din piscină se clătină prin apă până la trepte. „Charles încerca să mă ucidă. Medicii de la azil mi-au spus că l-au vindecat. Am fost un prost să le cred.”

Lyra reuși în sfârșit să respire. — Marcella Adlington?

"Da." Marcella a ieșit din piscină și a luat un prosop de la o masă din apropiere. „Sunt Marcella Adlington.”

Avea treizeci de ani sau patruzeci de ani, o blondă atrăgătoare, care probabil fusese nimic mai puțin răpitoare când avea douăzeci de ani. Avea genul de structură osoasă care ar asigura că îmbătrânește bine. Rochia ei la modă era udă și se agăța de corpul ei curbat elegant ca o a doua piele. Părul ei până la umeri atârna în fire umede. Rimelul îi curgea pe obraji. Rujul ei roșu maro era mânjit.

Ea și-a șters fața și se uită la Lyra. „Tu nu ești Raina Kirk, nu-i așa? Mi s-a spus că este o femeie mai în vârstă, mai experimentată.”

— Domnișoara Kirk nu a putut face programarea, spuse Lyra. „Ea m-a trimis în schimb. Eu sunt Lyra Brazier.”

"Înțeleg." Marcella se prăbuși pe o bancă, strângând prosopul. "Iartă-mă. Mă simt puțin tremurând." Se uită la corpul nemișcat al soțului ei. "Este el-"

Lyra aruncă o privire către bărbatul mototolit pe terasă. "Nu știu. Trebuie să chem poliția."

"Da, desigur." Marcella și-a cuprins brațele în jurul ei și a început să se legăne ușor înainte și înapoi. „Sper că e mort. Eram absolut îngrozită de el.”

Lyra s-a strâns, lăsă jos crosa de golf și se grăbi pe marginea piscinei. Se opri aproape de Marcella. Femeia tremura violent.

— Te rog, lasă-l mort, șopti Marcella. „Vroia să mă omoare. Au spus că a fost vindecat, dar intenționa să mă ucidă. A spus că va arăta ca o înec accidental. A spus că poliția ar presupune că m-am îmbătat cu martini, am căzut în piscină și am murit. Avea totul planificat, vezi tu.”

Lyra apucă două prosoape groase din stiva de pe o bancă din apropiere. Un obiect greu care fusese ascuns între prosoape s-a prăbușit și a aterizat pe gresie cu un zgomot. Surprinsă, se uită în jos și văzu un pistol.

Marcella se înțepeni. „L-am cumpărat cu ceva timp în urmă. Îmi era atât de frică de el. Dar până la urmă nu mi-a făcut niciun bine. M-a prins prin surprindere. A spus că știe că

aștept un detectiv privat. Și-a dat seama că intenționez să încerc să găesc dovezi pentru a-l aresta din nou."

Lyra nu a răspuns, pentru simplul motiv că nu și-a putut rezolva propriile sentimente. Pe de o parte, ea spera că Charles Adlington nu va mai fi niciodată o amenințare. Dar posibilitatea ca ea să fi ucis un bărbat, chiar și în auto-apărare, era prea mult pentru a face față în acel moment. Și-a amintit că era profesionistă. A trebuit să rămână calmă, răcoroasă și liniștită.

Ea înfășura umerii Marcellei cu un prosop uscat. "Așteptați aici."

Ocolind piscina, ea a trecut din nou pe terasa și s-a apropiat de cadavru cu precauție. Sângerarea părea să fi încetinit. Ea a sperat că acesta era un semn bun. Dar când s-a apropiat, i-a trecut prin minte că ar putea indica că inima lui Adlington încetase să mai bată.

Ea aruncă o privire spre clubul de golf. Avea sânge și păr și, posibil, alte lucruri pe el. Nu voia să o examineze prea atent. Adlington nu a dat semne evidente de viață, dar poate că pretindea că era inconștient. Dacă ar încerca să verifice pulsul, ar putea să o apuce și să o copleșească.

Se întoarse să se uite la Marcella. „O să sun la poliție. Unde este cel mai apropiat telefon?"

"Ce?" Marcella clipi de câteva ori și-și îndepărta atenția de la corp. "Oh. Telefonul. Da, desigur. În interiorul serei."

— Fii cu ochii pe el, spuse Lyra. "Ma întorc imediat. Orice ai face, nu te apropia prea mult de el. S-ar putea să fie încă conștient."

"Aștepta." Marcella sări în picioare. „Nu mă lăsa aici cu el. Dacă nu e mort?"

„Trebuie să sun la poliție."

"Voi veni cu tine."

Marcella a făcut drum în jurul piscinei. Lyra a așteptat-o. Împreună au intrat în seră cu pereți de sticlă. Telefonul era pe o măsută. Lyra ridică receptorul și apelă operatorul.

— Poliția Burning Cove, te rog, spuse ea. "Omucidere." Ea și-a strâns strânsoarea telefonului pentru a încerca să-și calmeze tremurul din degete. Era detectiv privat. Trebuia să arate bine în fața clientului. Competent.

„O clipă, te voi conecta", a spus operatorul.

O clipă mai târziu, o voce bărbătească, bărbătească, a venit pe linie. "Omucidere. Brandon."

„Ea este Lyra Brazier. Sunt investigator pentru Kirk Investigations."

„Da? Nu știam că domnișoara Kirk a angajat un alt anchetator. Afacerile se remarcă, nu?"

Lyra a decis că nu era momentul să explice că ea era, din punct de vedere tehnic, un ucenic anchetator.

— Sun de la reședința Adlington de pe Harborview Drive, detectiv, spuse ea. „A avut loc un incident care l-a implicat pe soțul doamnei Adlington. Avem nevoie de poliție și de o ambulanță."

"D-na. Adlington este rănit?" Vocea lui Brandon se ascuți brusc. "Cat de rau?"

Lyra studie silueta nemișcată de pe terasă. "D-na. Adlington este amenda. Domnul Adlington a fost rănit. Nu știu cât de rău. El pare a fi. . . inconștient." Ea și-a dres glasul. „E posibil mort.”

— Sunteți în siguranță și dumneavoastră și doamna Adlington?

"Da."

"Stai unde ești. Sunt pe drum."

Se auzi un clic la celălalt capăt al liniei. Brandon închisese. Lyra lăsă receptorul în leagăn și se uită la Marcella, care se uita la soțul ei prin geamurile de sticlă ale serei.

„Știam că devine din nou din ce în ce mai dezechilibrat”, a spus ea. „Dar știam și eu că nimeni nu mă va crede. Când erau alți oameni în preajmă, reușea întotdeauna să pară perfect normal. I-a păcălit chiar și pe doctorii de la azil. Trebuia să am dovezi.”

„Ai vrut să angajezi Kirk Investigations pentru a încerca să găsești dovezi credibile că soțul tău era un pericol pentru tine și că ar trebui să fie închis într-un spital de boli psihice”, a spus Lyra.

Urmă o scurtă pauză înainte ca Marcella să răspundă. Lyra a primit o frison fantomatică de conștientizare intuitivă. Ceva era întrerupt. Era aproape sigură că Marcella rescria rapid un scenariu.

— Da, spuse Marcella, vorbind acum puțin prea repede. „Da, de aceea am făcut o întâlnire cu un detectiv privat astăzi. Dar Charles a apărut cu puțin timp în urmă. Trebuia să joace golf. Acesta este sacul lui de crose acolo.”

În depărtare sunau sirenele.

— Mă voi duce în fața casei și îl voi escorta pe detectivul Brandon și echipajul ambulanței înapoi aici, spuse Lyra. Ea îi aruncă o privire lui Charles, care încă nu se mișcase. "Vrei să vii cu mine?"

"Nu." Marcella respiră adânc. „Voi rămâne aici. Dacă se mișcă, încui ușa. Nu este o mare amenințare acum, nu-i așa? Nu cu rana aia la cap. Presupunând că este chiar în viață.”

— Presupunând asta, spuse Lyra. „Nu, nu este o amenințare. În orice moment, nu.”

Lyra a ieșit repede din seră și a urmat poteca din piatră din jurul casei mari. O mașină de poliție și o ambulanță intrau pe alee circulară.

Ușa din partea pasagerului a mașinii s-a deschis. Un bărbat într-un costum mototolit și un fedora bătut a ieșit afară. Ea l-a recunoscut. Îl cunoscuse pe Brandon recent, când sora ei, Vivian, devenise ținta unui asasin.

Vederea pălăriei lui o făcu să-și dea seama că versiunea feminină la modă a unui fedora pe care o purtase când ajunsese la vilă nu mai era cocoțată într-un unghi inteligent pe părul ei strâns cu grijă. Se desprinsese în timpul luptei scurte și brutale cu Adlington.

Detectivul Brandon avea aspectul dur și obosit de lume a unui polițist bun care a văzut natura umană în starea ei mai proastă, dar care este hotărât să-și facă treaba. Îi dădu Lyra un semn scurt și clar din cap.

— Domnișoară Brazier, spuse el. „Unde este Adlington?”

— Pe terasa din spatele casei, spuse Lyra. "O să-ți arăt."

Brandon nu a așteptat-o. A decolat pe poteca de lespez. Doi însoțitori de ambulanță au scos o targă din vehicul și l-au urmat. Lyra a trebuit să trapească pentru a ține pasul cu ei.

— Vorbește cu mine, ordonă Brandon peste umăr.

— Am avut o întâlnire cu doamna Adlington în această după-amiază, spuse Lyra. „Ei bine, Raina a avut programarea, dar s-a gândit că ar fi o experiență bună pentru mine să iau un interviu cu clientul, așa că în schimb am venit aici. Doamna Adlington și-a exprimat interesul să angajeze Kirk Investigations, dar nu a spus de ce. Când am ajuns aici, i-am găsit pe domnul și doamna Adlington în piscină. Părea că domnul Adlington încerca să-și înecă soția. Când m-a văzut, a coborât din piscină și a venit după mine.”

„Da? Ce ai... Brandon a trecut prin poarta grădinii, a văzut cadavrul, sângele și cei trei fier și s-a oprit brusc. — L-ai lovit cu o *croșă de golf*?

„A fost cel mai apropiat lucru la îndemână.”

Brandon fluieră apreciativ. „Trebuie să ai un leagăn al naibii.”

„Este de fapt un joc destul de plictisitor, dar amândoi mei joacă, la fel și fostul meu logodnic și, ei bine, era de așteptat, dacă știi ce vreau să spun.”

Brandon îi aruncă o privire de necizut. „Dreapta. Nu aveam terenuri de golf sau cluburi de țară în cartierul meu. Am jucat baseball în mijlocul străzii.”

„Sună mai interesant decât golful, dar aproape orice este.”

Nu era foarte atentă la conversație, pentru că îi urmărea pe însoțitorii ambulanței. Așezaseră targa lângă forma nemișcată a lui Adlington.

— Așteaptă, le strigă Brandon către cei doi bărbați. „Vreau să arunc o privire înainte să-l muți.”

A traversat cu pași mari terasa și s-a ghemuit lângă Adlington. Lyra a rămas acolo unde era. Nu avea nicio dorință să se uite mai atent.

„Este în viață?” ea a șoptit.

Brandon părea surprins de întrebare. „În niciun caz. Câteva lovituri în cap cu o *croșă de golf* ar doborî probabil un mic elefant.”

— Câteva lovituri? Lyra a uitat să respire. „Dar l-am lovit o singură dată.”

Brandon a ridicat din umeri. „Este greu să ții evidența unor astfel de lucruri când ești speriat și lupți pentru viața ta.”

„Știu exact de câte ori l-am lovit”, a spus Lyra.

Dar cei trei fier de călcat nu se aflau pe terasa unde îl lăsase ea. Clubul fusese mutat. Acum era la câțiva metri de poziția inițială. Se uită la Marcella Adlington.

Marcella se mișcă să stea lângă ea. Își trecu degetele prin părul ud. În ochii ei era o cerere pentru înțelegere. Ea își coborî vocea.

— Trebuia să fiu sigură, spuse ea.

capitolul 2

M

arcella Adlington m-a pus la cale, spuse Lyra. Se duse la fereastra biroului și contempla vederea străzii umbrite de palmieri prin jaluzelele de lemn. „Nu pot dovedi, dar sunt sigur de asta. În ultimul moment totul a ieșit din scenariu. A trebuit să improvizeze.”

„Ea a vrut să fie sigură că soțul ei a murit cu adevărat”, a spus Raina Kirk.

"Da."

Raina se lăsă pe spătarul scaunului mare și bătu cu un cui elegant lustruit pe biroul strălucitor. Nu era sigură cum să facă față situației. Nu avea de gând să-i spună Lyrei că înțelegea prea bine panica și determinarea Marcellei Adlington.

Cu toate acestea, a avut sentimentul sâcâitor că era responsabilitatea ei să ofere câteva cuvinte de mângâiere. La urma urmei, Lyra era foarte nouă în domeniul investigațiilor. Era la serviciu de doar trei zile.

Dar Raina habar n-avea ce să spună. Până acum Kirk Investigations fusese o afacere cu o singură femeie, afacerea *ei*. În cealaltă viață ei înapoi în New York, ea lucrase ca secretară pentru câțiva ucigași profesioniști. Nici acel rol, nici noul ei aici în Burning Cove nu o pregătiseră pentru a avea de-a face cu un angajat care fusese supus unui șoc emoțional major. Poate că nu a fost făcută pentru conducere.

În retrospectivă, probabil că fusese o greșeală să o ia pe Lyra Brazier ca ucenic. A existat măcar un ucenic în afacerea cu investigații? Aceasta fusese descrierea lui Lyra cu privire la poziția pe care o căuta la firmă când a intrat pe ușă și a anunțat că vrea să lucreze pentru Kirk Investigations.

Un lucru devenise repede clar: când Lyra a început să vorbească, a fost uimitor de greu să-i reziste. Raina stătuse politicos pe teren, intenționând pe deplin să spună nu, dar cumva ajunsese să fie de acord să-i dea Lyrei o perioadă de probă ca ucenic.

Astăzi începea să pară că s-ar putea să nu reziste mult timp în slujba în care își spusese atât de convingător. Lyra provenea dintr-un mediu bogat, privilegiat. Tatăl ei deținea o companie internațională de transport maritim. Era inteligentă, educată, stilată și hotărâtă, dar ducea o viață foarte adăpostită. Îi lipsea experiența în lumea reală.

Lyra se născuse și fusese crescută pentru a fi o socialistă – să se căsătorească cu un bărbat din clasa superioară dintr-o familie bună, să găzduiască prânzuri de caritate, să organizeze petreceri generoase și să participe la operă. Cu siguranță nu fusese crescută pentru a-și risca gâtul încercând să descopere secretele altora. Și acum, la trei zile de la slujbă, aproape că fusese ucisă la prima ei misiune.

Ar trebui să o las să plece, se gândi Raina. Pentru binele ei. Lyra avea o aură inconfundabilă de naivitate și inocență veselă. Afacerea de investigații private nu a fost o alegere bună de carieră pentru naivi și nevinovați.

Dar un lucru a împiedicat-o să o concedieze pe Lyra pe loc. Da, un nebun încercase să o ucidă în ziua aceea, dar ea luptase împotriva atacatorului ei cu o crosă de golf și se salvase pe ea și pe client. Ea a înțeles și că ea fusese folosită. Nu mai era chiar atât de naivă sau atât de inocentă. Învăța repede.

— Ai dreptate, spuse Raina. „Marcella Adlington a fost cu siguranță foarte precisă cu privire la ora întâlnirii în această după-amiază. Nu era îmbrăcată pentru înot sau plajă, dar a insistat să o întâlnească lângă piscină.

Lyra se întoarse, cu ochii ei alun ascuțiți și limpezi. „Avea o armă ascunsă într-un teanc de prosoape. Faptul că Charles Adlington era îmbrăcat pentru înot indică faptul că prezența lui la fața locului nu a fost o surpriză pentru soția sa.

"Sunt de acord."

„Am aflat mai târziu că mașina lui era parcată în garaj. Fusese acolo de ceva vreme. Probabil că i-a spus că plănuia să angajeze un detectiv privat pentru a încerca să-l angajeze din nou, pentru că, când și-a dat seama că sunt acolo, a încetat să mai încerce să o înece și a venit după mine.

„Dacă Marcella și-ar fi împușcat soțul fără niciun motiv evident, ar fi fost arestată pentru crimă. Avea nevoie de un martor și de o explicație credibilă pentru a apăsa pe trăgaci. I-a spus că așteaptă un anchetator pentru că știa că se va înfuria când te va vedea. Asta i-ar oferi scuza să-l omoare. Ea ar fi eroina situației pentru că și-a oprit soțul să te ucidă. Cu siguranță nu ar fi fost arestată în acele circumstanțe, iar soțul ei terifiant ar fi murit în siguranță.”

Lyra începu să se plimbe prin cameră. „Dar lucrurile au mers prost. S-a întors primul împotriva ei.”

„Dacă nu ai fi ajuns când ai venit, ea ar fi murit. I-ai salvat viața când ai folosit acel club de golf din Adlington.

Lyra se opri în mijlocul camerei. „Dar deodată Marcella s-a confruntat cu un scenariu neplanificat. Totul era să se asigure că scăpa de soțul ei, dar nu era sigură că Adlington era mort. Niciunul dintre noi nu a putut spune dacă era în viață și nu am îndrăznit să ne apropiem suficient pentru a verifica pulsul.

„Așa că, când te-ai dus prin casă să-l saluti pe detectivul Brandon, Marcella a luat crosa de golf și s-a asigurat că soțul ei nu va supraviețui.”

Lyra dădu încet din cap. „Da, exact asta s-a întâmplat. Nu cred că Marcella a intenționat vreodată să-l angajeze pe Kirk Investigations. Ea își dorea doar soțul mort.”

Raina oftă. "Bun venit în lumea mea. Regula numărul unu este întotdeauna să presupunem că clientul minte sau, cel puțin, nu vă spune întregul adevăr. Toată lumea are secrete de protejat.”

"Dreapta. Îmi voi aminti asta.”

Raina s-a așezat în față și și-a strâns mâinile pe birou. „Ești sigur că vrei să fii detectiv privat?”

„Te rog să nu mă concediezi din cauza a ceea ce s-a întâmplat astăzi.”

Raina și-a ridicat sprâncenele. „Nu te voi lăsa să pleci din cauza asta. La urma urmei, ai salvat clientul...”

„Non-client.”

„T-ai salvat pe non-client și pe tine însuși. Ai manifestat o gândire remarcabil de ascuțită în circumstanțe extraordinar de periculoase. Apropo, sunt foarte impresionat de swing-ul tău de golf.”

Maxilarul Lyrei se strânse. Umbrele îi acoperiră ochii. S-a întors și s-a întors la fereastră.

— Ceea ce mă deranjează este că nu voi ști niciodată, spuse ea încet.

„Nu știi niciodată ce?” întrebă Raina.

— Dacă eu sunt cel care l-a ucis pe Charles Adlington. L-am lovit o singură dată, Raina, dar l-am lovit foarte tare. Era mult sânge. Dar Marcella Adlington l-a mai lovit de câteva ori.”

Raina a încercat și nu a reușit să vină cu un răspuns reconfortant. Ea a spus singurele cuvinte pe care le știa că sunt adevărate.

„Ai făcut ceea ce trebuia să faci pentru a te salva pe tine și pe Marcella Adlington”, a spus ea. „Asta e tot ce contează. Există întotdeauna întrebări fără răspuns în această afacere. Faptul vieții. Ai elementele unui bun investigator, dar cred că ar trebui să vă gândiți serios planurilor de carieră înainte de a vă decide dacă doriți să rămâneți în această firmă.

Lyra și-a încrucișat brațele. „Bine.”

„Și acum vom urma o tradiție de lungă durată în această afacere.”

Lyra îi aruncă un zâmbet slab. „Ce-i asta?”

„Vom sărbătorim.”

Lyra părea uluită. „Ce sărbătorim?”

— Ce zici de faptul că tu și Marcella Adlington ați supraviețuit amândoi?

Lyra respiră adânc. „Ai dreptate. Este cu siguranță ceva ce merită sărbătorit.”

„În această seară, tu și cu mine vom ieși în oraș. Vom începe cu cocktailuri și cină la Hotelul Burning Cove și apoi vom lua un taxi până la cel mai tare club de noapte din oraș, Paradisul.”

capitolul 3

eu

Mă tem că ați devenit o problemă, domnule Cage. Erling Lennox scoase un pistol din interiorul hainei croite manual. „Ți-ai îndeplinit scopul. Sunt încântat de Milton-ul pe care l-ai găsit pentru mine. Dar mă tem că în procesul de urmărire ai aflat prea multe despre colecția mea și despre afacerea mea. Regret că nu voi avea ocazia să folosesc expertiza dumneavoastră în viitor. Ai venit foarte recomandat.”

„Apreciez complimentul”, a spus Simon Cage, „dar nu-l voi putea returna. În timpul muncii mele, am întâlnit o mulțime de ucigași, șantaj și delapidatori care au fost mult mai deștepți decât voi. Pe o scară de la unu la zece, te-aș pune la trei.”

A fost nevoie de câteva bătăi pentru ca insulta să se înregistreze. Când a făcut-o, Lennox s-a înroșit de furie. Ca atât de mulți oameni născuți într-o lume a bogăției, privilegiilor și puterii, el a presupus că era mult mai inteligent decât cei pe care îi considera inferiori sociali. Simon nu a încetat să fie uimit de faptul că oamenii care au scăpat cu șantaj sau crimă o dată sau de două ori au ajuns la concluzia că erau ființe superioare. Bărbații precum Lennox au experimentat un sentiment îmbătător de putere când au descoperit că pot manipula pe alții sau pot lua o viață umană.

„Cine ești tu, Simon Cage?” întrebă Lennox. — Nu ești un adevărat comerciant de cărți, nu? Străfulgerul de furie dispăruse acum din ochii lui. O urmă de prudență, poate chiar de alarmă totală, îi lua locul. "Ce se intampla aici?"

„Sunt exact cine scrie că sunt pe cartea mea de vizită. Simon Cage, comerciant de cărți anticare. Milton este un fals, apropo. Ai fost păcălit. Nimic personal. Doar o parte din treabă.”

Lennox ieși din spatele biroului său. Ține pistolul îndreptat spre pieptul lui Simon.

„Pentru cine lucrezi?” râpă el.

Erau în biblioteca privată a lui Lennox, o cameră cu panouri elegant, într-un conac mobilat impresionant, situat pe un deal cu vedere la Los Angeles.

Simon stătea în culoarul îngust format din două biblioteci lungi de lemn care ajungeau aproape până la tavan. Își strânse servieta grea din piele într-o mână, conștient că era o țință ușoară pentru Lennox, care se mutase să stea în partea din față a culoarului. Simon se putea mișca înapoi sau înainte, dar nu se putea eschiva în stânga sau în dreapta.

Erau singurii doi oameni din casa mare. Soția lui Lennox era în vizită la prieteni de pe Coasta de Est. Menajera și majordomul-șofer fuseseră lăsați seara liberă. Realizarea că niciunul dintre ei nu era prezent fusesse primul indiciu al lui Simon că nu era menit să părăsească conacul în viață în acea noapte.

S-a sprijinit cu un umăr de o bibliotecă și și-a folosit mâna liberă pentru a-și împinge ochelarii cu ramă aurie mai sus pe nas. „Ce te face să crezi că lucrez pentru altcineva decât pentru mine?”

— M-ai păcălit să te angajez, spuse Lennox, strângând maxilarul. „Ai vrut să accesezi biblioteca mea pentru că sperai să descoperi anumite informații.”

„Nu speram să găsesc înregistrările tranzacțiilor care implică activitățile tale de delapidare. Ar fi mai corect să spun că sunt sigur că dovezile că v-ați fraudat sistematic investitorii vor fi aici, în biblioteca voastră.” Simon a luat o carte de pe raft. „Și iată-l.”

Lennox se uită la cartea din mâna lui Simon. Pentru câteva secunde rămase fără cuvinte.

„Imposibil”, a scapat el în cele din urmă. „Cum naiba ai găsit acea carte dintre sutele din camera asta? Cineva trebuie să fi spus că a fost aici. Cine m-a trădat? A fost menajera mea? Soția mea? Nu pot să cred că niciunul dintre ei știe ceva despre afacerile mele. Am fost atât de atent.”

„Ceea ce ai fost este al naibii de neglijent.” Simon aruncă cartea în servieta deschisă. „Greșeala ta a fost când ți-ai ucis asociatul de afaceri. Ai organizat acel accident fatal pe Mulholland pentru a scăpa de Haywood pentru că ai vrut să controlezi întreaga afacere. Dar ți-ai lăsat amprente peste acel Bugatti al lui.”

Lennox rămase cu gura căscată. „Asta e imposibil. A fost un incendiu.”

„Tipul de amprente pe care le-ai lăsat în urmă nu sunt șterse de foc.”

„Ce naiba zici?”

„Nu am timp pentru asta. Se face târziu și mâine am un drum lung înaintea mea.”

„Ai dreptate. Nu mai ai deloc mult timp. Pot să garantez că mâine nu vei conduce nicăieri.” Lennox ezită. „Spune-mi pentru cine lucrezi, la naiba. Este unul dintre investitorii mei?”

„Clientul meu este preocupat doar de materialele de șantaj.” Simon bătuse mâna pe servieta grea. — Și eu le am. FBI-ul este interesat de partea de delapidare și fraudă a afacerii tale. De când l-au doborât pe Al Capone pentru acuzații de evaziune fiscală, Biroul a avut mult respect pentru evidențele financiare. Agenții speciali așteaptă, de altfel, în grădină. Le voi da registrul tău foarte informativ la ieșire.”

Ochii lui Lennox se îngustară. „Chiar crezi că o să mă îndrăgostesc de povestea asta?”

„De ce nu? Obişnuiam să lucrăm pentru unul dintre cei mai înțelepți escroci din afacere și, dacă am învățat un lucru, este că cel mai ușor om de înșelat este un alt escrocher.”

Ochii lui Lennox se strânseseră în colțuri. „Spune-mi de unde știi că am sabotat Bugatti-ul lui Haywood.”

„Acum, de ce ți-aș da acea informație dacă este singurul lucru care mă ține în viață?”

— Pentru că îți voi pune un glonț în măruntaie, domnule Cage. Mi s-a spus că durează mult să mor în acest fel și că procesul este extrem de dureros. Mai devreme sau mai târziu mă vei implora să pun capăt agoniei.”

„Ar trebui să-mi cer scuze pentru că am înțeles că nu ești foarte inteligent. Ascunderea fișierelor în bibliotecă a fost o idee bună. La urma urmei, cine s-ar gândi vreodată să-i caute aici?” Simon făcu semn pentru a indica colecția mare de cărți. „Orice hoț serios ar căuta un

seif ascuns înainte de a se gândi la aceste rafturi. La urma urmei, ar dura zile pentru a parcurge fiecare volum din această cameră.”

— Și totuși mi-ai găsit înregistrările după o singură trecere prin colecția mea?

Simon a zâmbit. „În timp ce mă însoțai. Vedeți, sunt amprente pe care le-ați lăsat în urmă.”

„Nu are niciun sens. Fiecare carte de aici are amprente mele pe ea. M-am ocupat de toate la un moment dat.”

„Vorbesc despre un alt tip de imprimeuri, precum cele de pe Bugatti”, a spus Simon. „De genul pe care îl părăsești când ești foarte entuziasmat. Agitat. Înfuriat. Imprimele de genul acesta sunt foarte, foarte fierbinți.”

„Opri minciuna. Cineva a vorbit. *Cine a fost?*”

„Mă îndoiesc că m-ai crede dacă aș încerca să explic. Oamenii o fac rar. Acum, aș aprecia dacă ai scăpa din drum. E târziu și, așa cum am spus, am un drum lung înaintea mea dimineața. Aș vrea să dorm puțin.”

„Nu vă mișcați.”

Simon ridică servieta mare și o legănă în fața pieptului. În același timp, s-a sprijinit cu un umăr de o bibliotecă mare, punându-și greutatea corporală în ea.

Biblioteca grea se legăna puțin. Simon se aplecă mai tare.

„Oprește-te”, strigă Lennox. „Ce faci?”

Făcu un pas grăbit înapoi, încercând să iasă de pe culoar. Și-a ridicat pistolul și a tras.

Simon era pregătit pentru impact; cu toate acestea, glonțul a lovit servieta căptușită cu oțel cu suficientă forță pentru a-l învârti înapoi și în lateral. Se apropie cu putere de raftul de cărți legănat. I-au zburat ochelarii.

Raftul lung se cutremură și se prăbuși încet în culoarul vecin. Rânduri de volume grele au fost aruncate liber și s-au prăbușit pe podea.

Uimit, confuz și distras, Lennox se retrase în grabă câțiva pași.

„Ar trebui să fii mort”, strigă el.

„Nu încă.”

Simon a pornit pe culoar, folosind servieta pe post de scut.

Lennox a reușit să arunce o altă lovitură, dar se grăbi înapoi atât de repede încât și-a pierdut echilibrul. De data aceasta glonțul a lovit într-o bibliotecă.

În clipa următoare, Simon se izbi de el cu servieta. Ambii bărbați au căzut, dar Lennox era pe jos. El stătea nemișcat, cu gura deschizându-se și închizându-se, iar respirația i se stingea.

Între timp șirurile de biblioteci cădeau într-un val în cascadă. Se auzi un bubuit surdă. Volumele au zburat de pe rafturi.

Simon sări în picioare, s-a gândit pentru scurt timp să încerce să-și recupereze ochelarii și a concluzionat imediat că era o cauză pierdută.

A lovit pistolul lui Lennox sub birou și s-a îndreptat spre ușa bibliotecii. În spatele lui, vuietul bibliotecilor care se răsturnau încetă.

Agenții speciali de la Birou au bătut cu putere pe hol.

„Părea ca niște împușcături și o explozie”, a spus unul dintre agenți. „Ești bine?”

— Sunt bine, spuse Simon. Automat a început să-și ajusteze ochelarii și apoi și-a dat seama că nu-i mai purta. „Rafturile de cărți nu erau ancorate de podea. Ai crede că Lennox ar fi știut mai bine. La urma urmei, aceasta este țara cu cutremure.”

„Este din spatele est.” Agentul a ridicat din umeri. „Probabil că nu s-a gândit niciodată la cutremure când a mobilat acest loc. E viu acolo?”

„Da. L-am lăsat pe jos. Pistolul e sub birou.”

„O vom lua de aici.” Agentul le făcu semn celorlalți agenți spre bibliotecă. „Dar dovezile de fraudă?”

Simon puse servieta pe podea și se întinse să o deschidă. A scos cartea și i-a întins-o agentului. „Totul este acolo. Detaliile fiecărei tranzacții frauduloase. Lennox a fost foarte, foarte minuțios când a fost vorba de a păstra două seturi de cărți. Acesta are toate dovezile de care veți avea nevoie pentru a obține o condamnare.”

Agentul a examinat coperta cărții, nedumerit. Și apoi a chicotit. „*Cum să câștigi prieteni și să influențezi oamenii* de la Dale Carnegie . Ei bine, ce știi? Soția mea mi-a dat un exemplar al acestei cărți în urmă cu câteva luni. Ea a spus că mă va ajuta să avansez în Birou. Nu am apucat niciodată să o citesc.”

„Crede-mă, detaliile din acea copie anume vă vor garanta o promovare”, a spus Simon.

A mers pe hol și a ieșit în noapte. Cord-ul creat la comandă era parcat în alee. Se urcă la volan și deschise torpedoul pentru a-și scoate ochelarii de rezervă. Viziunea lui era excelentă, dar aflase devreme că oamenii se așteptau ca dealerii de cărți anticare să poarte ochelari.

A băgat ochelarii în buzunarul jachetei. Cicatricile de pe dosul mâinii drepte i-au ars puțin. Doctorul îl prevenise că el s-ar putea să experimenteze mâncărimi sau iritații din când în când. Arsurile cu acid deseori a durat mult timp pentru a se vindeca. I s-a spus că are ceva de-a face cu afectarea nervilor. Dar bănuia că și celelalte simțuri îi fuseseră afectate. Era mai conștient de energia depusă în obiecte decât fusese înainte de cazul McGruder.

Masă o clipă pielea aspră, apoi porni motorul puternic. Un pahar de whisky ar calma lucrurile.

A plecat de la conac și s-a îndreptat spre Santa Monica. Fluxul familiar de energie care a venit odată cu închiderea cu succes a unui caz i-a lovit venele ca un medicament puternic. Ar fi urmat inevitabil de prăbușire, dar deocamdată ar putea savura satisfacția.

Ar fi fost frumos să împartă victoria cu cineva, de preferat cu o femeie interesantă, dar nu era nimeni să-l aștepte acasă. Era bine conștient că asta era vina lui.

Îi plăcea compania femeilor, dar învățase calea grea de a păstra lucrurile superficiale. Relațiile lui s-au terminat întotdeauna prost. Fie doamna și-a dat seama că nu are viitor cu el și a plecat să urmărească alte opțiuni, fie i-a descoperit secretele și a fugit.

Îi trecu prin minte că se gândea la trecut. Asta nu a fost bine. Fiorul succesului se stingea deja și nici măcar nu avusese ocazia să savureze niște whisky. Poate avea nevoie de o vacanță.

Dimineața a trebuit să conducă până la Burning Cove pentru a-i livra lui Luther Pell conținutul servietii. De ce să nu stai acolo o vreme? Ar rezerva o cameră la un hotel frumos. Petrece-și diminețile relaxându-se pe un șezlong în timp ce citești cel mai recent mister Cooper Boone. După-amiaza făcea plimbări lungi pe plajă. Seara bea martini rece ca gheața în clubul de noapte al lui Pell.

Și poate, cu puțin noroc, avea să întâlnească femeia perfectă – o divorțată sofisticată, nesăbuită, cu experiență, care a fost proaspăt coborât din tren din Reno și dornică să-și sărbătorească libertatea nou-găsită, fără niciun fel de obligații. Genul de femeie de oameni cu minte înaltă etichetată *rapid*. A primit un mic frison plăcut de anticipare la acest gând.

La scurt timp mai târziu, a intrat în garajul atașat casei care îi servea drept casă și afacere. Nu era niciun semn în față. A lucrat doar prin recomandare.

Avea să bea ceva și să doarmă puțin. Dimineața își făcea bagajele și se îndrepta spre Burning Cove.

A luat poșta din cutie, și-a folosit cheia pentru a deschide ușa din față și a intrat în casa întunecată. A aprins lumina din hol și a făcut o pauză pentru a arunca conținutul cutiei poștale pe măsua. Existau sortimentul obișnuit de circulare publicitare și facturi. Era și o scrisoare.

Cele mai multe dintre scrisorile pe care le-a primit au fost de la potențiali clienți care i-au solicitat asistență în depistarea și autentificarea unui volum rar. Ocazional a primit reclamații pentru că nu a oferit răspunsurile pe care le dorea clientul. Nu a fost vina lui că au fost multe falsuri în lumea cărților anticare.

Dar scrisoarea de pe masă în seara asta era diferită. Papetaria era ieftină, în primul rând. Majoritatea clienților au folosit hârtie de bună calitate. Dacă nu și-ar putea permite hârtie de calitate, nu și-ar putea permite.

A luat scrisoarea. Nu exista o adresă de retur. Cu prudență, își intensifică simțurile.

O șoaptă de anxietate. Disperarea. Entuziasm.

A deschis plicul și a scos singura foaie dinăuntru. Nota a fost scurtă.

Draga Simon:

Scriu cu vești minunate. O instituție academică prestigioasă din California îmi oferă un post în noul său laborator de parapsihologie. Este o unitate complet echipată și bine finanțată, concepută pentru a rivaliza cu laboratorul de parapsihologie pe care Rhine și McDougall l-au înființat acum câțiva ani la Universitatea Duke. Există o mică condiție care trebuie îndeplinită înainte ca numirea să fie definitivă, și anume o demonstrație a percepției mele paranormale de energie. mașinărie. O chestiune simplă, desigur, dar aș aprecia ajutorul dumneavoastră. Îți promit că nu-ți va lua prea mult timp.

Momentan îmi termin turneul pe Coasta de Est. De îndată ce sunt liber, voi lua trenul spre Los Angeles.

Aștept cu nerăbdare să te văd în curând.

*A ta cu adevărat,
Otto*

Simon a zdrobit scrisoarea în pumn și a aruncat-o în coșul de gunoi. Se chinuia să-și închidă ușa trecutului de aproape cinci ani, de când plecase de la Dr. Otto Tinsley și de la show-ul său de la Institutul de Parapsihologie.

Amintirea de a afla un adevăr dur în timp ce stătea sub ploaia torențială într-un cimitir din Seattle s-a ridicat să-l bântuie, așa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea la Tinsley. Previzibil, a fost însoțit de o altă amintire.

Avea doisprezece ani și se afla pe hol în fața biroului directorului orfelinatului. Se străduia să audă conversația care avea loc de cealaltă parte a ușii închise pentru că știa că viitorul lui depindea de rezultat.

Nu era prima dată când ascultase cu urechea conversația lui Elaine Marsden cu un medic. Marsden era directorul orfelinatului și aceasta nu era prima consultație pe care o căutase. Au fost două ocazii anterioare. Fiecare încheiase cu o recomandare înspăimântătoare: „Băiatul este deznădăjduit de delir. Ar trebui să fie internat într-un azil pentru nebuni.”

Directorul Marsden insistase să obțină încă o opinie. Dr. Otto Tinsley era acum pe cale să-l livreze. Dacă asta se termina cu același diagnostic, Simon avea de gând să fugă în acea noapte.

„Sunt convins că pot vindeca iluziile băiatului, dar va dura timp”, a spus Tinsley. „Va trebui să mă însoțească.”

„Singurul mod în care îi pot permite să plece cu tine este dacă îl adopți.”

— Cu siguranță, spuse Tinsley.

— Semnează aici, spuse Marsden.

În vocea ei era ușurare și speranță. Nu știa ce îi rezerva viitorul lui Simon, dar reușise să-l salveze dintr-un azil. Ea îi dăduse o șansă.

În hol, Simon a decis că, până la urmă, nu va fugi în noaptea aceea. Se ducea acasă cu doctorul Otto Tinsley, care îi promisese că îl va vindeca de iluzii; fă-l normal.

Lucrurile nu prea funcționaseră așa, desigur. Acasă se dovedise a fi o viață pe drum și Tinsley nici măcar nu încercase să-l vindece de iluzii, dar cei doi formaseră un fel de familie.

Până la Seattle.

A intrat în baie, a scos crema pe care o ținea într-un sertar și a masat-o în cicatricile de pe mâna dreaptă. Apoi se îndreptă spre bucătărie, deschise un dulap și luă jos sticla de whisky.

Fără îndoială – o vacanță în Burning Cove și câteva nopți lungi și fierbinți cu o divorțată rapidă și nesăbuită, care nu punea multe întrebări, erau exact ceea ce avea nevoie.

capitolul 4

R

aina luă o înghițitură de martini și așeză paharul cu tulpină pe fața de masă albă curată. „Nu știam ce altceva să-i spun.”

— I-ai spus adevărul, spuse Luther Pell. „Ea a făcut ceea ce trebuia să facă pentru a supraviețui și acum va trebui să învețe să trăiască cu aceste cunoștințe.”

Raina se uită la bărbatul pe care nu se așteptase să-l întâlnească niciodată, singurul bărbat din lume care cunoștea unele dintre secretele ei și înțelegea că le ascundea pe altele, dar care o accepta fără judecată. În lumina pâlpâitoare a lumânării care stătea în mijlocul mesei, ochii lui Luther erau la fel de reci și de neclintit ca cei ai unui leopard. Trebuia să te uiți mai adânc pentru a vedea artistul rănit sub exteriorul elegant și destul de periculos.

Luther Pell a jucat rolul pe care și l-a creat pentru el însuși cu ușurință și mult stil. Raina bănuia că asta era pentru că la un nivel era adevărul. El a fost de fapt proprietarul sofisticat și de succes al unui club de noapte plin de farmec. El chiar avea legături în lumea interlopă criminală și legături la fel de tulbure cu un anume clandestin agenție guvernamentală. A lăsat foarte puțini oameni să se apropie suficient de mult de el pentru a zări omul complicat de sub suprafață.

Luther Pell avea secrete. La fel și ea. De-a lungul ultimelor două luni, au început să împărtășească unele dintre aceste secrete, dar în multe feluri erau încă mistere unul pentru celălalt. În ultimul timp, lăsase să se aprindă o mică flacără de speranță. Pentru prima dată după foarte mult timp ea începea să-și imagineze un viitor care presupunea dragoste, un viitor cu Luther.

În momentul de față erau așezați într-una dintre cabinele stelare care înconjurau ringul de dans. În mod normal, ea și Luther ocupau cabina privată de la mezanin. Masa ascunsă discret de la etaj ia oferit lui Luther o vedere completă a clubului său de noapte. Dar în seara asta Raina solicitase un stand lângă ringul de dans pentru ea și Lyra, deoarece ajunsese la concluzia că cel mai bun tonic pentru noul ei ucenic investigator era o noapte de șampanie și dans. Luther li se alăturase la masă, care se asigurase că toată lumea din Paradis era conștientă de oaspeții săi.

— Planul tău funcționează, spuse Luther. Își îndreptă capul spre Lyra, care se învârtea pe podea cu descendentul bine îmbrăcat al unei familii bogate care se afla în vacanță la hotelul Burning Cove. „Ucenicul tău dansează de când ați sosit voi doi.”

Raina o privi pe Lyra o clipă. Luther avea dreptate; planul de a lua mintea Lyrei de la evenimentele de la casa Adlington funcționa — poate puțin prea bine. În seara asta, Lyra a radiat o energie nervoasă, plină de farmec, care i-a părut pe Raina aproape febrilă.

Lyra era atrăgătoare, dar cu siguranță nu era cea mai frumoasă femeie din cameră. Concurența a fost întotdeauna acerbă la Paradis, deoarece clubul de noapte a atras fiecare star de la Hollywood și actor și actriță aspirantă care se întâmplase să se afle în oraș. Cu toate acestea, Lyra și-a putut rezista. Era înzestrată cu o prezență naturală care i-ar face pe majoritatea oamenilor – bărbați și femei – să arate de două ori. Dar entuziasmul ei plin de spirit, curiozitatea și interesul pentru alți oameni i-au dat asta ingredient magic — farmec. Oamenii erau atrași de ea. Au vrut să vorbească cu ea. Au vrut să-i spună secretele lor. Această abilitate ar face din ea un investigator excelent dacă ar alege să rămână în profesie.

În seara asta, Lyra era o strălucire de lumină a lunii într-o rochie argintie lame. Fusta decupată în prejudecăți i se evaza în jurul gleznelor ori de câte ori făcea o viraj. Părul ei brun-chihlimbar a fost prins înapoi în spatele urechilor cu o pereche de agrafe argintii și i-a căzut în valuri adânci până la umeri. Rujul ei era cea mai recentă nuanță de roșu. Tânărul cu care dansa era fermecat. Poate că era felul în care se uita la el – de parcă ar fi fost singurul bărbat din cameră. Raina zâmbi. Următorul bărbat va primi același tratament.

„Am fost de acord să o iau ca ucenic pentru că era atât de hotărâtă să devină anchetator”, a spus Raina. „Mi-a spus că simte că are o chemare pentru muncă.”

Luther ridică sprâncenele. „O chemare? Pentru afacerile de investigații private?”

„Nu râde. Îmi dau seama că nu este chiar o vocație religioasă, dar știu ce înseamnă ea, la fel și tu.”

Luther a ridicat din umeri. „Trebuie să găsim răspunsuri?”

„Pentru oamenii care au nevoie de aceste răspunsuri. Kirk Investigations poate fi nevoit să facă ceva de divorț pentru a plăti facturile, dar scopul meu este să atrag clienți care sunt disperati să închidă o gaură în viața lor. Cred că Lyra are inima pentru muncă și, de asemenea, instinctele potrivite. Cu siguranță s-a descurcat bine în această după-amiază.”

Gura lui Luther se ridică puțin de aprobare. „Am citit despre impresionantul ei swing de golf în ediția de seară a *Burning Cove Herald*.”

„Lyra a luat doar o leagăn. L-a doborât, dar nu era neapărat mort în acel moment. Marcella Adlington se temea evident că soțul ei ar putea supraviețui. Ea a luat câteva lovituri suplimentare în capul lui cu crosa de golf, în timp ce Lyra și poliția erau dispărute în fața casei.

"Interesant." Sprâncenele lui Luther se ridicară. „Asta nu a fost menționat în ziar.”

„Numai pentru că Lyra a tăcut despre asta. Ea știa că ar fi putut merge rău pentru doamna Adlington.

„Juriile se încruntă asupra soțiilor care îșiucid soții, indiferent de justificare.”

"Exact. Așa cum stau lucrurile, Lyra pur și simplu se apăra de un maniac criminal.”

„Și să-și protejeze clientul în același timp”, gândi Luther.

"D-na. Adlington nu a avut niciodată ocazia de a deveni client al Kirk Investigations. Ai putea spune că firma s-a ocupat de problema ei pro bono. Nu este un obicei pe care vreau să-l încurajez.”

"De inteles.”

„Din păcate, rezultatul a ceea ce s-a întâmplat astăzi este că Lyra nu va ști niciodată dacă a ucis un bărbat sau nu.”

Luther încetă să zâmbească. „Va fi greu de trecut”.

„Da, și se înrăutățește. După aceea, a devenit evident că Marcella Adlington a planificat totul.”

„Sens?”

„Ea a stabilit întâlnirea cu Kirk Investigations știind că soțul ei va zbura în furie și va ataca pe oricine va apărea la casă. Marcella avea o armă pregătită să-l împuște și să joace eroina. Dar lucrurile nu au mers exact conform planului.”

„Așa că a improvizat cu clubul de golf.”

„Da.” Raina mai luă o înghițitură de martini și coborî paharul. „Ma aștept ca Lyra să aibă câteva coșmaruri pentru o vreme. Cocktailurile, șampania și o noapte de dans nu vor împiedica visele rele.”

— Nu, spuse Luther. „Nu vor.”

Vorbea cu certitudinea unui om care deja experimentase acea terapie.

— O să am câteva coșmaruri, a spus Raina.

Ochii lui Luther erau umbriți de o înțelegere sumbră. — Pentru că ai trimis-o în calea răului.

Raina știa că înțelegea și el astfel de coșmaruri. Trimisese oamenii în calea vătămării. El însuși fusese în pericol de moarte de mai multe ori. A condus o agenție de informații guvernamentală clandestină în Marele Război și câțiva ani după aceea. Acum, pe lângă clubul său de noapte, care oferea o acoperire excelentă, el conducea o firmă privată de consultanță foarte discretă, Failure Analysis, Inc. Aceasta se ocupa de investigații delicate, în afara registrelor, pentru o anumită agenție guvernamentală, FBI și ocazional privat. client.

„Am presupus că cazul Adlington a fost doar o altă fotografie pentru a-ți face câteva fotografii care-va-dovedi-că-soțul-meu-înșeală-așa-voi-avea-temei-pentru-un-divorț”, a spus Raina. „M-am gândit că ar fi o modalitate bună de a o prezenta pe Lyra în afacere. De fapt, știe multe despre fotografie, pentru că și-a asistat frecvent sora, Vivian, cu fotografia de studio. Data viitoare voi insista ca potentialul client să vină la birou pentru primul interviu.”

„Nu puneți reguli stricte”, a sfătuit Luther. „În viitor, pot exista clienți care au nevoie disperată de ajutorul tău și care nu pot risca să fie văzuți în biroul unui detectiv privat.”

Raina se gândi la asta pentru o clipă. „Presupun că ai dreptate. I-am spus Lyrei să se gândească mult și bine dacă dorește cu adevărat să fie detectiv privat. Mă întreb dacă va apărea la birou mâine dimineață?

„Va fi alegerea ei. Ea are dreptul să o facă. Nu încerca să-i decizi viitorul pentru ea.”

Raina oftă. „Mă tem că s-ar putea să-și fi bazat decizia de carieră pe Nancy Drew și Nick și Nora Charles. Dacă nu altceva, experiența de astăzi o va învăța să nu romantizeze afacerea cu investigații.”

capitolul 5

L

Uther și-a părăsit patul la scurt timp după trei în dimineața aceea. Nu și-a petrecut niciodată noaptea. Nu discutaseră faptul că nu stătea la micul dejun. Nu era nevoie să vorbim despre asta. Raina a înțeles. Decizia fusese luată de comun acord, deși tăcut.

Nu era vorba despre reputația ei. Adevărat, ea și Luther erau destul de discreți, dar relația lor nu era un secret în Burning Cove, un oraș renumit ca destinație pentru cei care căutau întâlniri și relații ilicite. Având în vedere imaginea notorie a lui Luther și faptul că era o femeie de o anumită vârstă care era angajată într-o afacere pe care mulți o considerau ușor umbrită, zvonurile că vitezotul lui ar fi fost parcat în fața casei ei până la micul dejun nu ar ridica multe sprâncene.

Amândoi aveau motivele lor pentru modul în care au ales să conducă aventura. Simțea că Luther nu stătea la micul dejun pentru că îi era frică să nu adoarmă lângă ea; frică să nu se trezească într-un coșmar care își avea originea în război. Știa ceva despre coșmarurile lui, pentru că îi văzuse picturile. Peisajele întunecate și furtunoase care atârnavă în biroul lui și în camerele sale private deasupra Paradisului erau direct din visele lui. Pictura era terapia lui, modul lui de a supraviețui amintirilor.

Motivele ei pentru care nu l-a invitat să rămână până dimineață erau similare. Nu voia să se trezească în mijlocul unui coșmar despre o casă care devenise închisoare.

„Acum că ai un ucenic care poate supraveghea biroul, ce zici să pleci de la serviciu mâine devreme?” spuse Luther, prinzându-și cămașa albă. „Pot comanda un picnic de prânz de la unul dintre restaurantele locale. Am putea merge cu mașina la Smuggler's Cove și să facem o plimbare pe plajă.”

„Sună ca o idee minunată”, a spus Raina. — Presupunând că mai am un ucenic.

— Ceva îmi spune că Lyra va apărea la birou, spuse Luther.

Raina zâmbi, amuzată de certitudinea lui. „Sună foarte încrezător în asta.”

Luther se aplecă peste pat și îi plantă o palmă de fiecare parte. „S-ar putea să simtă efectele șampaniei pe care a băut-o în seara asta, dar pun pariu că apare. Odihnestete.”

O sărută, se îndreptă, își luă jacheta și se îndreptă spre ușă.

— Noapte bună, spuse ea. "Conduceti cu atenție."

A vrut să spună: *Noapte bună, Luther, iubirea mea*, dar nu a făcut-o. Niciunul dintre ei nu folosisse cuvântul *dragoste*; Nu încă. Poate niciodată.

— Nu-ți face griji, spuse Luther. „La ora asta nu va mai fi nimeni pe drum.”

O clipă mai târziu a auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Ea a așteptat clicul distinct care i-a spus că a folosit cheia pe care i-o dăduse pentru a o încuia.

Ea se așează înapoi în perne, reconfortându-se în urma slabă, persistentă, a parfumului lui. Nu a fost surprinsă când somnul i-a scăpat. Stătea întinsă liniștită privind în sus la tavanul umbrat și se întrebă dacă Lyra putea să doarmă. Probabil ca nu.

Luther o trimisese acasă cu limuzina Paradise cu instrucțiuni către șofer să o vadă în siguranță în căsuța ei de pe malul mării. Fusesse îmbujorată și amețită din cauza șampaniei și a dansului, dar energia nervoasă dezlănțuită de ceea ce se întâmplase la reședința Adlington nu se stinsese încă de la sine.

La ora cinci Raina a abandonat efortul de a dormi puțin. S-a ridicat, a făcut un duș, și-a îmbrăcat o halat de flori, a făcut o cafea și a deschis ușa de la intrare. Ediția timpurie a *Arderii Golfuleț Herald* era în prag.

A luat ziarul înăuntru și s-a așezat la masa din bucătărie pentru a citi titlurile. Deloc surprinzător, Lyra era din nou pe prima pagină. De data aceasta a fost o fotografie cu ea îmbrăcată plin de farmec în rochia ei de seară argintie, sosind la Paradis. Titlul spunea totul: **LADY PRIVATE EYE WHO DISPATCHED CRAZED KILLER CU CLUBUL DE GOLF SĂRBĂTOREȘTE LA CLUBUL DE NOAPTE LOCAL.**

Dacă Lyra a apărut astăzi la serviciu, probabil că va fi inundată de clienți, probabil de sex masculin. Noaptea trecută, bărbații din Paradis se aliniaseră pentru a o scoate pe ringul de dans.

O femeie care iradia o aură de pericol și farmec a fascinat un anumit tip de bărbat. Aceiași bărbați ar fi îngroziți de perspectiva de a se căsători cu o astfel de femeie, desigur. Dar posibilitatea de a merge la culcare cu unul ar fi o provocare irezistibilă pentru o mulțime de bărbați care au presupus că o aventură cu o *femeie rapidă* a venit fără niciun fel de obligații.

Raina era destul de sigură că Lyra putea face față oricărui bărbat care credea că ar putea fi incitant să seducă – sau să fie sedusă de – o femeie atrăgătoare cu un leagăn de golf ucigaș. Fusesse crescută în serul înaltei societăți din San Francisco. Fusesse învățată din copilărie să navigheze în apele sociale perfide ale acelei lumi. Ea ar putea avea de-a face cu masculul din specie.

Întrebarea era dacă se va răzgândi cu privire la noua ei chemare. Raina spera că nu. *Ieri eram gata să o concediez pentru binele ei, iar astăzi vreau să rămână.*

Lyra s-ar putea să fie naivă și fără experiență când a venit vorba de realitățile dure ale vieții, dar ea a radiat energie pozitivă în felul în care un bec alungă umbrele atunci când acționați întrerupătorul. Ar fi frumos să avem astfel de energie în jurul biroului. Lyra ar putea pune clienții în largul lor. Oamenii se deschideau și vorbeau cu ea.

Au existat o serie de motive logice pentru a o angaja la Kirk Investigations, dar a fost lucrul corect de făcut? Poate că ar fi mai bine să-i oferim Lyrei un loc de muncă ca secretar al companiei. Așa ar putea trata clienții, dar într-o capacitate mult mai sigură.

Pe de altă parte, ultima mea slujbă ca secretară aproape că m-a ucis.

Era o întrebare discutabilă, pentru că Lyra nu avea abilități de secretariat. Nu fusese instruită să dactilografieze sau să preia stenografie. În orice caz, deși era încântată să facă orice i se cere, a spus destul de clar că vrea să devină un investigator cu drepturi depline.

Raina lăsa hârtia jos și se ridică în picioare să-și torne o a doua ceașcă de cafea. Pentru o clipă, rămase lângă teigheaua bucătăriei, contemplând zorii strălucitori din California.

Luther avea dreptate, hotărî ea. Ar trebui să o lase pe Lyra să ia propria decizie.

Se întoarse la masa din bucătărie și întoarse pagina pentru a citi lista celebrităților care fuseseră văzute intrând în hotelul Burning Cove. Întotdeauna era bine să știi cine era în oraș. Uneori, vedetele de film care doreau investigații discrete preferau să angajeze pe cineva care nu avea legătură cu puternicele studiouri. Nu existau secrete la Hollywood.

Lucrurile au stat altfel în Burning Cove. Fixerii studioului aveau foarte puțină putere aici. Dacă voiai ceva tăcut sau îngropat discret în acest oraș, te-ai dus la Luther Pell sau Oliver Ward, proprietarul hotelului Burning Cove.

Telefonul a sunat la șapte. Raina s-a răcit. Palmele îi furnicau. Nicio veste bună nu a venit vreodată la telefon la acea oră a zilei.

Se ridică în picioare și scoase receptorul de pe telefonul de perete.

"Da?"

Vocea de la celălalt capăt al liniei aparținea unei fantome și, așa cum era cazul spectrelor, aducea un avertisment. Un trup care fusese îngropat în siguranță a ieșit din mormânt și dorea să se răzbune. Raina se forță să asculte cu atenție.

— Înțeleg, spuse ea.

Fantoma închise.

Un val de panică o năvăli pe Raina.

Negândită, mânată de forța obișnuinței – pregătirea de secretariat era profundă – și-a făcut o notă pe micul bloc de hârtie care atârna pe peretele de lângă telefon. Cu siguranță nu avea nevoie de memento. Instrucțiunile fantomei au fost prinse în conștiința ei. Dar, văzând cuvintele scrise, a făcut-o să realizeze că nu era în mijlocul unui vechi coșmar. Era treaz, iar asta era real.

A tras aer în piept și a luptat împotriva valului de teroare care amenința să o sufocă. Ea nu a fugit, nu de data asta. Dar un lucru era uluitor de clar. Nu putea să-i pună în pericol pe toți la care ținea în Burning Cove. Această amenințare a venit din trecutul ei. Ea s-ar descurca cu asta.

Și-a adunat nervii și s-a forțat să gândească. Când a simțit că are oasele goale ale unui plan, a urcat la etaj să-și facă bagajele.

A început cu cele necesare — pistolul și o cutie suplimentară de muniție.

OceanofPDF.com

Capitolul 6

R

aina a intrat pe ușa din față a biroului îmbrăcată în pantaloni stilați, o cămașă cu mâneci lungi și o pereche de pantofi sport cu șireturi. Părul îi era acoperit cu o eșarfă de mătase triunghiulară înnodată sub bărbie. Era genul de eșarfă pe care o folosea o femeie când mergea la o plimbare cu vârful în jos.

Lyra, așezată la birou, cu capul dureros sprijinit în mâini, se strădui să-și ascundă uimirea. Raina a venit întotdeauna să lucreze în costume de afaceri și tocuri la modă, croite croite.

— Bună dimineața, spuse Lyra, încercând să pară oarecum normal. "Cafea? Tocmai am făcut o oală."

Era la a treia ceașcă în acea dimineață – primele două fuseseră consumate la masa ei din bucătărie cu o oră în urmă. Cofeina combinată cu o doză consistentă de aspirină abia începea să scape de durerea de cap care o trezise în zori. Nu îndrăznise să riște micul dejun. Pe drumul spre birou, ea își făcuse notă mentală să se ușureze la șampanie data viitoare când evită cu greu să fie ucisă.

Raina părea atât surprinsă, cât și ușurată să o vadă. „Fără cafea, mulțumesc. Am băut câteva cani la micul dejun. Deci, te-ai hotărât să intri în birou astăzi?”

"Desigur."

Faptul că se gândise serios să-și prezinte demisia era cu totul altă chestiune. Ea nu luase încă decizia, ceea ce însemna că, pentru moment, era o angajată dedicată a Kirk Investigations.

Raina aruncă o privire spre tava elegantă din bachelită, bucherul din piele verde și celelalte accesorii elegante de birou pe care Lyra le cumpărase pentru postul ei de ucenic investigator.

„Sper că nu ai venit doar să-ți împachetezi lucrurile”, a spus Raina.

— Nu decât dacă mă lași să plec. Lyra a folosit un deget pentru a împinge copia *Burning Cove Herald* de pe birou. — Presupun că ai văzut titlurile de dimineață?

"Da. Citiți ziarul la micul dejun. Suntem norocoși că Irene Ward a acoperit povestea. Este o jurnalistă excelentă. Am înțeles faptele corecte. Ea a reușit chiar să facă o mențiune frumoasă despre Kirk Investigations."

— De ce te-ai gândit că s-ar putea să nu apar astăzi, Raina?

„Ți-am spus să te gândești serios dacă vrei cu adevărat să fii anchetator. Mi-a fost teamă că vei decide că această linie de lucru nu este pentru tine."

Lyra și-a dres glasul. „Recunosc că există unele aspecte ale jobului pe care nu le-am anticipat."

„Asta este valabil pentru toate carierele, nu-i așa?” spuse Raina. Ea se îndreptă cu viteză spre biroul ei. „Cu siguranță am avut câteva surprize în poziția mea anterioară la o firmă de avocatură.”

„Ești avocat?”

„Nu. Am fost secretară.” Raina deschise un sertar și scoase o coală de hârtie. „Sunt foarte bucuros că ai decis să rămâi la serviciu, pentru că am nevoie ca tu să te ocupi de Kirk Investigations cât timp sunt plecat în oraș.”

„Tu pleci?”

„Mi s-a cerut să fac o favoare unui bătrân. . . cunoștință. Este o chestiune foarte urgentă, foarte personală.”

— Înțeleg, spuse Lyra.

Ea nu înțelegea — deloc. Ceva nu era în regulă. Micile frisoane de pe ceafa ei au avertizat-o că orice s-ar întâmpla, nu era nimic normal. Curiozitatea îi tremura în ciuda durerilor de cap. A fost tot ce a putut să nu o preseze pe Raina pentru mai multe informații. Asta nu era treaba ei.

Raina luă un pix și începu să scrie pe hârtie. „Sper să mă întorc până la sfârșitul săptămânii.”

Lyra și-a lăsat ceașca jos atât de tare încât s-a izbit de farfurie. „Vrei să mă ocup de Kirk Investigations pentru tot restul *săptămânii* ? Dar am fost la serviciu doar de trei – fă-le patru – zile. N-am idee ce fac.”

„Ai ceea ce este nevoie.” Raina își încheie biletul. "Vei fi bine."

A strecurat biletul într-un plic, a scris un nume pe față și a pus-o drept în mijlocul bucherului de birou. Ea a sărit în picioare și s-a îndreptat spre ușă.

„Ne vedem în câteva zile”, spuse ea peste umăr.

Un val de anxietate o ridică pe Lyra de pe scaun. Nu se mai putea stăpâni.

„Raina, ce e în neregulă?”

„Ți-am spus, a apărut ceva. Este o chestiune personală. Nu e nimic de îngrijorat, dar chiar nu pot discuta despre asta.” Raina se opri la ușă. — Apropo, Luther se va opri mai târziu astăzi. Aveam planuri pentru această după-amiază. Te rog, dă-i acel bilet pe biroul meu.”

— Nu i-ai spus domnului Pell că pleci din oraș?

„Ar cere să știu unde mă duc și aş prefera să nu pierd timpul cu o ceartă care nu va schimba nimic.”

Raina a ieșit afară, pe trotuar. Lyra se grăbi după ea.

— Așteaptă o secundă, spuse ea. „Dacă domnul Pell crede că știu unde te duci dar nu-i voi spune? Se va supăra pe mine. Nu vreau ca Luther Pell să fie supărat pe mine. Are legături cu mafiote, printre altele.”

„De ce crezi că nu-ți dau niciun detaliu?” spuse Raina. Deschise ușa micuței ei decapotabile sclipitoare și se urcă la volan. „Așa nu va trebui să-l minți. Și, mai important, nici eu. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar avea succes.”

„Dar dacă niște clienți noi trec pe ușă săptămâna aceasta?”

— Tu ești la conducere, spuse Raina. „Tu decizi ce cazuri să iei. Doar asigurați-vă că ați luat un suport în față și încercați să nu fiți ucis.

— Corect, spuse Lyra, încercând să pară cel puțin semicompetentă și profesionistă.

Raina întoarse cheia în contact, s-a îndepărtat de bordură și a plecat pe stradă.

Lyra a așteptat până când vitezotul a dispărut după colț, înainte să se întoarcă în birou. Ea închise ușa cu geam și se rezemă de ea, cu ambele mâini înfășurate în jurul mânerului de alamă.

Ea era responsabilă de Kirk Investigations. Pentru restul săptămânii.

A fost un gând uluitor. O responsabilitate uriașă.

Ea se trezise în acea dimineață cu o mulțime de întrebări serioase despre viitorul ei în afacerea de investigații private. Acum era evident că nu avea să fie întotdeauna cariera palpitantă și plină de satisfacții pe care și-a imaginat-o. De curând, ca ieri, ea se văzuse ca un agent al justiției pentru cei care nu aveau încotro să se îndrepte; un investigator dedicat căutării de răspunsuri pentru oamenii disperati. Îi va găsi pe cei care i-au înșelat pe alții. Ea avea să dea de urma moștenitorilor pierduți de mult și rudele dispărute. Poate ar ajuta poliția să găsească un criminal sau doi.

Ar fi o Nancy Drew adultă, din viața reală. Avea chiar și mașina pentru serviciu. Și un treni elegant. Și un fedora foarte la modă.

Ieri, familia Adlington i-a schimbat dramatic viziunea asupra profesiei.

Șampania și dansul fuseseră un tonic fin, dar, ca toate astfel de remedii, efectele fuseseră de scurtă durată. Până dimineața dispăruseră, lăsând în urmă amintirea zgomotului răutăcios al crosei de golf care lovise craniul lui Charles Adlington. Visele ei fuseseră pline de imaginile tulburătoare ale celor trei fier de călcat zăcând într-o poziție greșită pe terasă și de daune suplimentare care i se făcuseră capului lui Adlington. Nu avea să uite niciodată cuvintele Marcellei Adlington. *Trebuia să fiu sigur.*

Sosise la serviciu în această dimineață intenționând să aibă o discuție lungă cu Raina. Ea plănuise să explice că avea câteva îndoieli cu privire la ceea ce fusese convinsă că este chemarea ei. Ea dorise să discute despre realitățile a ceea ce urma.

Dar acum era clar că va trebui să-și regândească opțiunile de carieră la un moment dat în viitor, deoarece Raina o lăsase responsabilă de Kirk Investigations. Nu putea să iasă pe ușă și să închidă biroul. A trebuit să rămână până când Raina s-a întors. Ea avea responsabilități.

Se îndepărtă de ușă, își îndreptă umerii și traversă camera spre biroul ei. Era marți. Se putea ocupa de birou până vineri. Ce ar putea merge prost de acum până la sfârșitul săptămânii?

Ceea ce începea cu adevărat să o îngrijoreze era convingerea tot mai mare că șeful ei avea probleme serioase.

Regula numărul unu este întotdeauna să presupunem că clientul minte sau, cel puțin, nu vă spune întregul adevăr. Toată lumea are secrete de protejat.

Capitolul 7

S

imon puse servieta pe biroul masiv din lemn. L-a desfăcut și a început să o deschidă.

Luther se aplecă înainte și se uită la gaura din piele de pe partea laterală a servietei. Pe bucata de otel care se vedea dedesubt sclipi lumina.

— Arată ca o gaură de glonț, spuse el.

„Afacerea cărților poate deveni grea uneori”, a spus Simon. Băgă mâna în servietă, scoase un plic și i-l întinse lui Luther. „Cred că acest pachet conține articolele pe care mi-ai cerut să le găsesc.”

Luther a rupt plicul și a aruncat un jurnal mic și câteva scrisori pe birou. "Da. Mulțumesc. Prietenul meu va fi extrem de recunoscător. Cariera fiului său este în joc. De ce oamenii notează informații potențial dăunătoare despre viața lor personală este un mister pentru mine. Ai crede că și-ar da seama cât de dezastruoase pot fi astfel de lucruri.”

Simon se uită la câteva dintre tablourile atârinate pe pereții cu panouri ai biroului lui Luther. Imaginile erau peisaje care înfățișează coasta în jurul Burning Cove în timpul furtunilor violente. Nu existau figuri în scene, dar imaginile clocoteau de violență, furie și angoasă.

Simon făcuse odată greșeala de a se apropia prea mult de unul dintre picturile lui Luther. Energia infuzată în ea era atât de feroce încât nici măcar nu trebuia să o atingă pentru a simți că scena ieșea direct din coșmarurile lui Pell. Poate că Luther nu face greșeala de a scrie scrisori sau de a ține un jurnal, dar cu siguranță găsise o modalitate de a-și exorciza câțiva dintre demonii săi personali.

„Poate fi extrem de dificil să ascunzi emoții puternice”, a spus Simon. „Se pare că fiul prietenului tău credea că este profund îndrăgostit.”

„Cu un alt bărbat. Acest jurnal și aceste scrisori le-ar fi distrus ambele cariere.” Luther aruncă o privire spre mormanul de plicuri, hârtii și fotografii rămase în servietă. — Ai găsit toate aceste articole în biblioteca lui Lennox?

"Da. Am decis că aș putea la fel de bine să le iau și eu. Nu are sens să lași Biroul să pună mâna pe o mulțime de materiale care ar putea distruge viața atâtor oameni.”

Luther zâmbi cu un zâmbet rece. „J. Edgar Hoover i-ar plăcea să pună mâna pe aceste lucruri. Nimic de care se bucură mai mult decât să aibă influență asupra altor oameni.”

„Agenții speciali ai Biroului au fost suficient de mulțumiți de înregistrările tranzacțiilor financiare ale lui Lennox. Nu vor rata niciodată aceste articole pentru că nu știau că există.”

„Voi avea grijă ca aceste materiale să fie returnate proprietarilor lor de drept”, a spus Luther. „Anonim, desigur.”

Simon închise și încuie servieta.

Luther îl privea. „Cum mai face arderea?”

— E în regulă, spuse Simon. „Devine puțin iritat din când în când, dar mi se spune că este normal.”

— Îți sunt dator, spuse Luther.

„Nu, nu. Dacă am terminat aici, voi fi pe drum.”

„Te întorci în Los Angeles atât de curând?” întrebă Luther.

„Nu, m-am gândit să mă cazez într-un hotel local și să-mi iau o scurtă vacanță.”

„Pot să-ți aduc o cameră la Burning Cove.”

„Am auzit că hotelul este rezervat solid cu luni în avans.”

„Am legături.”

Simon a zâmbit. „Imaginează-ți asta. Mulțumiri. O să vă accept oferta.”

„Apropo, de ce nu vii cu mine la Paradis în această seară? Îți voi prezenta un prieten. Raina Kirk. Ea deține singura agenție de investigații private din oraș.”

„O doamnă detectiv privat? Sună interesant.”

„O să o rog să-și aducă noul ei ucenic. Cred că o vei găsi și pe domnișoara Brazier interesantă. E singură. Atractiv. Inteligent.”

„Nu știam că există un ucenic detectiv privat.”

„Lyra învață repede”, a spus Luther. „Am o bănuială că va fi promovată în curând.”

„Ce te face să spui asta?”

Luther ridică telefonul. „A fost atacată de un nebun ieri, când a intrat într-o crimă în curs. Ea s-a apărat cu un fier de trei.”

„Huh.” Simon simți o trezire de interes. „Ce s-a întâmplat cu tipul care a încercat să o omoare?”

„A murit în urma rănilor grave la cap. Un fier de călcat cu trei poate face multe daune dacă știi cum să-l manevrezi.”

— Și domnișoara Brazier?

„Știe cum să manevreze un fier de călcat cu trei.” Luther a împins o copie a *Arderii Cove Herald* peste birou. „După aceea și-a petrecut noaptea bând șampanie și dansând în clubul meu.”

Simon studie fotografia unei femei stilate, într-o rochie palidă și tocuri înalte, coborând dintr-un taxi în fața Paradise Club. Nu putea să-și ia ochii de la ea. Chiar și într-o fotografie din ziar, ea era o fuziune convingătoare de mister și farmec. Anticiparea îi încingea sângele. A doamna PI care doborase un ucigaș nebun și apoi petrecea toată noaptea într-un club de noapte fierbinte, era exact genul de femeie pe care sperase să o găsească în Burning Cove. O femeie nesăbuită, cu spirit liber, modern. Genul care a venit fără niciun fel de obligații.

„Domnișoara Brazier a divorțat din întâmplare?” el a întrebat.

— Nu, spuse Luther.

„Ei bine, nimeni nu este perfect.”

Capitolul 8

W

ce vrei să spui că Raina a plecat din oraș? spuse Luther. "Asta e imposibil. Mi-ar fi spus dacă ar fi avut un motiv să călătorească."

Lyra se ridică în picioare, mișcându-se cu precauție. Era amiază. Durerea de cap cu care se trezise dispăruse în cele din urmă sub năvala aspirinei și a cafelei, dar încă se simțea cam fragilă. Ultimul lucru de care avea nevoie era o confruntare majoră cu unul dintre cei mai puternici bărbați din Burning Cove.

Mulțumesc că m-ai lăsat să-l înfrunt, Raina. Îmi ești dator, șefu'.

Lyra și-a amintit că, datorită poziției sociale a familiei ei și afacerii de transport maritim a tatălui ei, a cunoscut o mulțime de bărbați puternici, inclusiv magnați și politicieni importanți. Ea a știut să se descurce cu ei.

Cu toate acestea, Luther Pell era cu siguranță într-o altă categorie. Curriculumul de la facultatea exclusivă pentru femei pe care o urmasa nu includea un curs despre cum să se ocupe de bărbații care conduceau cluburi de noapte și se zvonește că au legături cu mafia.

Ea s-a compus. S-ar putea să nu posede multe abilități utile de muncă, dar a fost foarte bună când a fost vorba să-și scape de necazuri.

„Tot ce pot să vă spun este că Raina s-a oprit la birou suficient de mult pentru a vedea dacă am venit la serviciu în această dimineață”, a spus ea. S-a dus la biroul Rainei și a luat plicul sigilat. „Mi-a spus că a avut un caz care o obliga să plece din oraș pentru câteva zile. Ceva despre o veche cunoștință care avea nevoie de ajutorul ei. Ea a lăsat acest bilet pentru tine.”

"O notă?" Luther aruncă o privire spre scrisoare, cu neîncrederea gravată pe trăsăturile lui severe. "Nu. Ea nu ar face asta. Ea nu ar decola și ar lăsa un bilet al naibii."

— Vă rog să nu vă uitați la mine de parcă am făcut-o să dispară, domnule Pell, spuse Lyra. „Te asigur că nu știu nimic mai mult despre asta decât știi tu.” Ea îi întinse lui Luther plicul. „Eu sunt doar mesagerul.”

Luther îi aruncă o privire atentă. Ochii i se îngustară.

Lyra tresări. „Da, știu ce se întâmplă cu mesagerul.”

„Raina nu era sigură dacă vei veni astăzi”, a spus Luther. „I-am spus că o faci. Am avut mai multă experiență în a-mi da seama ce vor face oamenii, vedeți. Raina este încă nouă la nivelul managementului.”

„Ce legătură are asta cu... Oh, nu contează. Sunt aici.” Lyra își îndreptă umerii. „Și, până se întoarce Raina, eu sunt la conducere.”

Luther a dat din cap o dată și a rupt plicul. Scoase biletul și îl citi dintr-o singură privire. Apoi a citit-o din nou.

Când a ridicat privirea, era gheață în ochi.

„Știi ce spune asta?” el a întrebat.

— Nu, spuse Lyra. „Dar înțeleg că este un mesaj foarte scurt.”

"Aici." Luther îi băgă biletul în mână. „Citește-l singur.”

Nota a fost scrisă în scenariul elegant al școlii de secretariat al Rainei. A fost, după cum bănuise Lyra, destul de scurt. A citit-o cu voce tare.

Draga Luther,

Am fost chemat pentru o problemă urgentă, personală. Nu mă aștept să fiu plecat mai mult de câteva zile cel mult. Vă voi suna cât mai curând posibil când voi înțelege mai bine situația. Între timp, vă rog să mă iertați pentru plecarea mea grăbită.

Cu sinceritate,

R.

PS Vă rog să nu-mi interogați ucenicul. Ea nu are niciun răspuns pentru tine.

Lyra ridică privirea și îl găsi pe Luther privind-o cu intensitatea rece și fioroasă a unui prădător.

— Are probleme, spuse Luther.

— Sunt de acord, spuse Lyra. Ea și-a încrucișat brațele. „Și, din moment ce ai abordat subiectul, aş putea la fel de bine să-ți spun că am deschis o anchetă.”

Luther părea uluit. „În dispariția Rainei?”

"Da." Lyra oftă. „Am fost îngrijorat, vezi. Ea nu părea să fie sinele ei normal în această dimineață. Sunt bine conștient că există câteva probleme serioase care implică etica profesională aici. La urma urmei, Raina este angajatorul meu și a spus clar că pleacă din oraș pentru o chestiune personală. Am datoria să susțin reputația Kirk Investigations pentru a onora confidențialitatea clienților. În orice caz-”

„La naiba cu etica profesională și confidențialitatea clienților. Oricum, Raina nu este client. Ea deține firma.”

"Da." Lyra s-a luminat. „Există multă zonă gri aici.”

„Nu este nimic gri în asta. O vom găsi. Ai ajuns undeva în *ancheta ta* ?”

Lyra s-a dus în spatele biroului Rainei și a deschis cel mare, calendar de birou legat în piele. „Întâlnirile ei de săptămâna trecută și de ieri au fost toate de rutină, presupunând că poți apela la *rutina de caz Adlington* .”

— Cu excepția faptului că te-a trimis la interviul Adlington.

„Ea a crezut că ar fi o experiență bună pentru mine. Mi s-a părut un interviu simplu și direct cu clientul.”

"Continua. Ce altceva ai verificat în afară de calendarul ei?"

Lyra închise calendarul și deschise sertarul central al biroului. Ea a scos un caiet. „Ea folosește acest lucru pentru a înregistra memorii ale conversațiilor telefonice cu contactele ei de afaceri și clienții ei. Din păcate, ea păstrează notele în scurtătură, dar datele sunt ușor de citit, la fel și numerele de telefon și adresele. Ultima notă este despre cazul Adlington. Nu mai e nimic după aceea. Eram în proces de a parcurge dosarele ei pentru a vedea dacă a existat vreo activitate recentă. Ea păstrează dosare foarte bune.”

„Raina obișnuia să lucreze pentru o mică firmă de avocatură din New York, care a fost în afaceri de trust și imobiliare de câteva generații”, a spus Luther, pe tonul său nerăbdător.

„Da, ea a menționat asta.”

„A făcut-o?” Sprâncenele lui Luther se ridicară. "Sunt impresionat. Raina nu vorbește de obicei cu oamenii despre timpul petrecut în New York.”

„Ei bine, tind să pun o mulțime de întrebări. În plus, cu greu se poate rata accentul ei elegant de pe Coasta de Est.”

Distracția străluci pentru scurt timp în ochii întunecați ai lui Luther. „Îmi dau seama de ce Raina spune că ai talent pentru munca de investigație.”

Spiritul Lyrei a crescut. „Ți-a spus asta?”

"Da.”

„Asta este. . . foarte plăcut să aud.” Lyra și-a dres glasul. „După cum spuneam, nu există nimic în calendarul ei care să indice că astăzi va fi altceva decât normal aici, la Kirk Investigations, și până acum nu am găsit note care să indice apeluri telefonice recente către vreuna dintre companiile sau persoanele din dosarul ei. de contacte.”

Luther îi aruncă o privire gânditoare. „Kirk Investigations este un agenție personală, iar dintre acești doi oameni, ești singurul care a avut recent o experiență neobișnuită.”

— Da, și noaptea trecută Raina a făcut tot posibilul să-mi ia mintea de la ceea ce s-a întâmplat la reședința Adlington, dar în afară de grija ei pentru mine – era foarte înțelegătoare – nu am detectat nimic neobișnuit în comportamentul ei.

"Nici eu.”

Și tu o cunoști mult mai bine decât mine, se gândi Lyra.

— Presupun că ai luat-o acasă după ce m-ai băgat într-o limuzină cu unul dintre șoferii tăi? se aventură ea.

„Da, am luat-o pe Raina acasă”, a spus Luther.

„Nu vreau să intru în intimitatea ta, dar s-a întâmplat ceva care ar putea avea... . . a supărat-o?”

„Vrei să spui că ne-am certat?” Maxilarul lui Luther se strânse. S-a dus la fereastră și s-a uitat în stradă. "Nu.”

„Pot să vă întreb dacă, uh, ați împărțit un pahar de noapte?”

— Am părăsit-o la trei azi dimineață, spuse Luther. S-a întors. — Asta vrei să știi, nu-i așa?

Lyra răsuflă ușurată. "Da multumesc. Nu vreau să intru, dar încerc să stabilesc o cronologie.”

„O cronologie?”

„Raina spune că acesta este primul lucru de făcut într-un caz. Are sens. Am crescut în domeniul transporturilor maritime și al transportului de marfă. Timpul este totul în lumea aceea.”

Luther era clar intrigat acum. "Continua. Spune-mi despre cronologia ta."

„Având în vedere propriile noastre amintiri personale despre seară, cred că ar trebui să presupunem că orice a deranjat-o pe Raina și a trimis-o departe de Burning Cove s-a întâmplat între aproximativ șase dimineață și, cel târziu, opt.”

Luther o studie o clipă, curiozitatea înlocuind oțelul rece din ochii lui. „Ce te face să crezi că poți restrânge fereastra de timp la câteva ore?”

„Raina s-a oprit aici la nouă. Era în drum spre ieșire din oraș. Asta înseamnă că valizele ei trebuie să fi fost în portbagajul mașinii ei. Nu știa exact cât timp va fi plecată, dar estima trei sau patru zile. Este nevoie de timp pentru ca o femeie să-și facă bagajele pentru o călătorie de acea durată. Era îmbrăcată pentru o călătorie lungă – pantaloni, pantofi comozi, o eșarfă pentru păr. Părea foarte grăbită, dar când i-am oferit cafeaua, mi-a spus că a luat deja câteva cu micul dejun. De asemenea, știu că și-a făcut timp să citească ziarul de dimineață.”

„Cum ți-ai dat seama?”

Lyra aruncă o privire la copia *Burning Cove Herald* de pe biroul ei. „Ea a menționat că cazul Adlington a fost în titluri și a spus ceva despre cât de norocos a fost că reporterul de crimă a lui *Herald*, Irene Ward, a acoperit povestea, pentru că a înțeles corect detaliile și chiar a reușit să introducă Kirk Investigations în bucată. Bună publicitate pentru firmă.”

„Ideea dvs. este că Raina a luat micul dejun, a luat o cafea și a citit cel puțin prima pagină a ziarului, dar ceva s-a întâmplat la scurt timp după aceea, care a făcut-o să-și facă o geantă, să se îmbrace pentru o călătorie lungă și să se grăbească aici să lase un bilet pentru pe mine.”

— Da, spuse Lyra. Ea bătu cu o unghie lustruită pe desktop și se concentră foarte atent asupra lui Luther. „Raina a menționat că dețineți o afacere de investigație destul de exclusivă și că ați făcut activități de informații în timpul Marelui Război și câțiva ani după aceea. Evident că ai avut mult mai multă experiență în acest gen de lucruri decât mine, dar mă pot gândi doar la câteva lucruri care ar fi putut da peste cap lumea Rainei între micul dejun și aproximativ opt dimineața.”

„Un apel telefonic sau o telegramă.”

"Exact."

"La naiba. Raina are dreptate. Aveți instinctele pentru această muncă."

Remarca, venită de la un bărbat care știa multe despre investigații, i-a infuzat Lyrei o doză de încredere în sine.

— Mulțumesc, spuse ea. „Cred că ar trebui să aruncăm o privire prin casa Rainei. Poate vom găsi ceva care să ne liniștească sau să ne dea o idee despre unde a mers ea. Presupun că nu ai...?”

"O cheie?" spuse Luther. "Da, o iau."

"Grozav."

— Nu că am avea nevoie de unul, a adăugat Luther. „A pătrunde într-o casă este o joacă de copii.”

"Înțeleg."

Strângerea lacătelor era, se pare, o altă abilitate profesională pe care trebuia să o învețe dacă rămânea în domeniul investigațiilor private.

Luther se duse la biroul Rainei și ridică telefonul.

"Pe cine suni?" întrebă Lyra.

„Am o miză foarte personală în această situație. Asta înseamnă că sunt prea aproape de asta pentru a fi sigur că gândesc logic, iar tu ești bun, dar ești un amator.”

„Prefer termenul *de ucenic* .”

Luther a ignorat asta. „Avem nevoie de un expert, cineva cu talent pentru a percepe senzația unei scene.”

„Sentimentul? Nu sunt sigur ca inteleg."

„Avem nevoie și de cineva care să privească lucrurile cu un ochi obiectiv. Cineva care nu se va implica emoțional.”

— Se pare că vorbești despre un robot, spuse Lyra.

"Destul de aproape." Luther a vorbit la telefon. „Hotelul Burning Cove? Te rog sună la camera lui Simon Cage.”

Capitolul 9

L

„După că Pell avusese dreptate în privința unui lucru”, hotărî Lyra. Investigatorul expert, cu ochii limpezi, care nu s-a implicat niciodată emoțional, nu era cu siguranță un robot, dar era mult oțel sub suprafața liniștită și autonomă a bărbatului.

Ochelarii cu rame aurii nu au păcălit-o nicio secundă. Toată lumea are câteva secrete, dar ceva despre Simon Cage îi spunea că fie avea multe dintre ele, fie că cele pe care le găzduia erau mari. Era, de asemenea, foarte sigură că el era destul de capabil să-l ducă pe a lui în mormânt. Cei care au încercat să-i forțeze aceste secrete s-ar putea trezi să-și săpe propriile morminte.

Asta, desigur, l-a făcut fascinant. Și inexplicabil de enervant. Încă încerca să decidă cum să interpreteze frigul necunoscut al conștientizării care îi zguduise simțurile când Luther îl prezentase cu câteva minute în urmă. Avea senzația că intuiția ei dădea un semnal de alarmă, dar nu era sigură de ce ar trebui să fie îngrijorată. Cage a fost, până la urmă, un prieten al lui Luther Pell.

Bine, poate că asta a fost un motiv suficient pentru a fi precaut de bărbat.

Cage avea profilul stoic și intrigant al unui bărbat care putea face față oricărei vieți îi arunca. Ea știa că, cu jacheta lui de în ușor șifonată, ochelarii și servieta, el juca un rol pe care îl scriase pentru el însuși. Arăta exact așa cum s-ar aștepta să arate un comerciant de cărți anticar. Părul închis la culoare era tuns scurt în stilul actual, dar nu era nici o strălucire de ulei.

Ochii lui verzi erau aproape imposibil de citit – aproape, dar nu în totalitate. Poate că vederea lui era slabă. Poate chiar avea nevoie de ochelarii cu rame aurii, dar ea se îndoia. Ea bănuia că le purta pentru că se convinsese că îngreunează oamenii să-l vadă pe bărbatul din spatele ochelarilor.

Ea se uită la cicatricile de pe mâna lui dreaptă. Inca un mister.

El o privea acum cu speculații cool. Deodată, ea a știut la ce se gândea.

— Nu, spuse ea. „Nu am avut nimic de-a face cu dispariția Rainei.”

Luther era pe cale să-și introducă cheia în încuietoarea ușii din față a vilei frumoase în stil colonial spaniol a Rainei. Făcu o pauză și se uită la ea.

"Ce vrei să spui?" el a întrebat.

Lyra își înclină bărbia spre Simon, care stătea liniștit într-o parte, cu servieta la picioarele lui.

„Așa-zisul tău expert aici analizează situația, încercând fără îndoială să-și dea seama ce s-ar fi putut schimba recent în viața Rainei”, a spus ea. „Asta fac anchetatorii adevărați, nu? Cauți anomalii? Rupere în tipar? Domnul Cage a înțeles că sunt cea mai mare anomalie din

jur. Raina m-a angajat acum patru zile, iar ieri a murit un bărbat implicat în primul meu caz, probabil din cauza mea. Când vine vorba de valuri în cronologia, acele două lucruri ies în evidență.”

Luther se încruntă. Părea de parcă era pe cale să se certe cu observația ei. În schimb, îl privi pe Simon.

„Bine?” el a întrebat.

Simon și-a împins ochelarii mai sus pe nas. Nu părea jenat sau supărat.

„Știi, intenționez să-mi petrec după-amiaza asta lângă piscină la Hotelul Burning Cove, bând ceai cu gheață și citind un roman bun”, a spus el. „În schimb, mă trezesc aici, așteptând să investighez dispariția unei doamne pe care nu am întâlnit-o niciodată. Deci, da, fac niște analize și, într-adevăr, mă surprinde că domnișoara Brazier este o angajată foarte nouă la Kirk Investigations. Trei zile la serviciu și un bărbat este ucis. A doua zi domnișoara Kirk dispare. Se adaugă la o serie de interesante...”

— *Coincidențe*, îl întrerupse Lyra lin.

„Nu cred prea mult în coincidențe”, a spus Simon.

Tonul era politicos, dar mesajul era inconfundabil.

„Crezi sau nu, se întâmplă coincidențe”, a spus Lyra. — Este evident că ești genul suspect, domnule Cage. Să vedem dacă poți folosi această trăsătură nefericită de caracter, găsim un indiciu autentic în vila Rainei. Pentru că dacă nu poți face asta, așa-zisa ta expertiză nu ne va fi de mare folos. Veți fi liber să vă întoarceți la Hotelul Burning Cove și să vă așezați lângă piscină.”

I-a oferit lui Simon un zâmbet înfiorător, cel pe care l-a rezervat bărbaților puternici care se credeau irezistibili pentru femei pur și simplu pentru că aveau mulți bani sau dețineau o companie mare. Întâlnise multe de genul acesta în timp ce lucra ca asistent al tatălui ei la Brazier Shipping.

Simon clipi la zâmbet și o privi de parcă ar fi fost o carte antică rară la care ar putea – doar ar putea – să liciteze la licitație.

„Dacă nu te superi, voi rămâne în afara acestei discuții”, a spus Luther. A împins cheia în broască și a deschis ușa. „Avem de lucru și o vom face într-o manieră metodică. Voi merge primul, pentru că din câte știm eu am fost ultimul care a ieșit din casă înainte de a decola Raina. Cu noroc, voi putea observa dacă ceva pare diferit sau deplasat. Voi doi mă veți urma.”

— Excelent plan, spuse Simon.

— Da, este, a fost de acord Lyra.

Ea și-a deschis geanta, a scos un caiet mic și un creion și a închis geanta. Nu l-a putut reproșa pe Simon pentru că a jucat un rol, pentru că și azi făcea același lucru. Chiar dacă nu mai era sigură că era făcută pentru a fi anchetator, Raina îi încredințase responsabilitatea de a conduce Kirk Investigations. Avea de gând să-și facă treaba. Chiar acum acea slujbă era să afle de ce dispăruse Raina.

Trecu cu viteză pe lângă Simon și îl urmă pe Luther în intrarea cu gresie a vilei mici.

Simon și-a luat valiza, s-a mutat în spațiul umbrat și a închis ușa de la intrare.

Pentru o clipă, cei trei au stat în liniște, absorbind senzația spațiului. Lyra a crezut că decorul interior era o reflectare excelentă a lui Raina – sofisticat și de bun gust. Cu toate acestea, nu a existat niciun indiciu despre originile ei de pe Coasta de Est. Când Raina ajunsese la capătul Rutei 66 în Santa Monica, se pare că îmbrățișase stilul californian.

Influența colonială spaniolă la modă era peste tot în vilă, de la pereții albi din stuc și plăcile colorate din jurul șemineului până la grinzile de lemn închise la culoare din tavanul înalt. Covoarele, draperiile și mobilierul au fost toate realizate în aurii, maro și roșu mediteranean bogat.

— Nu există niciun semn de tulburare, spuse Luther. Merse încet, voit, prin sufragerie. „Totul arată așa cum a fost aseară.”

— Erau draperiile deschise când ai plecat? întrebă Simon.

Lyra și Luther s-au întors amândoi să se uite la el.

— Nu, spuse Luther.

Lyra cercetă perdele. „Raina le-a deschis așa cum ar face în orice dimineață normală. Nu se grăbea în mod special în acel moment. Dar când a plecat, nu și-a făcut timp să le închidă, deși știa că va fi plecată pentru câteva zile.”

— Bucătăria, spuse Simon. „Trebuie să ne uităm mai întâi la acea cameră.”

Luther a condus drumul în bucătărie, o cameră făcută cu gresie galbenă, tăiată în alb și negru.

— Fără vase în chiuvetă, anunță Lyra.

— Menajera Rainei vine de două ori pe săptămână, spuse Luther. „Nu este una dintre zilele ei.”

„Așa că știm că domnișoara Kirk și-a luat timp să facă curățenie după micul dejun”, a spus Simon. Se uită la Lyra. „Teoria ta este corectă. Ceva s-a întâmplat după micul dejun. Un apel telefonic sau o telegramă cel mai probabil, deși presupun că este posibil să fi venit cineva la ușă.

Lyra nu putea decide dacă ar trebui să fie flatată de acceptarea lui a logicii ei sau iritată pentru că îi luase atât de mult să recunoască că avea dreptate. Ea a decis să ignore cu totul comentariul. El a fost doar un consultant, până la urmă. Tatăl ei se plânsese adesea că consultanții de afaceri sunt o mulțime inutilă.

Era un blocnotes atașat de perete lângă telefon. Lyra a putut vedea câteva urme pe foaia de hârtie de sus.

Simon a zărit blocnotesul în același timp și a traversat camera pentru a arunca o privire mai atentă.

— Un număr de telefon, din întâmplare? întrebă Luther. „Ar fi o lovitură de noroc.”

Simon studie zgomotele și clătină din cap. "Din pacate, nu. Doar niște doodle-uri, de genul pe care le faci atunci când aștepti să treacă un apel telefonic la distanță lungă. Să încercăm dormitorul.”

Lyra îl simți pe Luther ezitând, de parcă nu ar fi vrut să fie nevoit să intre în acea cameră. Ea nu l-a învinuit. Era spațiul personal al Rainei, un spațiu intim pe care îl

împărtășise cu ea. Dar nu a spus nimic. În schimb, a condus la etaj. Fără un cuvânt, Lyra și Simon l-au urmat.

Dormitorul era un budoir elegant realizat în nuanțe de crem punctate cu stropi de roșu și auriu. O pereche de uși cu geam se deschidea spre un mic balcon romantic împodobit cu fier forjat. Dar spre deosebire de restul casei, semnele de activitate grăbită erau peste tot.

Cutiile pentru pantofi și pălării fuseseră luate de pe un raft din dulap, dar nu au fost înlocuite. Sertarele erau deschise. Obiectele de pe măsuța de toaletă erau în dezordine.

Lyra aruncă o privire în unele dintre sertarele deschise și apoi studie dulapul.

„Se pare că Raina și-a luat câteva articole de lenjerie intimă, o cămașă de noapte și cel puțin un schimb de haine”, a anunțat ea. Se îndreaptă spre pat și ridică capacele unora dintre cutii. „Dar ea nu a împachetat tocuri înalte sau pantofi de seară. Nici ea nu a luat nicio pălărie.”

Luther cercetă cutiile împrăștiate pe pat. „Ea se grăbea. De ce a pierdut timpul scoțând din dulap majoritatea cutiilor de pantofi și pălării?”

— Pentru că ea căuta ceva, spuse Simon. „Orice ar fi fost trebuie să fi fost ascuns în spatele dulapului.”

Se deplasă spre partea îndepărtată a patului și contempla o cutie de pantofi închisă. După câteva secunde, a întins mâna și a atins-o de parcă ar fi fost o grenadă vie. Lyra ar fi putut jura că a simțit un fior de energie în atmosferă.

Intrigata, s-a apropiat de Simon pentru a vedea mai bine cutia de pantofi.

„De ce acela?” ea a întrebat.

„Nu știu.” Simon se uită la Luther. „Cred că este important. Vrei să-l deschizi sau o fac?”

Luther ezită puțin.

— O voi face, spuse Lyra. „Acea cutie îi aparține Rainei. Cred că o altă femeie ar trebui să-l deschidă.”

Luther dădu din cap. Părea ușurat. „Dați-i drumul.”

Ea întinse mâna să scoată capacul de pe cutia de pantofi. Degetele spectrale pe ceafa o făcu să ezite. De data aceasta nu a avut nicio dificultate în a interpreta mesajul din intuiția ei. Era ceva rău în cutie.

Conștientă că ambii bărbați priveau, cu ochii nituiți pe cutie, ea a prins ferm nervii și a scos capacul.

Timp de câteva secunde, se uită în jos la grămada mică de tăieturi de ziare îngălbenite. Apoi, foarte ușor, le-a aruncat pe pilota.

Simon ridică unul dintre decupaje. „Linia de date este Bar Harbor. Data este 1925. Acum treisprezece ani.”

A citit cu voce tare restul articolului.

FEMEIE DIN LOCALITATE A PLECAT ÎN MARE. MOARTE TEMUTA.

Se crede că Jean Whitlock, soția lui Malcolm Whitlock, a dispărut pe mare în timpul furtunii recente. Se spune că ea a scos singură barca cu pânze a

cuplului. Autoritățile se tem că a fost surprinsă de întorsătura bruscă a vremii. Se spune că soțul ei este supărat. Soții Whitlock au fost căsătoriți de mai puțin de un an.

Felul în care Simon s-a ocupat de decuparea i-a dat Rainei impresia că făcea mai mult decât să citească raportul înfiorător. Era aproape ca și cum ar fi încercat să învețe ceva pur și simplu atingând hârtia fragilă. Își amintea ce spusese Luther despre capacitatea lui Simon de a percepe senzația unei scene.

Luther a citit un alt fragment. CĂUTAȚI FEMEIA DISPĂRUTĂ, ANULATĂ.

Lyra ridică o tăietură. „Acesta este dintr-un ziar din Boston. Este datat optsprezece luni mai târziu.”

A citit-o cu voce tare.

SOȚUL ÎNDURERAT AL UNEI FEMEII PIERDUTE PE MARE A MURIT ÎNTR-UN ACCIDENT TRAGIC

Malcolm Whitlock a fost găsit mort în casa lui din Boston în această dimineață. Familia relatează că cauza a fost o cădere pe scări.

După pierderea soției sale într-un accident cu barca în largul Bar Harbor, domnul Whitlock s-a mutat înapoi la Boston și a intrat în izolare. Nu a apărut niciodată în societate. Familia lui a spus că este în doliu profund.

Luther se uită la Lyra și Simon. „Raina nu a adus aproape nimic din trecutul ei cu ea când s-a mutat în California. Hainele, niște bani și lista de contacte cu care lucrase în timpul serviciului ei de secretariat la New York. Nu are familie. Niciun prieten din spatele est, cel puțin niciunul pe care eu îl cunosc și niciun client, cu excepția celor pe care îi are aici, în Burning Cove.

„Întotdeauna există cineva din trecut”, a spus Simon.

— Da, spuse Lyra. Studia tăieturile din ziare de pe pilota de satin. "Mereu."

„Dar în acest caz cei doi indivizi din trecutul Rainei—dl. și doamna Whitlock — sunt amândoi morți, spuse Luther.

„Pierdut pe mare nu este întotdeauna același lucru cu mort”, a spus Simon.

Lyra se uită la Luther. „Nu-mi place să recunosc, dar are dreptate.”

„Sunt profund umilit de recunoașterea ta generoasă a posibilității că aș putea avea o idee legitimă de spus”, a spus Simon.

— Ești mereu atât de enervant, domnule Cage? întrebă Lyra.

— Omul face tot ce se poate, spuse Simon.

„Este de mirare că tot ce ai făcut nu i-a determinat pe oameni să-ți sugereze să faci o plimbare lungă de pe un dig scurt.”

Simon și-a ajustat ochelarii. „De fapt, primesc frecvent această sugestie.”

— Nu glumesc, spuse Lyra.

Luther și-a dres glasul. „Sugerez să revenim la subiectul Rainei. Simon, ce ai luat din aceste decupaje?”

Simon îi aruncă Lyrei o privire rapidă și precaută. Ea știa că nu voia să spună orice era pe cale să spună în fața ei, dar nu avea de ales. Luther aștepta.

„Este multă căldură”, a spus Simon. „Majoritatea este veche, dar există un strat proaspăt. Foarte proaspăt. Cred că este sigur să spun că domnișoara Kirk s-a ocupat de aceste decupaje pentru scurt timp în această dimineață.

„Ce fel de emoție?” întrebă Luther.

Lyra abia își putea ține curiozitatea. Ea a avut deodată un milion de întrebări pentru Simon Cage, dar era clar că nu era momentul să le pună.

„Frica este cea mai veche emoție din aceste decupaje”, a spus Simon, vorbind cu atenție. „Lucrurile proaspete sunt în mare parte furie.”

Lyra aruncă o privire la decupaje. „Trebuie să știm mai multe despre Whitlock”.

„Irene Ward ar putea fi în măsură să ajute”, a spus Luther. „Câteva dintre poveștile ei au devenit naționale. Ea cunoaște oameni și are legături pe Coasta de Est. O să-i rog să sune, să vorbească cu oamenii care lucrează la morgi.”

— Morgues? întrebă Lyra.

— Morgile de ziare, explică Simon cu răbdare. „Acolo stochează hârtiile și notele pe care reporterii le-au făcut atunci când au acoperit poveștile.”

— Da, spuse Lyra, străduindu-se să aibă răbdare. „Sunt conștient de scopul morgilor ziarelor.” Se întoarse spre Luther. „Voi da acele apeluri.”

Simon clătină din cap. „Nu va funcționa. Clipurile și notițele dintr-o morgă de ziar sunt considerate informații deținute. Este puțin probabil ca responsabilul cu dosarele să fie de ajutor unui detectiv privat necunoscut care sună din senin de cealaltă parte a țării. Un jurnalist profesionist cu contacte bune are șanse mult mai mari de a obține informații utile de la un funcționar de la morgă.”

Lyra încercă să nu strângă din dinți. „Oh.”

Luther se îndreptă spre ușă. Lyra și Simon l-au urmat. În partea de jos a scării, Lyra și-a amintit de blocnotesul de lângă telefon, pe peretele bucătăriei.

— Stai, spuse ea. „Vreau să verific un lucru.”

Bărbații o priveau trecând repede prin sufragerie, prin sufragerie și în bucătărie. După o clipă, l-au urmat, oprindu-se în prag.

„Ce căutați?” întrebă Simon.

„Nu cred că acestea sunt doodles”, a spus Lyra. „Raina a fost o secretară pregătită profesional în New York. Ea știe stenografia. Îl folosește în mod obișnuit pentru a-și păstra notele de investigație. Trebuie să găsim pe cineva care să ne traducă aceste squiggles.”

A început să rupă pagina de sus a blocnotesului, dar s-a răzgândit și a luat în schimb tot blocul. S-ar putea să existe intrări anterioare care s-ar putea dovedi utile.

„Cunosc un secretar profesionist care este priceput în stenografie”, a spus Luther. „Elena Torres conduce sediul central al Hotelului Burning Cove. Oliver Ward, proprietarul, spune că doamna Torres conduce întregul hotel. Spune că încearcă doar să stea departe de ea.”

„Sună ca un om foarte inteligent”, a spus Lyra. „O secretară bună este cheia unei afaceri de succes. Tatăl meu spune adesea că nu ar putea conduce Brazier Shipping fără secretara lui, doamna Lee. Din păcate, tata nu a făcut niciodată saltul la concluzia evidentă.”

Simon și Luther s-au uitat la ea.

„Ce concluzie este asta?” întrebă Simon.

Avea expresia unui om care, fără să vrea, este fascinat de vederea unei epave de tren care se mișcă încet, se gândi Lyra. Sau poate era aspectul unui bărbat care stă pe șine și urmărește trenul venind spre el.

Ea a zâmbit zâmbetul pe care l-a rezervat oamenilor care au presupus că nu este foarte strălucitoare. A fost un zâmbet care nu a reușit să uimească.

„Ceea ce tatăl meu nu și-a dat seama este că o femeie este pe deplin capabilă să conducă Brazier Shipping”, a spus ea.

„Tu?” întrebă Simon.

„Pe mine.” Se întoarse spre Luther. „Să o rugăm pe doamna Torres să se consulte pentru noi.”

Capitolul 10

L

yra Brazier era femeia pe care sperase să o găsească în Burning Cove. Al naibii de aproape perfect, a decis Simon. Sofisticată, modernă — o femeie interesantă, plină de spirit, care era liberă să se implice într-o aventură pe termen scurt, fără obligații.

Perfect. Doar că ea nu era, iar el nu putea să-și dea seama de ce.

În teorie, ea era exact ceea ce căuta el, dar realitatea era că se dovedea a fi complicată și imprevizibilă. Nu avea nevoie de o femeie complicată și imprevizibilă în viața lui. Pe lângă acest fapt evident, era clar că ea ajunsese la concluzia că el va fi o problemă fără ea, la fel de curând.

Bine, el nu era cea mai diplomatică persoană din lume, dar nu era vina lui că ea s-a remarcat ca elementul spectaculos nou din viața Rainei Kirk, anomalia care a perturbat tiparul. Faptele erau fapte.

Era lipsită de experiență în noua ei profesie – lucrase la Kirk Investigations de doar patru zile – dar în după-amiaza aceasta a dat dovadă de niște abilități de detectiv perspicace. Ea a fost cea care a preluat ceea ce s-ar putea dovedi a fi prima pistă solidă în dispariție a Rainei Kirk. Acesta a fost motivul pentru care au fost adunați în biroul interior al lui Oliver Ward, proprietarul hotelului Burning Cove.

„Domnișoara Kirk a fost în mod evident învățată metoda Gregg la școala de secretariat.” Elena Torres examinează semnele de pe foaia de sus a blocnotesului pe care i-o dăduse Lyra. „Și trebuie să spun că are o mână foarte bună. Dar trebuie să înțelegi că, de-a lungul timpului, fiecare profesionist își dezvoltă un stil personal de stenografie, unul care încorporează propriile comenzi rapide.”

— Știu, spuse Lyra. „Secretara tatălui meu mi-a explicat asta când mi-a arătat cum transcrie dictarea. Era ca și cum ai citi și a scrie altă limbă. Uimitor. Datorită ei, mi-am dat seama că semnele de pe acea hârtie ar putea fi stenografie. Crezi că poți face ceva din ele?”

— Da, sunt sigură că pot, spuse Elena. Ea a luat un bloc de secretariat și un creion. — Și eu sunt secretar Gregg.

Simon stătea tăcut în fundul camerei, cu brațele încrucișate, servieta la picioare. Oliver îi dăduse secretarei să-l folosească scaunul în timp ce ea studia blocnotesul. Acum avea un umăr sprijinit de perete. A prins mânerul unui baston cu mâna stângă. Simon a recunoscut poziția unui bărbat care a făcut față durerii de mult timp.

Oliver fusese cândva un magician faimos care aproape că fusese ucis pe scenă. Simon nu-și văzuse niciodată actul, dar cunoștea bine legenda bărbatului. Sfârșitul dramatic al carierei lui Ward a făcut titluri în toată țara și în întreaga lume.

Soția lui Ward, Irene, care a avut bataia crimei pentru ziarul local, avea propriul ei caiet la îndemână. Luther îi spusese că vor avea nevoie de ajutorul ei.

Luther însuși se plimba prin cameră. Simon făcuse treburi ciudate pentru el de câțiva ani încoace, suficient de mult pentru a-și da seama că ritmul neliniștit era în afara caracterului lui; dovada unei anxietate aprinsă. Nerăbdarea lui Pell era împletită cu o frustrare abia ascunsă. Își folosea mânia pentru a-și învinge teama că i s-a întâmplat ceva groaznic iubitului său.

Simon și-a petrecut timpul încercând să analizeze exact de ce nu a vrut să-și ia ochii de la Lyra. Era alarmant să știi că își dăduse seama atât de repede că el fusese imediat bănuitor față de ea. Majoritatea oamenilor fie l-au ignorat în totalitate, fie l-au respins drept un negustor de cărți antice, până a fost prea târziu; până când le descoperise secretele.

Își petrecuse ultimii doi ani cultivându-și imaginea neimpresionantă. Lyra aruncase o privire la el și știa exact la ce se gândea. *Nu te potrivești cu modelul, Lyra Brazier.*

A fost adevărat în prea multe feluri.

Era izbitoare, dar nu frumoasă în modelul de la Hollywood. Privirea ei de alun era inteligentă și perspicace, nu moale, sufocantă și seducătoare. Nu era un judecător al modei feminine, dar chiar și el își dădea seama că ea poseda calitățile greu de definit ale grației și stilului. Era genul de femeie care putea să lumineze o cameră când intra în ea – nu pentru că ar fi fost plină de farmec, ci pur și simplu pentru că era interesată de toți cei din cameră și oamenii au răspuns la acea energie.

Magia era că nu exista magie, se gândi el. Curiozitatea Lyrei era reală. Nu a încetat să fie surprins de cât de rară era acea trăsătură de caracter atât la bărbați, cât și la femei. Majoritatea oamenilor erau dornici să vorbească despre ei înșiși, dar interesul lor față de ceilalți era prea adesea limitat la luarea în considerare a modului în care altcineva putea fi de folos sau convins să se urce în pat.

Poate că am devenit cinic.

Lyra ar fi trebuit să fie genul cinic. Ea avea o profesie cunoscută pentru cinismul inspirat și pentru o profundă dezamăgire față de natura umană. Cu toate acestea, în ciuda circumstanțelor grave pe care le investigau, ea emana un optimism hotărât, care probabil sugera naivitate. El a avut senzația că ea era una dintre acele persoane enervante care căutau mereu motivul și refuzau să aibă o viziune realistă asupra oamenilor și situațiilor.

Cu toate acestea, ieri, ea a ucis un bărbat cu o crosă de golf și apoi a dansat toată noaptea într-un club la modă.

„Metoda Gregg este complet fonetică”, a explicat Elena. „Înregistrează sunetul cuvântului, nu ortografia reală.” Ea a terminat de transcriere, a pus creionul jos și a ridicat privirea. „Domnișoara Kirk a scris *Labyrinth Springs Hotel and Spa* .”

Lyra făcu ochii mari. "Esti sigur?"

Elena se uită în jos la notițele ei. „Cât de sigur pot fi în aceste circumstanțe.”

„De ce s-ar întâlni Raina cu o cunoștință la un spa?” spuse Oliver.

Luther a rămas foarte nemișcat. „Poate că nu se întâlnește cu o cunoștință. Poate asta a fost o scuză. Poate s-a înregistrat din motive personale. Dacă ar fi aflat recent că este

bolnavă și nu ar fi vrut să-mi spună? Ea este supusă uneia dintre acele așa-zise cure bizare pe care le oferă în stațiunile balneare.”

— Vă rugăm să nu intrați în panică, domnule Pell, spuse Lyra. „Aceasta nu este o emoție utilă în acest moment.”

Toată lumea se uita la ea. Simon știa că toți gândeau același lucru: nimeni nu i-a spus lui Luther Pell să nu se panicheze.

Luther a tăcut și a început să se plimbe din nou.

Simon se uită la el. — Ține minte că nu știm dacă domnișoara Kirk a scris acea notă pe bloc în această dimineață. Ar fi putut să-l noteze ieri sau cu o zi înainte.”

Elena clătină din cap. „Cred că este sigur să spun că a scris asta astăzi. Există o intrare pe pagina anterioară care se referă la rezervările ei pentru cina pentru doi aici la hotel aseară.”

— Raina m-a scos la cină aseară, spuse Lyra. „După aceea am mers în Paradis. Ai dreptate, Elena. Nota despre Labyrinth Springs Hotel and Spa trebuie să fi fost scrisă devreme în această dimineață.

Oliver se uită la Luther. „Dacă Raina ar fi avut o îngrijorare bruscă și serioasă cu privire la sănătatea ei, mă îndoiesc foarte mult că ar fi ales Labyrinth Springs Hotel and Spa.”

„Domnul. Ward are dreptate, spuse Lyra.

Irene părea gânditoare. „Da el este.”

— Sunt de acord, spuse Elena.

„De ce sunteți toți atât de siguri de asta?” întrebă Simon.

„Pentru că nu este un spa de sănătate.” Lyra și-a desfășurat brațele și și-a lărgit mâinile. „Obişnuia să se specializeze în cure de apă de modă veche, dar în urmă cu un an Edith Guppy, fondatorul Guppy’s House of Beauty, și-a închis centrul spa de zi din New York și a deschis unul în Labyrinth Springs.”

„Este un oraș stațiune la poalele dealurilor la câțiva kilometri de Palm Springs”, a spus Irene.

Simon dădu din cap. „Am auzit de el.”

„Acel vechi hotel din Labyrinth Springs era pe ultimele sale etape în urmă cu câțiva ani”, a spus Oliver. „M-am gândit să-l cumpăr și să-l renovez eu, dar am decis că îmi place Burning Cove mult mai mult decât deșertul. Iernile sunt în regulă, dar vara s-ar putea să-ți închizi ușile. În urmă cu aproximativ optsprezece luni, un investitor bogat din New York pe nume Billingsley a venit și și-a luat locul pentru o melodie. A turnat o mulțime de bani în hotel și a renovat complet vechiul spa. Guppy sa mutat acum un an. Trebuie să recunosc că afilierea la Casa Frumuseții a lui Guppy a fost o lovitură de geniu din partea lui Billingsley.”

„Labyrinth Springs Hotel and Spa a devenit popular în rândul celebrităților și al socialităților din Los Angeles în ultimul an”, a spus Elena. „Bărbații joacă golf și tenis. Femeile merg adesea singure sau cu o prietenă pentru a profita de Ziua specială a Frumuseții la spa-ul lui Guppy. Clienții pot rezerva câte zile doresc, desigur. Majoritatea aleg opțiunea de trei zile, care include camera de hotel.”

Lyra nu a spus *că ți-am spus*, dar i-a aruncat lui Simon un zâmbet care nu putea fi etichetat decât triumfător.

El a oftat. „Bine, o să mușc. De unde știai despre Casa Frumuseții a lui Guppy?”

Lyra, Elena și Irene se uitau la el de parcă ar fi fost de pe altă planetă.

„Glumești?” spuse Lyra. „Orice femeie din țară care citește *Vogue* sau *Harper's Bazaar* sau orice ziar important știe că marca Guppy. Reclamele pentru parfumul semnăturii lui Madam Guppy și produsele sale de înfrumusețare apar în toate cele mai bune reviste de modă.”

— Înțeleg, spuse Simon, simțindu-se brusc depășit.

Oliver îi aruncă o privire plină de milă. „Uită-te la partea bună. Data viitoare când veți avea ocazia să cumpărați parfum pentru o doamnă, veți ști ce marcă să cumpărați.”

Lui Simon i-a trecut prin minte că nu cumpăraseră niciodată parfum pentru o femeie. Flori, da. Băuturi, da. Cina la restaurante la modă, da. Dar nu parfum.

Lyra îi aruncă un zâmbet puțin prea dulce. „Dacă doriți să faceți o impresie, asigurați-vă că cumpărați parfumul *semnăturii lui Guppy*.”

El o privi cu prudență. „Care este?”

Irene își ridică privirea din caiet. „Violet. Eu însumi nu îl port. E puțin prea greu pentru gustul meu.”

— Nici mie nu-mi pasă de asta, spuse Lyra. „Irene are dreptate. Este pe partea grea.”

— Sunt de acord, spuse Elena. „Se simte cumva Coasta de Est. Nu California.”

Luther ignorase jocul, dar se opri brusc să se plimbe și se întoarse să se uite la femei.

„De ce a părăsit Guppy New York?” el a întrebat.

Urmă o scurtă tăcere. Irene, Elena și Lyra s-au uitat una la alta. Irene a ridicat din umeri.

„Sunt sigură că chiria de pe Madison Avenue a fost foarte mare”, a spus ea. „Probabil că a costat-o o avere să țină spa deschis.”

— Pun pariu că a vrut să meargă după piața celebrităților, a oferit Lyra. „Imaginea lui Guppy începea să devină cam greoaie. Femeile de o anumită vârstă poartă violet. Femeile mai tinere apelează la linii cosmetice mai noi. Guppy a ajuns probabil la concluzia că mutarea spa-ului în California și atragerea publicului de la Hollywood ar actualiza imaginea mărcii sale. Ea a fost întotdeauna foarte inteligentă când vine vorba de marketing.”

Simon se uită la Lyra. „Știi multe despre marketing.”

„Am fost crescut în lumea afacerilor”, a spus Lyra.

Și ai luat notițe, gândi Simon, pentru că ai plănuit să preiei imperiul de afaceri al tatălui tău.

Se întrebă cât de tare o dusesese când Lyra și-a dat seama că nu va moșteni controlul asupra Brazier Shipping, deoarece nu era fiul pe care tatăl ei îl dorise evident. *Cunosc sentimentul.*

Necruțător, a împins trecutul înapoi în umbră și s-a concentrat asupra prezentului.

„Să ne gândim la asta”, îi spuse el lui Luther. „Domnișoara Kirk i-a spus Lyrei că se întâlnește cu o cunoștință, îți amintești? Cunoștința a ales probabil locația. Având în vedere ceea ce știm acum despre Labyrinth Springs Hotel and Spa, este sigur să presupunem că domnișoara Kirk nu se află în mijlocul unei crize bruște de sănătate.”

Maxilarul lui Luther se strânse. „Nimic din toate astea nu se simte corect.”

— Sunt de acord, spuse Lyra. „Și tăieturile acelea din cutia de pantofi indică faptul că oricine a sunat-o este cineva din trecutul ei.”

Irene bătu cu creionul de caiet. „Este prea târziu să sun la acele ziare de pe Coasta de Est. Birourile vor fi toate închise. Dar voi începe să iau legătura cu morgile la prima oră dimineață.

„Următorul pas este să faceți o vizită la Labyrinth Springs Hotel and Spa”, a spus Simon.

— Da, spuse Luther. „În acest moment, este singura noastră pistă. Vin cu tine.”

Oliver a vorbit încet. "IdEE rea."

— Are dreptate, spuse Lyra. — Nu ar trebui să mergeți la Labyrinth Springs, domnule Pell. Nu încă."

Luther se încruntă. „De ce naiba nu?”

Lyra și-a încrucișat brațele și l-a privit cu un aer rece, poruncitor. Era aspectul unei femei care era obișnuită să dea ordine și să le execute.

„Aceasta este Raina Kirk cu care avem de-a face aici”, a spus ea. „Nu știm sigur că a mers la Labyrinth Springs și, dacă s-a dus, nu știm de ce. Există, totuși, câteva lucruri pe care le știm. În primul rând, a vrut să păstreze acțiunile sale secrete pentru noi toți. În al doilea rând, dacă nu vrea să știm ce face, nu-i va primi cu drag pe domnul Cage și pe tine să intri în afacerea ei personală ca niște tauri înnebuniți care intră într-o arena de tauri.

Simon clipi. „Tauri înnebuniți?”

— Figura de stil, spuse Lyra.

„Instinctul îmi spune că Raina are probleme serioase”, a spus Luther.

„Intuiția mea îmi spune același lucru.” Lyra își înclină capul. „Dar dacă este adevărat, există și mai multe motive pentru a aborda această situație cu prudență.”

Luther îi aruncă o privire aprigă. „Ai o idee mai bună?”

Din câte și-a dat seama Simon, Lyra nu a fost intimidată.

„Da, de fapt, da”, a spus ea. Se întoarse spre Elena Torres. „Vrei să telefonezi la Hotelul Labyrinth Springs și să vezi dacă poți face o rezervare pentru mine pentru mâine seară? Este vorba despre o mașină de patru sau cinci ore. Voi pleca la prima oră dimineață. Ar trebui să fiu acolo cel târziu în jurul prânzului. Voi pune un semn în fereastra Kirk Investigations astăzi, explicând că biroul este închis pentru restul săptămânii.

Elena îi aruncă o privire înțelegătoare și întinse mâna spre telefon. „Vei folosi numele tău adevărat?”

— Bună întrebare, spuse Lyra. „Am nevoie de un nume de acoperire.”

— Cușcă, spuse Simon. „Fă rezervarea în numele domnului și doamnei Simon Cage. Tineri casatoriti. Vom dori suita pentru luna de miere dacă este disponibilă.”

— Nu fi ridicol, spuse Lyra, uluită.

„Este coperta perfectă”, a spus Simon.

Ce naiba fac? el a crezut.

Capitolul 11

R

aina a iesit la suprafata din halucinatii cu sentimentul ca era singura. Ea cunoștea bine sentimentul, pentru că își petrecuse o mare parte din viața de adult singură. Nu-și dăduse seama cât de goală devenise lumea ei până când s-a mutat în Burning Cove. Acolo, în căldura soarelui din California, începuse să descopere comoara prieteniiilor cu oameni în care simțea că poate avea încredere. În Burning Cove îl întâlnise pe Luther Pell.

Burning Cove și Luther și noii ei prieteni îi făcuseră darul suprem: promisiunea apartenenței; promisiunea de acasă. Dar era o femeie cu un trecut atent îngropat. Întotdeauna se temuse că, într-o zi, spectrii acelui trecut se vor ridica din mormânt. Acum coșmarul ei devenise real și trebuia să-l facă față în același mod în care avea orice altceva în viața ei – singură. A trebuit să-și protejeze Luther și noii ei prieteni cu orice preț.

Ea a înăbușit ultimele fragmente ale unei viziuni în care cădea într-un vârtej de lumină fierbinte, de culoare violetă și s-a luptat să facă un bilanț al situației ei. Câteva amintiri vagi au pâlpâit și au izbucnit. The deschiderea ușii camerei de hotel. Monștri înspăimântători aplecați peste pat — nu, nu monștri. Bărbații cu fețele acoperite cu măștile de cauciuc care erau folosite în spa-uri și saloane pentru a netezi ridurile. Și-a amintit de lupta ei frenetică pentru a se da jos din pat și a scăpa. Sticlă spartă. Întuneric. Întuneric nesfârșit. Bubuitul motorului unei mașini. Cureaua genții ei în degete. Bâjbâind cu închizătoarea. Mai multe halucinații.

Panică.

Și apoi o viziune cu Luther întinzându-se în vârtejul violet, încercând să o apuce de mână. Dar ea a continuat să cadă. . .

Ea a deschis ochii și a descoperit că se afla într-un dormitor. Nu camera în care fusese rezervată la hotel. Ea stătea întinsă pe un pat mare cu baldachin. Mirosul slab, persistent, al unui parfum familiar se agăța de pilota și fețele de pernă. Era același parfum care se răspândise din lenjeria de pat din camera două douăzeci și unu de la Hotelul Labyrinth Springs — Violetul lui Madam Guppy.

Nu mi-a plăcut niciodată parfumul ăsta. Prea greu.

Cel puțin nu mai era legată la ochi. Și mâinile ei erau libere. Lămpile din cameră erau aprinse. Era un lucru bun, pentru că draperiile decolorate, florale, erau strânse bine peste fereastră.

Ea se ridică încet. Atunci a auzit zgomotul verigilor metalice și a devenit conștientă de o greutate incomodă pe piciorul drept. Ea a privit în jos. Lumina de la aplice de perete strălucea pe mânacul din jurul gleznei ei. Un capăt al unui lanț metalic era atașat de mână. Celălalt capăt era fixat de un inel de fier fixat pe perete.

Purta pantalonii, cămașa și pantofii sport pe care îi purtase când se afla în camera ei de hotel. Cel puțin era îmbrăcată complet. Întotdeauna a fost mai ușor să faci față dezastrului când cineva purta haine bune.

S-a ridicat încet. Lanțul era suficient de lung pentru a-i permite să intre în baia alăturată. Ar putea ajunge și la masa de toaletă. Nu o lăsa să meargă până la ușă.

Se duse la fereastră și trase deoparte draperiile decolorate. Acolo nu era nimic de văzut în afară de peretele solid de scânduri care fusese bătut în cuie peste fereastră.

Cineva făcuse multe probleme să creeze o celulă de închisoare – mult prea mult efort pentru o singură răpire. A știut atunci că nu era prima femeie care fusese înlănțuită în dormitorul foarte drăguț, oarecum de modă veche.

A văzut o farfurie cu chifle pentru micul dejun, un ceainic mare și o ceașcă și o farfurie așezate pe o măsuță. Designul farfuriei, al paharului și al farfurii era familiar. Mâncarea pe care ea o comandase de la room service fusese servită pe feluri de mâncare decorate cu același design. Rulourile nu erau de casă. Păreau de parcă ar fi venit dintr-o bucătărie profesională – o bucătărie de hotel.

Îi trecu prin minte că mâncarea ar putea ajuta la ameliorarea stomacului ei greață. Ea zgudui prin cameră, luă una dintre rulouri și luă o mușcătură. S-a prăbușit și am simțit că va rămâne jos.

Ea a ridicat capacul ceainicului și a inspirat cu prudență. Conținutul era doar cald, dar nu asta a făcut-o să decidă să renunțe la o ceașcă de ceai. Era o urmă slabă a unui miros de plante prea familiar care o îngrijora. A declanșat o amintire. O oală cu același ceai fusese adusă în camera ei de hotel, prin amabilitatea conducerii hotelului. Își turnase o ceașcă în timp ce își aștepta vizitatorul. La scurt timp după ce terminase ceaiul, fusese cufundată în halucinații. La un moment dat se prăbușise pe pat.

Ea știa ceva despre otrăvuri. Ea nu ar bea ceaiul. Ea a luat oala și a intrat în baia cu gresie alb-negru. Prosoapele erau monogramate cu logo-ul Casei Frumuseții lui Guppy: o orhidee violet. A turnat ceaiul pe chiuvetă și a pus oala deoparte.

Pe raftul cu gresie albă de deasupra chiuvetei era un pahar. A folosit săpunul pentru a-l spăla și apoi a băut un pahar plin cu apă. Când a terminat, s-a dus înapoi în dormitor, a mâncat restul chiflelor de mic dejun și s-a lăsat pe marginea patului. Ea a examinat mânacul din jurul gleznei.

Era o captivă închisă într-o închisoare înșelător de plăcută. Cu draperiile închise, nici măcar nu s-a observat ferestrele cu scânduri.

Ea știa multe despre închisorile atractive în exterior. Își petrecuse scurtul coșmar al unei căsnicii închise într-una din Bar Harbor.

Ea a luptat împotriva unui val crescând de panică și a încercat să se gândească. Fusese păcălită. Nu Doamna Fantomă a fost cea care dăduse apelul telefonic care o adusese la Labyrinth Springs. Altcineva – cineva care cunoștea secretele căsniciei ei – făcuse acel apel.

Coșmarurile ei se împliniseră. Psihopatul violent cu care se căsătorise nu murise într-o cădere pe scări. Era în viață și o vânase. De data asta avea să o omoare.

Dar ea nu mai era tână singură și naivă care fusese ușor înșelată de un bărbat în vârstă frumos, fermecător și bogat.

Manaculul. A trebuit să facă ceva în privința asta înainte de a putea încerca să găsească o cale de a scăpa. Ea se confruntase cu o problemă similară ultima dată când fusese ținută prizonieră. În Bar Harbor, reușise să se salveze pentru că cineva o învățase să navigheze. Trecuseră săptămâni, totuși, până când ea își adunase nervii să-și asume riscul de a naviga în furtună.

Vestea bună de data aceasta a fost că ea știa deja să dea lacăt. O secretară a învățat multe abilități când și-a dat seama că lucra pentru câțiva ucigași nemilos. Și-a propus să descopere cele mai întunecate secrete ale angajatorilor ei, mai ales când a început să bănuiască că se afla pe lista lor de sarcini a viitoarelor victime.

Ea a încercat să se concentreze asupra detaliilor din jur, căutând ceva pe care să-l poată folosi pentru a debloca mâna. Dar camera începea să se răsucescă și să se deformeze din nou în jurul ei, la fel cum făcuse aseară în camera doi douăzeci și unu. Halucinațiile s-au repezit, scene din coșmarurile ei.

O letargie devastatoare s-a instalat asupra ei. Ea a căzut înapoi pe pat.

Lacrimi de furie și frustrare i s-au scurs din ochi. A știut atunci că nu ar fi trebuit să mănânce niciodată chiflele pentru micul dejun.

OceanofPDF.com

Capitolul 12

S

imon a ajuns la cabana de pe malul mării cu puțin înainte de șase a doua zi dimineața. Primul lucru pe care l-a observat Lyra a fost că nu purta ochelari. Al doilea lucru care a fost imediat evident a fost că era într-o dispoziție proastă.

Se uită la cele trei valize de piele roz și la cutia de pălării care stăteau în micul hol din față.

"Ce naiba?" el a spus.

„Ar trebui să fim în luna de miere, îți amintești? O mireasă nu se cazează într-un hotel scump cu o singură valiză.”

"Este corect? Ai mai făcut asta înainte?"

„Am participat la o serie de nunți ca domnișoară de onoare. Mi-am petrecut câteva luni planificându-mi propria nuntă până când am descoperit că logodnicul meu se culca cu fostul meu cel mai bun prieten. Crede-mă, știu cum se fac aceste lucruri.”

Simon i-a cercetat fusta verde închisă confortabilă, bluza galbenă de mătase și sandalele delicate cu toc înalt, cu o strălucire dezaprobatoare.

„Arăți ca un model de modă”, a spus el.

Ea îi aruncă cel mai strălucitor zâmbet al ei. "De ce vă mulțumesc."

Nu i-a întors zâmbetul. „Vă trece prin cap că s-ar putea să exagerați cu povestea noastră de acoperire?"

„Ați prefera să port treniul meu și fedora? Cumva, nu cred că ar funcționa cu imaginea domnului și doamna Cage, proaspăt căsătoriți.”

„Pierdem timpul.” Simon luă două dintre valizele din piele roz și ieși pe ușa deschisă. „Hai să mergem la drum.”

Își puse cureaua genții de mână peste umăr, apucă mânerul valizei rămase, luă cutia de pălării și se grăbi după el.

— Ești mereu așa de morocănos dimineața? ea a întrebat.

"Nu știu. Nu a fost niciodată cineva prin preajmă care să se plângă.”

— Deci nu ești căsătorit, atunci?

"Nu."

„A fost căsătorit vreodată?"

"Nu."

Deschise portbagajul elegantului Cord maro parcat în alee și puse două valize roz lângă servieta și o singură valiză din piele maro, bine uzată. Când termină, se uită la cutia de pălării și la valiza rămasă.

„Aceia vor trebui să meargă pe bancheta din spate”, a spus el.

Ea îi aruncă zâmbetul ei super-orbitor. „De ce am senzația că ți-ai dori să mă bagi în portbagaj și să pui valizele pe scaunul pasagerului?”

El a ignorat asta. În schimb, duse a treia valiză și cutia de pălării pe partea pasagerului decapotabilului. Vârful era jos. Se aplecă și lăsă valiza și cutia pe podeaua compartimentului din spate.

Se îndreptă și porni în jurul mașinii. "Să mergem. Este o călătorie solidă de patru ore și jumătate până la Labyrinth Springs, iar asta presupune că nu există probleme cu mașina.

Ea nu a răspuns și nici nu a făcut nicio mișcare pentru a intra în mașină. Era important să începi ca unul menit să continue.

Simon ocoli jumătatea din față a decapotabilului înainte de a se opri brusc. Fără un cuvânt, s-a întors și s-a întors pe partea pasagerului vehiculului. I-a deschis ușa.

Ea îi aruncă un zâmbet adevărat și se strecură pe scaunul din piele moale ca unt.

— Mulțumesc, spuse ea.

"Asta e corect." A închis ușa. „Este important să răsplătim comportamentul bun.”

„Acesta va fi un drum foarte lung, nu-i așa?”

„Am un radio. Nu va trebui să ne distrăm unul pe altul cu conversații sclipitoare.”

"Prea rău. Sunt destul de bun la conversație.”

„Crezi sau nu, deja mi-am dat seama.”

A rotunjit capota lungă a Cordului, a deschis ușa din partea șoferului și a urcat la volan. Scoase o pereche de ochelari de soare din buzunarul cămășii, i-a pus și a pornit motorul.

Ea a scos o eșarfă de mătase verde din geantă, a împăturit-o într-un triunghi și și-a pus-o peste păr.

„Am voie să-ți reamintesc că această husă pentru luna de miere a fost ideea ta?” întrebă ea, înnodând eșarfa sub bărbie.

„Ar fi nepolitic”, a spus el. S-a îndepărtat de bordură. „Dar probabil că o merit.”

„Îmi place un bărbat care își asumă responsabilitatea pentru comportamentul său.” Și-a deschis din nou geanta, a scos o pereche de ochelari de soare și i-a pus. „Dacă regreti că ai sugerat să te însoțesc ca mireasă, de ce ți-a venit ideea în primul rând?”

„Nu m-am putut gândi la nici un alt mod de a fi cu ochii pe tine. Și plănuiai să continui ancheta pe cont propriu. Recunoaste.”

„Bineînțeles că aș fi continuat să o caut pe Raina, cu sau fără un soț fals.”

"Știam eu.”

Ea se așeză pe spate pe scaun. „În plus, deși nu aveai de unde să știi, această excursie la Labyrinth Springs îmi va permite să elimin unul dintre punctele de pe agenda mea personală.”

A oprit mașina la o intersecție și a aruncat o privire spre ea. "Ce-i asta?"

„Într-un hotel cu un bărbat care nu este soțul meu.”

— Asta e ideea ta de glumă?

"Nu. Sunt serios.”

„Ce altceva este pe agenda asta a ta?”

„O mulțime de lucruri pe care nu le-am făcut pentru că am pierdut prea mult timp încercând să fiu fiica perfectă și să-i demonstrez tatălui meu că am fost suficient de matur și suficient de inteligent pentru a-i prelua afacerea. După ce am absolvit facultatea, l-am convins pe tatăl meu să mă angajeze. Am început în camera de corespondență a Brazier Shipping și am mers până la sediul central. Am vrut să învăț fiecare aspect al afacerii. Am fost asistentul tatălui până acum câteva săptămâni.”

„Ce s-a întâmplat acum câteva săptămâni?”

„Am renunțat. Este complicat. Sper că noua mea carieră de investigator privat îmi va face posibil să-mi completez CV-ul.”

„Ce CV?”

„Doar o expresie. Ceea ce încerc să explic este că, atunci când îmbătrânesc, vreau să pot privi înapoi la un trecut interesant.”

„Am văzut articolul în ediția de ieri a *Herald*. Se pare că ai deja un trecut interesant.”

Ea se cutremură. „Ce s-a întâmplat la reședința familiei Adlington nu contează.”

„Aveți încredere în mine, contează.”

„De ce spui asta?”

„Pentru că nu o vei putea uita niciodată.”

Ea s-a gândit la asta. „Ai dreptate. Este foarte perspicace din partea ta.”

„Golly, mulțumesc. Din când în când mă impresionez. Există o hartă în torpedou. Ești responsabil de navigație.”

„Din noroc pentru tine, știu să citesc o hartă.”

„Da, în mod clar, norocul meu a trecut peste tot astăzi.”

Deschise torpedoul, dădu deoparte lanterna și alte câteva obiecte și scoase harta.

În ciuda dispoziției îngrozitoare a lui Simon, i-ar fi plăcut călătoria dacă misiunea lor nu ar fi fost atât de serioasă. Drumul a urmat coasta până în Los Angeles. A fost o altă zi perfectă a Californiei de Sud. Oceanul scânteia și orbi cu o lumină ascuțită ca un diamant. Briza îi stimula toate simțurile. Și stătea foarte aproape de cel mai interesant bărbat pe care l-a întâlnit vreodată. Simon a condus mașina incitantă cu o îndemânare rece și relaxată.

Una peste alta, a fost o scenă dintr-un film de la Hollywood. *Aici trebuia să fiu, se gândi ea. Ar fi trebuit să plece de la Brazier Shipping cu ani în urmă și să se mute la Burning Cove.*

Dar, ca și în cazul atâtor lucruri în acest tărâm al soarelui și al strălucirii, aparențele ar putea fi înșelătoare. Acest lucru a fost cu siguranță adevărat pentru Simon Cage.

„Ești un adevărat comerciant de cărți anticar?” ea a întrebat.

Profilul lui dur a devenit mai greu. Pentru o clipă, nu era sigură că el avea să răspundă la întrebare.

— Destul de adevărat, spuse el în cele din urmă. „Am un mic magazin la primul etaj al casei mele din Santa Monica. Dar cei mai mulți bani îmi câștig căutând și autentificând cărți anticare pentru colecționari.”

— Și lucrezi pentru Luther Pell?

„Fac ocazional slujbe ciudate pentru el, da.”

„Investigații”.

"Da."

„Fără supărare, dar nu arăți ca un investigator profesionist."

„Nu ești prima persoană care a menționat asta", a spus el. „Acesta este mai mult sau mai puțin punctul când lucrezi sub acoperire."

Ea se îmbujora. "Dreapta."

„Poate ar trebui să-mi iau un treni. Pot să întreb de unde l-ai cumpărat pe al tău?"

Ea îi aruncă o privire arzătoare. „Nu este amuzant."

„Nu sunt cunoscut pentru umorul meu."

— De înțeles, spuse ea. — Presupun că ai o armă.

„În servieta mea."

„Ei bine, asta e ceva, cel puțin."

— Servieta sau pistolul?

"Ha. A fost o încercare disperată de umor. Nu încerca să negi. O știu când o văd."

"Și tu? Ai un pistol într-una dintre valizele alea roz? Cutia de pălării, poate?"

A fost jenant. Un investigator profesionist competent ar trebui să aibă un pistol și să știe cum să-l folosească. Era bună cu arcul și săgețile pentru că fusese în echipa feminină de tir cu arcul din facultate, dar, din păcate, armele de foc nu fuseseră incluse în programă.

„Tocmai mi-am început slujba la agenția Kirk", a spus ea. „Raina spune că nu sunt pregătită să port o armă. Ea spune că am nevoie de mai multă experiență."

„Nu fi jignit, dar trebuie să-ți spun că mi se pare liniștitor."

Ea și-a încrucișat brațele. "Sunt ofensat."

„Judecând după ce s-a întâmplat cu ultimul tău caz, se pare că poți avea grijă de tine", a spus Simon. „Din experiența mea, armele sunt supraevaluate. Nu par să fie niciodată disponibile atunci când aveți nevoie de unul. De obicei, ești blocat cu orice este la îndemână. Un club de golf, de exemplu."

S-a răcit și și-a concentrat atenția asupra priveliștii prin parbriz.

"Ce am spus?" întrebă Simon.

"Hai să schimbăm subiectul."

„Nu vrei să vorbim despre ultimul tău caz."

„A fost și primul meu caz", a spus ea. „Și nu, nu vreau să discut despre asta."

„Am avut și cazuri care s-au terminat prost."

"Este corect?" ea a spus.

Ea aruncă o privire la cicatricile de pe mâna lui dreaptă, dar hotărî că era prea devreme pentru a pune întrebări despre ele. Cicatricile, văzute sau nevăzute, erau o chestiune foarte personală.

— Da, spuse el.

„Cine sunteți, domnule Cage?"

"Tu știi cine sunt."

Răspunsul lui a fost o fracțiune de bătaie prea lent, hotărî ea. Nu se așteptase la întrebarea asta. Ea a zâmbit. Era bine de știut că putea perturba stratul de control calm și rece pe care Simon îl arăta lumii.

„Ce te-a determinat să te pozezi ca un comerciant de cărți anticare pentru munca ta de investigație?” spuse ea, simțindu-și drumul în inchiziție. „Pare o alegere ciudată.”

„Nu este un rol. Ți-am spus, chiar sunt în domeniul cărților. Sunt specializat în urmărirea cărților anticare valoroase, manuscriselor și hărților pentru colecționari. Am reputația de a putea detecta fraudele și falsurile. Ai fi uimit de câți oameni se angajează în înșelăciune în comerțul cu cărți anticare.”

„Nu, n-aș fi surprins. Există o mulțime de bani în acea lume, la fel ca și în lumea artei. Și o mulțime de colecționari obsesivi. Această combinație face întotdeauna o afacere plină de viață în fraude și falsuri.”

„Da, da.”

„Cum ai ajuns să faci așa-zisele slujbe ciudate pentru Luther Pell?”

Din nou, a existat o ușoară ezitare înainte ca Simon să răspundă. Când a făcut-o, ea a avut impresia că el își alegea cuvintele cu mare grijă.

„Luther a venit să mă caute acum câțiva ani”, a spus el. „Auzise că am un anumit talent pentru a găsi cărți rare și că pot detecta fraudele și falsurile. S-a gândit că aș putea să-i fiu de folos uneori.”

„Pot să văd unde acest tip de talent ar fi util multor oameni.”

„Este puțin mai complicat decât atât”, a spus Simon.

„Știu.”

Mâinile lui Simon se strânseseră în jurul volanului. Și-a ținut atenția fixată pe autostrada cu două benzi.

„Este corect?” spuse el, cu tonul mult prea neutru. „Ce crezi că știi mai exact?”

„Ieri, când am fost acasă la Raina, ai simțit ceva important în acea cutie de pantofi unde am găsit tăieturile. L-ai detectat doar atingând cutia. Ai, din întâmplare, vreo abilitate paranormală, Simon Cage?”

„Te rog să nu-mi spui că ești unul dintre acei oameni care sunt obsedați de fenomenele psihice.”

„Nu sunt obsedat de asta, dar găsesc subiectul fascinant.”

„Fascinant.”

„Ma face curioasă”, a spus ea.

„Totul și toată lumea pare să te facă curios.”

„Ei bine, da, dar paranormalul este deosebit de intrigant pentru mine”, a spus ea, cu entuziasmul treptat. „Se pare că îi interesează și pe alții. Știți că Universitatea Duke a înființat Laboratorul de Parapsihologie în urmă cu câțiva ani?”

Încă o dată, mâinile lui Simon s-au strâns pe volan.

— Da, spuse el.

„Și apoi sunt lecturile lui Edgar Cayce și Asociația sa pentru Cercetare și Iluminare.”

„Cayce este fie delir, fie o fraudă. Pariez pe acesta din urmă.”

„Nu poți ști asta.”

„Chiar iei în serios toate chestiile alea despre citirea viselor și proiecția astrală?”

"Ei bine, nu. Dar cred că el și alții sunt serioși în ceea ce privește cercetarea și cred că subiectul merită să fie studiat. Nu e ca și cum o mulțime de oameni respectați nu au încercat să investigheze paranormalul. Luați Arthur Conan Doyle, de exemplu."

„Pare uimitor că omul care l-a creat pe Sherlock Holmes ar putea fi păcălit atât de ușor, dar iată ce știu despre mediumi și ghicitoare, Lyra. Toți sunt fraude și escroci."

— Sunt de acord, spuse ea. „Am avut câteva lecturi făcute de medii de ceainărie și am participat la o ședință de spiritism. Houdini i-ar fi expus pe toți într-un minut."

El îi aruncă o privire cercetătoare. „Mă bucur să aud că nu te-ai îndrăgostit de escrocherie."

Și-a încrețit nasul. „Nu trebuie să arăți atât de uimit și uimit încât am putut detecta falsitatea."

„Îmi pare rău. Doar că știu cât de ușor pot fi păcăliți chiar și oamenii foarte deștepți, mai ales când vine vorba de paranormal. Oamenii cred ceea ce vor să creadă chiar și atunci când dovezile indică o altă direcție."

„Doar pentru a fi clar, deși nu cred că cineva poate vorbi cu lumea spiritelor sau poate face predicții despre viitor, cred că există forme de energie în lume pe care încă nu le-am putut detecta cu instrumentele noastre moderne. și calibre. Sunt convins că conceptul de energie paranormală merită o explorare legitimă."

„Cifre".

Lyra a zâmbit. "Știi ce?"

"Ce?"

„Probabil ar trebui să schimbăm subiectul. O ceartă în toată regula nu s-ar potrivi acoperirii noastre. Suntem în luna de miere. În acest moment ar trebui să fim cu totul încântați unul de celălalt. Argumentele vin mai târziu."

Simon o tresări cu un hohot de râs neașteptat.

„De unde ai ști?" el a spus. — Mi-ai spus că nu ai fost niciodată căsătorit.

„Nu, dar m-am logodit. O dată a fost de ajuns. Nu intenționez să mă căsătoresc niciodată."

Simon s-a gândit la asta. Apoi a zâmbit.

„Ești o femeie foarte modernă", a spus el.

Părea mulțumit, hotărât ea.

— Da, spuse ea. „Și în timp ce suntem pe acest subiect, îmi dau seama că este puțin târziu să punem întrebarea, dar probabil că ar trebui să știu răspunsul înainte de a ne caza împreună într-o suită de hotel."

„Ți-am spus că nu sunt căsătorit."

— Da, dar există, poate, vreo femeie în viața ta căreia s-ar putea să nu-i placă ideea ca noi doi să ne înregistrăm ca bărbat și soție?

"Nu."

"Un barbat?"

"Nu."

"Aha. Ești divorțat."

"Nu."

Se gândi pe scurt.

„Logodit?” se aventură ea.

"A fost odată ca niciodată. La fel ca tine, am ajuns la concluzia că căsătoria nu este pentru mine."

„Ea a fost cea care a pus capăt relației tale?” întrebă Lyra.

"Cum ai ghicit?"

„Ceva despre răspunsurile tale foarte scurte și foarte bruște la mica mea încercare de interogatoriu. A fost un final dezordonat, presupun?"

„Relațiile se termină vreodată în moduri nedeordonate?"

"Probabil ca nu. Cât de rău a fost?"

Ar fi putut jura că de data aceasta Simon a tresărit de fapt surprins. Apoi clătină din cap, uluit.

"Chiar vrei să știi?"

"M-am plictisit. Drum lung. Nu pot obține o recepție radio bună atât de departe de un oraș. Aș fi bine dacă aș fi la volan, dar tu ești cel care conduce, pentru că asta este mașina ta. Deci asta înseamnă că ești singura mea sursă de divertisment."

„Ar trebui să-ți spun despre logodna mea eșuată, ca să nu te plictisești?"

„Ai vorbit vreodată despre asta cu altcineva?"

"În niciun caz."

— Poate că ar trebui, spuse ea. „S-ar putea să-ți faci o lume de bine. Este clar că ești puțin deprimat."

„Nu sunt deprimat”, a spus el. „Se întâmplă că nu sunt genul vorbăreț. Spre deosebire, să zicem, de tine."

„Uită-te la asta în acest fel. Deocamdată suntem blocați unul cu celălalt, dar după acest caz probabil că tu și cu mine nu ne vom mai vedea niciodată. Ce ai de pierdut vorbind cu mine?"

— Ți-a trecut prin cap că s-ar putea să-mi fie ciudat să discut despre viața mea privată cu un complet străin?

„Ne cazăm într-un hotel ca domnul și doamna Simon Cage”, a spus ea. „Majoritatea oamenilor ar considera asta incredibil de scandalos. Aș spune că, în aceste circumstanțe, nu suntem complet străini."

"Ce suntem noi?"

„Colegii de profesie. Ți-am spus de ce mi-am rupt logodna. Cred că merit să știu povestea ta."

„Dacă vrei să știi ce sa întâmplat cu logodna mea, trebuie să-mi spui mai multe despre motivul pentru care s-a încheiat a ta."

„Ți-am spus, l-am prins în pat cu o femeie pe care o consideram prietenă. Avea să fie una dintre domnișoarele mele de onoare."

„Ce te-a făcut să te îndrăgostești de tipul în primul rând?"

„Este un pic mai complicat. Eram sigur că Hamilton era prințul fermecător și domnul perfect într-unul. L-am cunoscut toată viața. Am avut o pasiune secretă pentru el ani de zile. Părinții mei l-au iubit. Au vrut să se căsătorească cu sora mea, Vivian. Când ea a refuzat, am fost fericit să-i iau locul. Hamilton părea în regulă cu ideea. Mama și tatăl erau încântați. El este bogat, așa că știam că nu urmărea moștenirea mea. Avea de gând să preia compania de transport maritim a tatălui meu. Am plănuit să-l ajut să o conducă. *Ce ar putea merge prost?* ai putea să întrebi.”

Un zâmbet lent și înțeleghător a transformat pentru scurt timp trăsăturile lui Simon. — Ai plănuit să -l *ajuti* să conducă compania tatălui tău?

Ea și-a desfășurat brațele și a expirat un oftat lung. „Bine, m-ai prins. Mi-am propus să preiau Brazier Shipping, dar devenise clar că tatăl meu nu avea să se convingă niciodată că o femeie poate conduce firma. De asemenea, îl cunoșteam suficient de bine pe Hamilton încât să-mi dau seama că nu avea niciun interes real pentru afacere.”

— Deci te-ai gândit că ai putea prelua controlul companiei dacă te-ai căsători cu Prințul Fermecător?

„Părea soluția perfectă. Hamilton este inteligent, amuzant, foarte frumos și un sărutător excelent. Ne-am distrat mult împreună. Deci, da, ar fi fost o căsnicie de conveniență pentru amândoi, dar m-am convins că îl iubesc. Intenționez pe deplin să-mi onorez jurămintele. Mă așteptam să fie și el sincer.”

„Te-ai înșelat.”

Ea se încruntă. „Nu, nu cred. Hamilton era îndrăgostit de mine. Cred că, în felul lui, chiar îi pasă de mine.”

— Ai fost păcălit, repetă Simon, nemilos.

„În retrospectivă, cred că eu sunt cel care l-a păcălit pe Hamilton și pe mine însumi.”

„Huh. O perspectivă interesantă. Poate ai dreptate.”

„Indiferent, totul a mers în bine, pentru că m-a forțat să înfrunt realitatea. Sunt acum pe o cale nouă și mult mai interesantă. Acolo. Ți-am spus povestea mea. Randul tau. Ți-ai găsit logodnica în pat cu altcineva?”

— Poate m-a găsit în pat cu altcineva, spuse Simon.

„Probabil nu.”

— Pentru că sunt prea plictisitor și plictisitor ca să mă implic într-o aventură ilegală?

„Nu am idee dacă ți-ai permite să fii atras într-o aventură. După greșeala pe care am făcut-o cu Hamilton, nu mă consider un mare judecător al oamenilor, nu când vine vorba de etica și morala lor. Dar sunt destul de capabil să le judec inteligența.”

„Ce legătură are inteligența mea cu morala mea?”

Simon părea uluit, uluit și fascinat acum.

„Nu ai fi prins în flagrant decât dacă ai vrea să se întâmple asta”, a explicat ea cu răbdare. „Ești prea inteligent și prea atent.” Ea bătu cu degetele pe rama parbrizului. „Totuși, asta ridică întrebarea, nu-i așa? Care a fost? Ai prins-o sau te-ai asigurat că te-a prins pentru că ai vrut ca ea să pună capăt lucrurilor?”

"Nici. Gloria a decis că eram fie un escroc profesionist, care dorește să profite de ea, fie pur și simplu delirante. Ea nu a putut decide dacă ar trebui să fiu arestat sau trimis într-un azil pentru nebuni."

OceanofPDF.com

Capitolul 13

L

yra se holba la el, cu ochii mari, uimita, socata.

Simon nu era sigur dacă ar trebui să fie mulțumit sau alarmat. Era evident că era nevoie de mult pentru a o pune pe spate pe călcâie. Pentru prima dată de când părăsiseră Burning Cove, el se simțea măcar oarecum înapoi în controlul conversației. Parcă și-ar fi recăpătat temporar echilibrul, evitând cu greu o cădere grea, dar era încă pe frânghie.

Lyra, fiind Lyra, și-a revenit repede. Ea îi aruncă o privire acuzatoare. — Ai spus asta ca să-mi trezească nervii. Recunoaste."

— Da, spuse el. „Dar se întâmplă să fie și adevărul.”

Într-un fel pervers, se bucura de moment. Fără îndoială că avea să regrete mai târziu, dar, la naiba, cel puțin reușise să o tragă scurt pentru o vreme. Nu că și-ar învăța lecția. Nu avea să treacă mult până când se trezi din nou chinându-se să țină pasul cu ea.

Se dusesse la Burning Cove sperând să găsească o femeie rapidă și o găsisese. Pur și simplu nu se așteptase să ajungă la o doamnă care se mișca cu viteza fulgerului în direcții imprevizibile. Aceasta a fost probabil una dintre acele situații de-ai grijă-ce-ți-ai-dori, hotărî el.

Lyra se așează înapoi pe scaun, factorul șoc făcând deja loc curiozității. „Spune-mi despre iluzii.”

„Implica capacitatea mea de a detecta fraudele și falsurile”, a spus el. „Las oamenii să creadă că sunt bun la muncă datorită studiului și cercetării mele extinse și experienței mele vaste.”

— Dar tu nu ai nimic din acele lucruri?

„Ei bine, în propria mea apărare, pot spune că am petrecut suficient timp în biblioteci academice și private în ultimii câțiva ani pentru a învăța o mulțime din limbajul fantezist care merge cu afacerea cu cărțile anticare. Știu să par ca un profesionist. Vrei să mă auzi discutând despre diferitele ediții ale *Paradisului pierdut* și să-ți spun de ce valorează atât de mult cea cu gravuri de Gustave Doré?”

"Nu."

„Aș putea să vă spun și de ce Milton este atât de important pentru dezvoltarea limbii și literaturii engleze.”

"Uită-l."

— Vrei să discutăm despre influența lui Christopher Marlowe asupra lui Shakespeare, poate?

„Discutăm despre tine, nu despre Marlowe, Shakespeare sau Milton. Aveți vreo diplomă academică oficială?”

"Nici unul. Mi-am pierdut părinții când aveam unsprezece ani. A ajuns într-un orfelinat. Am început să simt lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea detecta când am împlinit doisprezece ani. La început am crezut că prind energia fantomelor sau a spiritelor. M-am trezit în mijlocul coșmarurilor țipete. I-a îngrozit pe ceilalți băieți, ca să nu mai vorbim de personal și de director. Am reputația de a fi instabil mental. Directorul ar fi putut să mă angajeze imediat, dar nu a făcut-o. În schimb, a chemat trei doctori diferiți să mă examineze. Primii doi au spus că sunt o cauză pierdută și că ar trebui să fiu trimis la un azil de stat."

"Ce s-a întâmplat?"

„Un al treilea medic a auzit despre cazul meu și l-a întrebat pe directorul orfelinatului dacă poate să mă examineze. Ea a fost de acord imediat. M-am gândit că asta nu ar merge bine, așa că mă pregăteam să fug când a apărut doctorul Otto Tinsley."

„Numele ăsta sună cunoscut."

Simon și-a dat seama că strângea din dinți. Se forța să se relaxeze.

— Nu este surprinzător, spuse el. „El își câștigă existența dând prelegeri pe tema cercetării paranormale. Discuțiile sunt însoțite de demonstrații dramatice ale detectorului de energie paranormală Tinsley. Dacă crezi că Madam Guppy este bună la marketing, ar trebui să-l cunoști pe Tinsley. Știe cum să captiveze publicul."

„Nu am participat niciodată la una dintre prelegerile lui, dar am citit despre el în presă."

„Tinsley m-a trecut prin multe teste. Când a terminat, m-a asigurat că nu era nimic în neregulă cu mine și mi-a promis că mă va lua cu el. Eram disperat să scap de la orfelinat. Aș fi plecat cu diavolul însuși. Tinsley l-a păcălit pe regizor. I-a spus că este sigur că mă poate vindeca, dar că va trebui să merg cu el. Marsden l-a pus să semneze niște acte, iar următorul lucru pe care l-am știut, Tinsley m-a adoptat.

— Tinsley te-a tratat bine?

Simon ezită. Nu văzuse acea întrebare venind.

— Aproape ca un fiu adevărat, spuse el.

„Dacă te-a adoptat, atunci *erai* un fiu adevărat."

„Nu a fost chiar atât de simplu."

"Ce s-a întâmplat?"

„De ani de zile, lucrurile au mers bine. Am crescut. Am devenit parteneri de afaceri. Tinsley era – este – obsedat de cercetările sale paranormale, dar acest tip de cercetare necesită bani. El își obține fondurile făcând prelegeri și demonstrații publice ale mașinii sale. Abia se descurca când ne-am cunoscut. Dar după ce m-a pus în joc, banii au început să curgă”.

"Actul? Vrei să spui că l-ai ajutat să-și dea psihicul demonstrații? Trebuie să fi fost distractiv pentru un copil de doisprezece ani. Gândește-te, ai fost pe scenă, făcând adevărate demonstrații paranormale."

Entuziasmul ei l-a dezechilibrat din nou. Nu a fost reacția la care se așteptase. Dezaprobare sau râs, poate, dar nu această emoție strălucitoare.

"Distracție?" repetă el, încercând să-și recapete echilibrul.

„Am întâlnit câteva vedete de la Hollywood de când m-am mutat la Burning Cove, dar nu am întâlnit niciodată un psihic adevărat care să facă demonstrații în fața publicului.”

„Nu sunt un psihic adevărat”, mormăi el. „Psihicii pretind că citesc mințile, vorbesc cu morții și prezic viitorul. Sunt șarlatani. Eu doar . . . sens . . . anumite tipuri de emoții, asta-i tot. Am plecat de la spectacolul Tinsley acum aproximativ patru ani.”

„Cum a funcționat?”

„Spectacolul?”

— Da, spuse Lyra. „Care era treaba ta?”

El gemu. Ar fi trebuit să știe mai bine decât să meargă pe această cale, se gândi el.

„Actul a implicat membri ai publicului care cereau lecturi psihice asupra obiectelor pe care le-au adus de acasă. De obicei doreau să știe ceva despre istoria articolului. Tinsley intra în mulțime și alegea pe cineva. El escorta persoana pe scenă și apoi mă conecta la mașina lui blestemată cu o bandă de metal în jurul capului meu și în jurul unei încheieturi. Mi-a dat obiectul să îl țin și apoi a tras o perdea roșie în jurul meu și al mașinii. După câteva minute, trase cortina deoparte cu o înflorire. Am anunțat rezultatele publicului cu o voce adecvată dramatică. Mulțumit?”

„Nu. De ce cortina?”

„A fost un *act*, Lyra. O performanță. Trebuie să impresionezi publicul cu o mulțime de elemente de recuzită.”

„Bine, cred că are sens. Mașina era și o recuzită, nu? Nu prea aveai nevoie de el pentru a-ți face lecturile.”

„În ceea ce îl privește pe Tinsley, mașina este reală. Ți-am spus, e obsedat de asta. Dar de fapt nu funcționează. Ideea a fost să pară că ar putea canaliza talentul latent al unei persoane. Tinsley a vrut să creeze un mare interes pentru dispozitiv, astfel încât oamenii să cumpere bilete la spectacol și să-i ajute la finanțarea cercetării. Treaba mea a fost să fac mașina să pară ca și cum ar funcționa cu adevărat.”

„Ce fel de lucruri ți-au cerut oamenii să citești?”

„Bijuterii vechi. Moșteniri de familie. Uneori doreau doar să știe dacă un obiect este valoros. Din când în când încercau să-și facă propria muncă de detectiv. O femeie a adus un cuțit de sculptat la spectacol. De îndată ce l-am atins, am știut că a fost folosit într-o crimă.”

— Îți poți da seama doar mânuindu-l? spuse Lyra, fascinată.

„Da.” Simon coborî pentru o curbă și se gândi la senzațiile pe care le experimentase când atinse mânerul lamei. „A fost prima dată când am citit un articol care a fost asociat cu violența extremă. Am fost atât de șocată încât am scos cuvântul *crimă*. Publicul a fost uluit. Femeia care solicitase lectura a țipat, *eu știam. Știam că acea cățea l-a ucis*. Din fericire, a fost ultimul act al serii. Tinsley și cu mine am împachetat emisiunea imediat și am plecat din oraș într-o oră. Ultimul lucru pe care am vrut să-l facem a fost să fim prinși în mijlocul unei anchete de crimă.”

Lyra nu spuse nimic. El se uită la ea, încercând să citească ce se gândea ea. Ea zâmbea. Distracția scânteia în ochii ei.

„Ce?” el a spus.

„Imaginea dvs. și a dr. Tinsley care v-ați luptat pentru a ieși din oraș înainte de a fi nevoit să explicați lucrurile poliției este destul de amuzantă, asta-i tot.”

„Crede-mă, nu era la momentul respectiv”.

„Nu, îmi imaginez că nu a fost. Dar trebuie să vă spun că sună foarte mult ca o scenă dintr-un film cu Laurel și Hardy.”

Încă o dată a fost prins dezechilibrat. Se șocă singur cu un râs scurt și ascuțit.

— Cred că trebuia să fii acolo, spuse el.

— Ai părăsit actul pentru că Tinsley te folosea pentru a câștiga bani pentru a-și finanța cercetarea?

Flashul de amuzament reticent a dispărut într-o bătaie de inimă.

— Nu a fost implicată nicio cercetare reală, Lyra. Totul a fost o escrocherie. Și am avut un rol major în asta.”

„Cum poți spune că? Evident că ai un fel de talent paranormal.”

„Nu, la naiba.” El s-a oprit. „Ceea ce am este un bun simț al intuiției. Asta e tot.”

„Ai un talent paranormal serios și nu ești pe cale să recunoști asta, nici măcar față de tine. De ce, mai exact, ai părăsit emisiunea Tinsley?”

„M-am săturat să fiu folosit.”

„Nu cred că asta e toată povestea.”

„Asta este toată povestea pe care o primești.”

— Mai devreme sau mai târziu vei vorbi, mârâi Lyra cu o voce exagerată de răufăcător de film. "Toată lumea face."

"Pentru tine?"

"Da. Partea grea este să-i faci să se oprească."

Avea sentimentul îngrozitor că ea avea dreptate.

OceanofPDF.com

Capitolul 14

T

a sunat telefonul exact în momentul în care Luther încerca să decidă dacă ar trebui să-și asume riscul de a contacta una dintre conexiunile sale din FBI. Problema cu a solicita asistență Biroului într-un caz de persoane dispărute a fost că această persoană dispărută avea un trecut foarte tulbure. Nu a ezitat să ceară o favoare, dar ultimul lucru pe care a vrut să-l facă era să încurajeze autoritățile să trezească apele adânci ale acelui trecut.

A încetat să se plimbe prin cameră și a apucat receptorul. „Pell.”

„Sunt Irene. Am început să dau telefoane la ora cinci azi dimineață. Am câteva informații despre dispariția lui Jean Whitlock și moartea soțului ei. Nu sunt sigur cât de util va fi, totuși.”

„Orice ai tu este mai mult decât am eu acum.” Luther se întoarse la birou și luă un creion și o foaie de hârtie. — Vorbește cu mine, Irene.

„Nu a fost prea multă acoperire de presă cu privire la dispariția doamnei Whitlock. Bar Harbor este un loc mic. Ziarul local a rămas pe poveste pentru o vreme, deoarece numele Whitlock este unul vechi. Familia are avea ceea ce le place celor bogați să numească o cabană de vară acolo de la sfârșitul a optsprezece sute. Nu era nimic nou în fișierele clip – dna. Whitlock a scos o barcă cu pânze și a fugit direct într-o furtună. Cadavrul nu a fost găsit niciodată. Soțul tulburat. Cu toate acestea, a fi o comunitate mică înseamnă că toată lumea cunoștea afacerile celorlalți. Funcționarul de la morga ziarului a fost destul de amabil să-mi spună că căsătoria Whitlock nu a fost una fericită.

„Cât de rău a fost?”

„Se pare că Malcolm Whitlock era gelos și posesiv. Jean nu a fost niciodată văzut în public fără el. Au existat speculații că Malcolm era dezechilibrat mental. Unii și-au amintit anumite incidente care au avut loc când era băiat. Se pare că a dat foc și câteva animale de companie au dispărut. Familia Whitlock ia dat mai mult sau mai puțin lui Malcolm casa pentru a-l scoate din Boston. A locuit acolo tot timpul anului. Rudele lui nu l-au vizitat niciodată.”

— Localnicii cred că el și-a ucis soția?

„Conform sursei mele, toată lumea crede că este mai probabil ca Jean Whitlock să fi scăpat din casă și să scoată barca cu pânze pe vreme rea, pentru că încerca să scape de soțul ei.”

„Dar moartea lui?”

„Interesant, ca să spunem ușor. Familia susține până astăzi că Malcolm a fost atât de tulburat de dispariția soției sale, încât s-a mutat înapoi la Boston, și-a cumpărat o casă și a

devenit un reclus. Nu a mai ieșit niciodată în societate. Ei susțin că a murit într-o cădere pe scări.”

„Am senzația că unii oameni nu au cumpărat această poveste”, a spus Luther.

”Nu. Notele reporterului depuse cu povestea la morgă indică că au existat zvonuri că familia lui Whitlock l-a internat într-un azil privat și că a murit acolo. Sinucidere. O să mai dau câteva apeluri și să văd dacă pot afla mai multe detalii. Am vrut să vă aduc această informație mai întâi.”

„Mulțumesc, Irene.”

— Te întrebi dacă Jean Whitlock este acum Raina Kirk, nu-i așa?

„Da, dar există o altă posibilitate. Poate că Jean Whitlock este cunoștința care a convins-o pe Raina să o cunoască în Labyrinth Springs. Nu ai găsit nicio fotografie, o iau eu?”

”Nu. Nunta Whitlock a fost o afacere la tribunal. Fara poze. Niciunul în ziarele Bar Harbor și nimic în presa din Boston. Irene făcu o pauză. „Mă întreb de ce Raina nu ți-a făcut încredere. De ce să nu ceri ajutor?”

„Mă pot gândi la un motiv pentru care ar putea încerca să se descurce singură”, a spus Luther.

„Ea crede că te protejează de ceva din trecutul ei?”

”Da.”

Închise telefonul și se duse la ușile franceze care se deschideau spre un balcon. Contemplă grădinile luxuriante și oceanul stropit de soare de dincolo.

Ai fost la Labyrinth Springs să-l cunoști pe Jean Whitlock, Raina? Sau ești Jean Whitlock ?

OceanofPDF.com

Capitolul 15

T

după-amiază, Lyra deschise ușile franceze ale apartamentului pentru luna de miere și ieși pe balconul din fier forjat. Se apucă de balustradă și cercetă grădinile elegant îngrijite din curtea hotelului și spa Labyrinth Springs.

„De ce nu era mașina Rainei în parcare?” ea a spus. „A părăsit Burning Cove în decapotabilul ei. Ar fi trebuit să-l vedem când am ajuns. Poate gresim. Dacă ea nu este aici?”

— Ia-o mai ușor, spuse Simon. A traversat camera de zi și a ieșit afară să se alăture ei la balustradă. „Am convenit că acesta este punctul nostru de plecare. Este singurul avans solid pe care îl avem. Ar putea fi mai multe motive pentru care nu i-am văzut mașina în lot. Poate că a mers cu mașina în oraș să facă niște cumpărături.”

— Mă îndoiesc, spuse Lyra. „Nu era într-o dispoziție de cumpărături când a părăsit Burning Cove ieri.”

„Există o dispoziție de cumpărături?”

— Desigur, spuse Lyra. Ea a studiat decorul. „Nu sunt multe pe aici, acolo? Doar mult deșert. Orașul este abia un sat. Există o stropire de case frumoase și câteva stațiuni, dar mi se pare o locație foarte ciudată pentru o întâlnire secretă cu o cunoștință.”

„Depinde cum te uiți la asta. Pe de o parte, este greu să fii anonim aici. Oamenii cazați la o stațiune ca aceasta îi notează pe ceilalți oaspeți pe terenul de golf sau la piscină. Îi văd în bar și în sala de mese. Acesta este unul dintre motivele pentru care vin la un hotel și spa la modă, în primul rând.”

„Să vezi și să fii văzut”.

„Dreapta. Dar există un avantaj posibil pentru această locație anume.”

Lyra îi aruncă o privire. „Ce?”

„Ai putea îngropa un cadavru acolo în deșert și nimeni nu l-ar găsi vreodată.”

Lyra se cutremură. „Mulțumesc pentru gândul vesel.”

Trebuia să recunoască că avea dreptate. Dincolo de grădinile hotelului și de oaza de verdeată care era terenul de golf, vasta vale deșertică se întindea pe kilometri întregi în toate direcțiile. Ar fi o chestiune simplă să ascunzi un cadavru într-un mormânt nemarcat.

Îi luase câteva minute să citească pamfletul intitulat *History of Labyrinth Springs*, pe care îl luase de la recepție, când ea și Simon se înregistraseră. Micul oraș la modă fusese inițial o oprire pentru diligență. Mai târziu, sosirea căii ferate în Palm Springs din apropiere o transformase într-o destinație pentru cei care veneau mai întâi să facă cure cu apă în izvoarele termale și apoi stăteau să se bucure de soare în mijlocul iernii.

De-a lungul timpului, curele cu apă își pierduseră atractivitatea. Setul inteligent dorea piscine, terenuri de tenis și terenuri de golf, toate oferite de Palm Springs. De ani de zile,

Hotelul Labyrinth Springs nu reușise să țină pasul cu vremurile și riscase să-și închidă porțile. Dar noul proprietar o salvase. Oliver Ward avea dreptate – convinge Doamna Guppy să-și mute centrul spa în California a fost o lovitură de geniu în marketing.

Spre deosebire de majoritatea clădirilor din oraș și de casele de iarnă ale celor bogați care erau împrăștiate în jurul văii și la poalele dealurilor, vechiul hotel fusese construit într-un stil tipic pentru stațiunile balneare și de pe malul mării victorian târziu. Îi aminti lui Lyra de Hotel del Coronado din San Diego – o structură întinsă, fantezică, împodobită cu verande largi, umbrite. Holul era o rotundă grandioasă luminată cu un candelabru masiv. Foișoarele au decorat grădinile. Spa-ul lui Guppy ocupa o aripă întreagă.

Suita pentru luna de miere era la etajul trei. Evident, nu fusese întotdeauna destinată acestui scop. Lyra fusese ușurată să descopere că existau două dormitoare: o suită principală și una mult mai mică pe partea opusă a sufrageriei spațioase, care probabil fusese destinată copiilor sau servitoarei unei doamne.

Clopotul lăsase toate bagajele în dormitorul matrimonial. Simon așteptase până plecase înainte de a-și muta geamantanul și servieta în dormitorul mic.

Zona de relaxare era mobilată cu o canapea, două scaune de lectură și un dulap de băuturi complet aprovizionat. Un buchet de flori și o sticlă de șampanie se aflau pe masa rotundă din centrul încăperii. Pe bilețelul de pe masă scria Felicitări domnului și doamnei Simon Cage. Complimente ale conducerii Labyrinth Springs Hotel & Spa.

„Păcat că nu putem pur și simplu să sunăm la recepție și să cerem să fim conectați la camera Rainei Kirk”, a spus Lyra. „Dacă ea se află într-adevăr în mijlocul unei investigații, asta i-ar putea distruge acoperirea. În plus, din câte știm, ea este înregistrată sub alt nume.”

„Nu vă faceți griji, există și alte modalități de a afla dacă ea este aici”, a spus Simon.

„Cum? Să ne plantăm în hol și să vedem dacă se întâmplă să treacă pe lângă noi? Nu putem sta acolo ore întregi. Oamenii vor observa. Și dacă nu s-a înregistrat niciodată? Nu putem pierde timpul.”

— Nu o să intri în panică pe mine, nu? întrebă Simon. Părea doar ușor îngrijorat.

Ea miji ochii. „Nu intru în panică. Încerc să vin cu un plan.”

„Scurtă-te de efort. Am deja unul.”

„Este corect? Ce este?”

„Hai să coborâm, să bem ceaiul pe verandă și apoi să ne plimbăm prin zonă. Vă voi spune cum vom afla dacă domnișoara Kirk este aici și, în același timp, voi face o idee despre aspectul stațiunii.”

Lyra îi aruncă un zâmbet hotărât. „Vom avea o idee despre aspectul stațiunii. Îmi dau seama că ai impresia că a trebuit să mă aduci pentru că nu ai vrut să investighez singur, dar am vești pentru tine. Suntem colegi profesioniști.”

— Luther mi-a spus că ai fost angajat la agenția Kirk ca ucenic anchetator.

„Asa de?”

„Așa că asta te face coleg *junior*. Eu sunt cel care se ocupă.”

— Sigur, spuse Lyra.

Ea îi aruncă un zâmbet orbitor.

Simon a căpătat din nou aspectul de bărbat care urmărea o epavă de tren care se mișcă lentă.

OceanofPDF.com

Capitolul 16

H

Iată ce trebuie să-ți amintești, Gerald, spuse Lyra. „Ești un bărbat inteligent, arătos și cu un loc de muncă. Ai multe de oferit unei femei. Înțeleg prin ce treci, pentru că eu am trecut printr-o experiență foarte asemănătoare cu un bărbat cu care plănuiam să mă căsătoresc.”

Gerald aruncă o privire spre Simon. — Nu, domnule Cage, înțeleg?

Simon înghiți o parte din cocktailul său și îi aruncă lui Gerald o privire de avertizare.

Gerald era chelner. Tocmai îi adusese la masă doamna roz a Lyrei și martiniul lui Simon. Simon nu era sigur cum s-a întâmplat, dar la un moment dat Gerald și Lyra căzuseră într-o discuție intimă despre viața amoroasă a lui Gerald, care, evident, a avut un declin recent.

Simon a fost prins între uimire și exasperare.

Lyra i-a zâmbit călduros lui Gerald. "Domnul. Cage a apărut după ce s-a încheiat logodna mea. Ai putea spune că m-a luat din picioare. A noastră a fost o poveste de dragoste fugitivă.”

— Uau, spuse Gerald. — La fel ca în filme, nu?

— Da, spuse Lyra. „Și sunt sigur că există o tânără drăguță aici, în Labyrinth Springs, care așteaptă doar să o inviti la o întâlnire. Dar va trebui să uiți cum o cheamă și să privești spre viitor.”

— Betty, spuse Gerald. „Numele ei este Betty.”

— Nu mai, spuse Lyra. „De acum înainte, ea este cum o cheamă în ceea ce te privește. Totul este să te concentrezi pe viitor, Gerald, nu pe trecut.”

— Bine, spuse Gerald cu seriozitate. "Voi încerca. Multumesc pentru sfat.”

— Oricând, spuse Lyra. „Și vă mulțumesc pentru serviciile excelente.”

Gerald strălucea. "Cu plăcere. Data viitoare când vii în sufragerie, întreabă de mine.”
„Vom face asta.”

Gerald a plecat în grabă. Simon se uită la Lyra, care stătea pe partea opusă a mesei.

„Întotdeauna ajungi să devii cel mai bun prieten cu ospătarii când ieși la o întâlnire?”
întrebă Simon.

Lyra își ridică sprâncenele și își ridică paharul. „Eu și Gerald avem multe în comun, iar aceasta nu este o întâlnire. Tu și cu mine lucrăm la un caz, îți amintești?

„ *Lucrez* la un caz. Se pare că ești implicat într-o conversație foarte personală cu un bărbat al cărui nume de familie nu-l cunoști.”

Lyra luă o înghițitură din doamna ei roz și coborî paharul. „De ce ești enervat?”

Habar n-am, se gândi Simon. Dar asta nu era în întregime adevărat. Îl alarma că folosisse cuvântul *dată*. A fost vina Lyrei. Purta o rochie de seară moale, care îi încadra umerii

elegant rotunjiți și arăta multă piele în spate. Rochia era de un albastru cobalt misterios și strălucea la lumina lumânărilor. Mănuși lungi și negre îi încadrau mâinile și antebrațele. Părul ei cădea în valuri adânci și sufocant. Nu voia să-și ia ochii de la ea.

„Încerc doar să rămân concentrat pe ancheta noastră”, a spus el. „Tu ești cel care a subliniat că nu avem mult timp de pierdut.”

„Relaxați-vă. Mi-a părut rău pentru Gerald. Este evident că este deprimat, iar când s-a aflat că prietena lui l-a părăsit pentru a merge la Hollywood, m-am gândit că l-ar înveseli să știe că nu este singurul din lume care a avut recent o experiență romantică proastă.” Lyra făcu ochii mari. „Spune, poate ar trebui să-i spui despre logodnica ta care ți-a încheiat logodna. Simpatia unui alt bărbat care a trecut printr-o experiență similară i-ar face o lume bună.”

„Am vești pentru tine. Bărbații nu vorbesc despre astfel de lucruri.”

„Cum poți spune că? Acum câteva ore mi-ai spus totul despre cum logodnica ta și-a încheiat logodna.”

„Am vrut să spun că bărbații nu vorbesc despre astfel de lucruri altor bărbați. Eu și Gerald nu vom avea o conversație.”

Lyra flutură cu o mână înmănușată în semn de concediere grațioasă. „Potrivți-vă.”

Mai luă o înghițitură din doamna ei roz.

Simon o privi o clipă. „Oamenii vorbesc cu tine.”

„Probabil pentru că vorbesc cu ei. Dacă vrei ca oamenii să vorbească cu tine, îți sugerez să încerci să înveți cum să faci o conversație politicoasă.”

„Ceea ce spun este că ai talentul de a-i face pe oameni să se deschidă față de tine. Aceasta este o abilitate utilă în profesia noastră.”

Gura Lyrei se strânse. „Tu faci să sune ca și cum manipulez oamenii.”

A scuturat din cap. „Nu. Găsești oameni cu adevărat interesați. De aceea vorbesc cu tine.”

„Iată o știre pentru tine, Simon. Majoritatea oamenilor sunt interesați pentru cel puțin câteva minute. Orice om are o poveste. Nu înseamnă că vreau să ascult acea poveste ore și ore. Dar pentru câteva minute? Da. Sunt curios. Oamenii nu reușesc să mă surprindă. Poți învăța ceva de la toată lumea.”

„Este corect? Ce ai învățat de la Gerald, în afară de faptul că este deprimat pentru că prietena lui l-a abandonat?”

Lyra își ridică sprâncenele. „Nu ai fost atent? Printre altele, am învățat că nu ar trebui să comandăm peștele în seara asta.”

„La naiba. Ai dreptate.” Simon ridică paharul de martini într-un mic salut. „După cum am spus, ai un talent.”

Ochii i s-au umplut brusc de umbre. Furnirul aerisit, sofisticat și plin de farmec a dispărut într-o clipă. Pentru o scurtă clipă, zări latura ascunsă a femeii.

— Am vești pentru tine, spuse ea încet. „Talentul meu grozav de a purta conversație nu mi-a făcut niciun folos la reședința Adlington.”

Știa că trebuie să spună ceva de ajutor, dar nici nu se pricepea deloc la acest gen de conversație. „Nu ai fi o persoană decentă dacă uciderea unui bărbat nu te-ar șoca până la capăt, chiar dacă acel bărbat ar încerca să te ucidă.”

Ea îl privea cu ochii ei bântuiți. „Ai ucis vreodată pe cineva?”

Sunt un psihic prost. Ar fi trebuit să văd asta venind.

Cel mai convenabil lucru de făcut a fost să minți. Era destul de bun la mințit. Abilitatea era un instrument esențial pentru cineva din afacerea lui. Au spus că a spune adevărul este cel mai ușor lucru de făcut, pentru că nu trebuia să-ți amintești detaliile unei povești și să le ții drept. Dar, din experiența lui, a spune adevărul despre trecutul său a dus de obicei la dezastru. Dacă nu i-ar fi spus logodnicei sale adevărul, ar fi putut fi un bărbat fericit căsătorit, cu doi copii și un gazon de cosit în fiecare sâmbătă până acum.

Sau poate nu.

De cealaltă parte a mesei Lyra stătea liniștită. Așteptare.

A primit acel mic șoc de conștientizare care i-a trosnit prin simțuri când a luat un obiect care era saturat cu energie fierbinte. În acel fulger de claritate orbitoare, își dădu seama că nu voia să o mintă pe Lyra Brazier. Nu era sigur de ce era important să-i spună adevărul, dar era.

— Da, spuse el. „Am ucis un om.”

„Te mai tulbură memoria?”

„Încă mai apare în coșmarurile mele, da.”

„S-a întâmplat în cursul uneia dintre investigațiile tale?”

„Da.”

„Vrei să vorbim despre asta?”

— Nu, spuse Simon. „Nu în seara asta.”

„Bine.”

Capitolul 17

W

ce naiba intrase în el? Nu intenționase niciodată să-i spună despre perioada pe care a avut-o ca psihic și nu a adus niciodată în discuție subiectul cazului McGruder. Adevărat, ea nu îi smulsese toate detaliile acestuia din urmă, dar probabil că era doar o chestiune de timp. Se întrebă dacă Lyra era o hipnotizatoare. Poate așa a făcut ca oamenii să vorbească cu ea.

Simon se gândi la acea posibilitate în timp ce stătea în umbra holului hotelului și o privea pe Lyra ademenindu-l pe funcționarul de noapte din spatele recepției.

„Este o seară minunată pentru o baie, nu-i așa?” spuse ea, străbătând hol. Era îmbrăcată într-un halat pufos din țesătură și papuci. Cuvintele ei erau ușor neclare. Ea a sunat și s-a comportat fericită în stare de ebrietate. „Abia aștept să mă bucur de o baie într-una dintre piscinele fierbinți.”

Era ora trei dimineața. Ultimul dintre oaspeți plecase în camerele lor cu aproape o oră mai devreme. Funcționarul de noapte ațipit în biroul interior. Când a auzit-o pe Lyra anunțând că intenționa să înoate, s-a trezit și a împușcat pe prag. Eticheta lui scria *HIRAM*.

„Doamnă, vă rog, nu puteți merge la înot”, a țipat el. „Nu la ora asta din noapte. Baia este închisă.”

Lyra a clătinat cu degetele spre el și a făcut cu ochiul. — Nu-ți face griji, Hiram, sunt sigur că voi găsi o cale de intrare. Pun pariu că ai o cheie.

Deschise ușile holului și ieși afară în grădinile luminate de lună.

Hiram s-a repezit de capătul biroului și a pornit după ea. „Doamnă, nu trebuie să intrați în baie decât dacă sunt însoțitori disponibili. Doamna Guppy și conducerea hotelului au reguli foarte stricte. Înotul singur în bazinele minerale nu este permis. E periculos.”

„Ești binevenit să vii cu mine”, a cântat Lyra.

Ea a dispărut în grădini. Funcționarul îngrozit îl urmă.

Simon așteaptă până când au dispărut amândoi înainte de a ieși pe hol.

S-a dus la recepție și a deschis registrul de oaspeți. A revenit la ziua precedentă și a trecut rapid prin lista persoanelor care se înregistraseră.

Raina Kirk nu era în registru, dar nu se așteptase ca lucrurile să fie atât de simple. Doar trei călători singuri sosiseră însă la acea dată. Două dintre ele erau femei — domnișoara J. Granville și domnișoara E. Coulson. A notat numele și camerele care le fuseseră alocate.

A închis registrul și a verificat tabla de lemn din spatele biroului. Cheile camerelor care fuseseră alocate domnișoarei Granville și domnișoarei Coulson dispăruseră, indicând că se aflau în camerele lor. Nu observase nicio femeie singură în bar sau în sala de mese, dar asta nu era neobișnuit. Femeile care călătoreau singure au comandat adesea room service.

Râsul mângâiat al Lyrei a venit din grădini. Părea de parcă era în partea îndepărtată a curții. Asta însemna că funcționarul era încă în siguranță din drum.

Pe lângă biroul de noapte, mai era o ușă de birou marcat CA PRIVAT. Scoase căpățâna pe care o băgase în buzunarul jachetei de seară și porni în jurul capătului recepției.

Vocea Lyrei era acum mai tare. Ea cânta „Too Marvelous for Words”. A primit mesajul. Se răzgândi și se întoarse pe lângă recepție.

El stătea lângă birou, bătând din soneria de serviciu, când Hiram o escortă pe Lyra înapoi în hol. Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

„Oh, bună, dragă”, a spus ea. „Încerc să-l conving pe acest om drăguț să mă lase să înot într-una dintre piscinele băilor. Spune că nu pot să înot singur și refuză să mi se alăture. Ți-ar plăcea să faci o baie?”

— Nu în seara asta, dragă, spuse Simon. "Am o durere de cap. Să mergem sus. Cred că amândoi avem nevoie de puțin somn."

A traversat camera ca să o ia de braț. Hiram era vizibil ușurat.

— Noapte bună, domnule, spuse el. "Doamnă."

— Noapte bună, Hiram, spuse Lyra. „Îți mulțumesc că mi-ai arătat grădinile."

— Oricând, doamnă Cage, spuse Hiram.

Se grăbi în biroul interior.

Simon ținu strânsoarea de brațul Lyrei și o îndreptă spre scări. Când ajunseră la palierul de la etajul următor, ea făcu să se îndepărteze de el. Și-a dat seama că nu voia să-și dea drumul, dar nu se putea gândi la o scuză bună pentru a se ține de ea. Fără tragere de inimă, a eliberat-o.

„Data viitoare vei putea juca rolul unei domnișoare care a băut prea multe cocktailuri”, a spus ea.

„Mă îndoiesc că aş putea să vă depășesc performanța”, a spus el. „Ai fost magnific în rol."

„Am fost, nu-i așa? Acele cursuri de teatru pe care le-am luat la facultate au dat roade în sfârșit. Bine? Ai avut succes?”

El a zambit. Era puțin amețită și nu era de la doamnele roz. El a recunoscut senzația pentru că trăia o val similară de entuziasm. Era energia acțiunii; de a merge înainte pe un caz. Poate că noua pistă nu va merge nicăieri, dar măcar era o cale.

— Suntem pe cale să aflăm, spuse el. „Numele Rainei Kirk nu era în registru, dar două femei singure s-au cazat la hotel ieri după-amiază."

— Crezi că unul dintre ei a fost Raina?

"Este posibil. Există un singur mod de a fi sigur. Am numerele camerei. Batem la uși și vedem cine raspunde."

„Acest lucru ar putea și probabil va deveni foarte ciudat”, a avertizat Lyra. „Dacă nu avem noroc cu prima ușă, vom trezi un străin care, fără îndoială, va fi extrem de enervat."

„În acest caz, intrăm în acțiune”.

"Care este?"

„Lună de miere în stare de ebrietate care s-au rătăcit pe drumul de întoarcere la apartamentul lor."

„Penibil, dar presupun că asta e tot cu care avem de lucrat.”

Simon se uită la notițele lui. „Vom începe cu camera trei și douăsprezece.”

„Cum se numește oaspetele din trei doisprezece?”

Simon și-a consultat notițele. „Coulson.”

Au urcat la etajul trei și au mers pe hol până la trei și douăzeci.

— O să bat, spuse Lyra. „De ce nu stai departe de vedere? Știm că ocupantul este o femeie. Dacă este Raina, mă va recunoaște. Dacă nu este Raina, oricine se află înăuntru va fi alarmat la vederea unui bărbat.”

„Ai dreptate. Dați-i drumul.”

Lyra bătu ușor în ușă. Nu a existat niciun răspuns.

— E trei dimineața, spuse Simon. „Cine se află înăuntru, probabil că doarme profund. Va trebui să bati mai tare.”

Lyra îi aruncă o privire liniștitoare, dar nu se certa. Ea a ridicat mâna, a făcut un pumn mic și a bătut din nou. Brusc.

A fost un moment de tăcere înăuntru și apoi a vorbit o femeie. Vocea ei era plină de somn.

„Cine e acolo?” ea a sunat.

Lyra respiră repede și se dădu înapoi. Ea i-a aruncat o privire lui Simon, a clătinat din cap și a rostit cuvintele: „*Nu Raina*”.

— Îmi pare rău, spuse ea, ridicând vocea. „Cameră greșită.”

Se întoarse repede, făcându-i semn lui Simon.

„Hai să plecăm de aici”, șopti ea.

Dar era prea tarziu. Ușa se deschise brusc. O femeie atrăgătoare, în vârstă de douăzeci de ani sau începutul de treizeci de ani, se uita afară. Era îmbrăcată într-un halat scump de mătase. Părul îi era prins în bucle. O studie pe Lyra cu ochi albaștri adormiți.

„Cine ești tu?” a cerut ea. Apoi l-a observat pe Simon și s-a încruntat. „Ce se petrece aici?”

— Îmi pare atât de rău că te-am trezit, spuse Lyra. „Ne căutăm prietenii. Ne-au invitat în camera lor pentru un pahar de noapte după ce barul s-a închis, dar probabil că am greșit numărul.”

„Telefonul de acasă este pe masa din hol”, a spus femeia, vădit iritată. „Sună la recepție și obține numărul potrivit de cameră.”

— O idee excelentă, spuse Lyra, îndepărtându-se. „O să facem asta. Din nou, ne cerem scuze.”

Femeia a mormăit ceva ca răspuns și a închis ușa. Simon auzi cheia rotindu-se foarte ferm în broască.

Fără un cuvânt, el și Lyra au făcut câțiva pași pe hol.

— Bună poveste, spuse el încet când era sigur că nu erau la îndemâna femeii din trei doisprezece. „Mai bine decât al meu.”

„Mulțumiri.”

„De asemenea, ai reușit să eviți să-i dai numele nostru. Foarte profesional.”

"Crezi asta?"

„De regulă, este întotdeauna mai bine să nu oferi mai multe informații decât este absolut necesar. Mai puține lucruri de reținut așa.”

"O sa tin minte asta."

Au coborât la etajul doi și au început ceea ce s-a dovedit a fi o drumeție foarte lungă prin aripa liniștită de est a hotelului.

„Dacă Raina are douăzeci și unu, va fi furioasă când va afla că am urmărit-o”, a avertizat Lyra.

„Nu începe să te gândești acum. Suntem aici pentru că tu și Luther Pell sunteți convinși că domnișoara Kirk are probleme, vă amintiți?”

Lyra își îndreaptă umerii. "Dreapta. Ați fost de acord cu noi, din câte îmi amintesc.”

"Am facut. Relaxați-vă. Dacă domnișoara Kirk este supărată pentru prezența noastră aici la hotel, îi vom spune că Luther Pell ne-a trimis să ne asigurăm că e bine. Ea nu ne va învinovăți. Înțeleg că se vede exclusiv cu Pell de ceva vreme. Dacă este adevărat, atunci trebuie să știe că foarte puțini oameni îi spun nu lui Pell.

Lyra părea mai veselă. "Adevărat."

Camera doi douăzeci și unu sa dovedit a fi ultima de pe hol. Era la mică distanță de scările de serviciu și de scara de incendiu.

— Numele oaspetelui care a intrat în această cameră este domnișoara Granville, spuse Simon.

„Dacă aceasta este camera Rainei, cu siguranță a luat cea mai puțin convenabilă suită din hotel”, a spus Lyra. „Sunt sigur că călătorește la clasa întâi. O cameră lângă scările de serviciu nu este stilul ei.”

„A fost o alegere bună dacă dorea intimitate”, a subliniat Simon. Se uită înapoi pe hol. „Camerile învecinate sunt goale.”

"De unde stii ca?"

„Am verificat cheile atârinate în spatele biroului. Cea din această cameră a dispărut, dar cheile camerelor vecine erau încă în cârlige.”

— Ai dreptate, spuse Lyra. „Trebuie să fi vrut intimitate. Altfel, sunt sigur că s-ar fi opus să fie blocată la capătul holului.

„Poate că persoana pe care a venit să o întâlnească aici este cea care nu o face vreau să fiu văzut venind și plecând din camera domnișoarei Kirk, spuse Simon. „Amândoi ar putea folosi scările de serviciu pentru a se întâlni în privat.”

„Știi, învăț multe de la tine. Probabil că ar trebui să încep să iau notițe.”

Își spuse că era un lucru bun pe care ea îl considera util – era un pas înainte de statutul său anterior de obiect al curiozității ei nesățioase. Cu toate acestea, era iritat.

„Instructorii sunt plătiți”, a spus el. „Amintește-mi să-ți fac factura când terminăm.”

"Voi face asta."

S-au oprit în fața a două douăzeci și unu. Lyra bătu puternic.

Nu a existat niciun răspuns.

Ea a bătut din nou. Mai tare de data asta.

Când nimeni nu a venit la ușă, se uită la Simon.

"Acum ce?" ea a întrebat.

Își întări simțurile și ridică mâna să bată.

Cicatricile au ars.

Își coborî încet mâna și atinse cu prudență clanța ușii. Șocul de energie fierbinte îl făcu să se strâmbească.

Lyra plecase încă lângă el. "Ce s-a întâmplat?"

— Nu știu, spuse el, ținând vocea jos. „Dar ceva violent s-a întâmplat în această cameră.”

Ea nu a pus sub semnul întrebării observația și nu l-a acuzat că își imaginează lucruri. Ea a luat cuvintele lui ca pe o declarație de fapt.

„Trebuie să intrăm înăuntru”, șopti ea.

A încercat clanța ușii. Era blocat. Băgă mâna în buzunar, scoase căpătătorul mic și se duse la treabă.

— Poate vrei să privești în altă parte, spuse el. „Pentru că acest lucru este ilegal ca naiba.”

„De unde pot cumpăra unul dintre acele lucruri?”

„Orice magazin de hardware sau lăcătuș îți va vinde unul. Trucul este să înveți cum să-l folosești fără a fi arestat.”

"Cum ai învățat?"

„Exersează, exersează, exersează.”

Lăcătușul a cedat. A împins ușa înăuntru. Lămpile erau stinse în cameră, dar draperiile erau deschise. Un unghi larg de lumină a lunii traversa podeaua. Patul era gol, încă făcut.

Simon intră în cameră, trecu la fereastră și trase draperiile strâns. A aprins o lampă de podea. Lyra îl urmă și închise ușa.

Împreună au cercetat camera goală.

„Menajul refuză paturile în fiecare noapte”, a spus Lyra. „Dar nimeni nu a fost aici să pregătească camera în această seară.”

Simon a pășit încet prin spațiu, deschizând sertare și ușa dulapului. Toate goale. S-a pus într-un genunchi și s-a uitat sub pat.

— Nimic, spuse el. "Fara haine. Fără valiză. Fara machiaj pe masa de toaleta. Dar s-a întâmplat ceva aici.”

— Patul, spuse Lyra. "E greșit.”

A venit să stea lângă ea. "De ce spui asta?"

„Nu a fost inventat de un profesionist.”

"Profesional?"

„O menajeră instruită și cu experiență nu a alcătuit acest pat”, a declarat Lyra. „Cuvertura de pat este încrețită și nu este drapată uniform. Tavernele de pernă sunt foarte neglijente.” Ea trase înapoi cuvertura de pat. „Și uită-te doar la felul în care foile au fost pliate la colțuri. Nu munca unui profesionist. Acest pat a fost făcut în grabă de cineva care nu știe să-și facă treaba potrivit.”

„Poți spune toate astea doar privindu-l?” întrebă Simon impresionat.

„Am stat în multe hoteluri scumpe și am crescut într-o familie care a angajat întotdeauna o menajeră profesionistă. Un pat bine făcut este o operă de artă. Aruncă o privire la patul tău când ne întoarcem în camera noastră. Vei vedea ce vreau să spun.”

"Te cred." Simon se aplecă și atinse patul. O singura data iar cicatricile au ars. Ridică mâna și făcu un pas înapoi. „Ultima persoană din acest pat a fost foarte speriată.”

„De un intrus?”

„În aceste circumstanțe, cred că este o presupunere rezonabilă. Să verificăm baia.”

„Trebuie să ne amintim că nu există nicio modalitate de a ști dacă aceasta este camera Rainei”, a spus Lyra. „Ar putea aparține femeii al cărei nume este în registrul hotelului, domnișoara Granville. Poate că a plecat devreme.”

— Cheia a dispărut de la panoul din spatele recepției, îți amintești?

"Oh." Lyra și-a dres glasul. "Dreapta."

Simon se uită la ea, nesigur cum să răspundă. Valul în creștere al fricii ei era o forță tulburătoare în atmosferă. Era speriată și încerca să nu arate asta. Voia să o liniștească, dar nu avea nimic de oferit în afară de falsă speranță. O cunoștea destul de bine acum încât să știe că nu și-ar dori asta.

A continuat în baie și a făcut o pauză pentru a acționa întrerupătorul luminii. Spațiul strălucea cu plăci verzi și roz. Corpurile de porțelan se potriveau cu lucrările de faianță roz.

„Ce s-a întâmplat cu prosoapele?” spuse Lyra.

Simon îi aruncă o privire. "Ce vrei să spui?"

„Nu există. Patul a fost făcut de cineva care nu știe să alcatuiască un pat elegant. Prosoapele lipsesc din baie. Ai dreptate, lucrurile sunt foarte greșite în această cameră.

Simon se uită la suportul pentru pahar de pe peretele de deasupra chiuvetei cu pedestal. Era gol. „Cine a încercat să facă curățenie aici se grăbea.”

Se ghemui și se uită sub chiuveta mare. Un ciob de sticlă a scânteit în umbră. L-a ridicat.

Și trase o respirație ascuțită, șuierătoare, când fulgerul de emoție crudă îl străbătu. Și-a închis simțurile și s-a ridicat în picioare.

Lyra studie bucla de sticlă. „Crezi că este o bucată din paharul cu apă lipsă?”

"Da. A fost spulberat. Cred că oricine a fost surprins de intrus a încercat să o folosească ca armă. Dacă persoana a avut succes, ar putea fi sânge.”

„Nu dacă cineva a făcut curățenie după aceea și asta pare să se fi întâmplat. Oricine a fost folosit prosoapele.”

"Probabil." Simon se uită în jur. „Dar din experiența mea, ucigașii reușesc rareori să scape de tot sângele, mai ales dacă lucrează în grabă.”

Lyra încremeni. „Ucigași?”

Se strâmbă. „Îmi pare rău. Vorbeam despre niște investigații anterioare pe care le-am gestionat.”

A găsit micile stropi maronii de sub cada cu gheare.

— A scos niște sânge, bine, spuse el.

„Raina?”

— Oricine era în această cameră se lupta pentru viața ei, spuse Simon pe un ton uniform. „Dar nu cred că a fost ucis cineva aici.”

"Apoi ce s-a întâmplat?"

„Având în vedere puținele informații pe care le avem, cred că există posibilitatea ca oaspetele care a fost rezervat în această cameră să fi fost răpit.”

Lyra făcu ochii mari de șoc. „Nu are sens, nu dacă Raina era persoana din această cameră. Are niște bani ai ei, dar nu există o familie bogată care să plătească răscumpărare. Nicio familie deloc... Ea se întrerupse într-un gâfâit moale. „Luther Pell. Nu este o familie, dar nu este un secret el și Raina sunt un cuplu. Pell are o grămadă de bani.”

„Un răpitor ar trebui să fie un prost pentru a trimite o notă de răscumpărare lui Pell. Vorbește despre cina cu diavolul.”

— Ai dreptate, spuse Lyra. "Domnul. Pell este un om foarte periculos. Se spune că are legături cu mafiote.”

"El face.”

„Dar este posibil ca cine a luat-o să nu știe asta.”

„De asemenea, este posibil ca răscumpărarea să nu fie scopul aici”, a spus Simon. El a aruncat ciobul de sticlă în coșul de gunoi. „Ar putea fi vorba despre altceva în afară de bani. Să iesim de aici.”

A stins luminile și a trecut prin ușă în camera principală. a urmat Lyra.

Ocoli patul și deschise ușa. Nu era nimeni pe hol.

— Totul e clar, spuse el încet.

A auzit deschizându-se sertarul mesei de toaletă. A închis rapid ușa și s-a întors la timp pentru a o vedea pe Lyra atingând sertarul și scoțând o bucată de hârtie.

"Ce ai găsit?" el a întrebat.

„Este o listă de întâlniri la spa pentru ieri după-amiază, ziua în care domnișoara Granville s-a cazat în stațiune. Un masaj, un tratament facial și o baie de aburi.”

„Presupunând că Raina folosea numele Granville, de ce ar pierde timpul în spa? A venit aici să întâlnească pe cineva.”

„E posibil să fi decis că trebuie să facă câteva întâlniri pentru a-și păstra intactă povestea de acoperire”, a spus Lyra. „O femeie care s-a cazat într-o stațiune scumpă specializată în terapii exotice de frumusețe și nu a profitat de facilități ar determina oamenii să pună întrebări.”

"Pot fi.”

Lyra se uită la program. „Este interesant. Lângă cuvintele *Violet Pe bază de plante Facială* există o notă: *Solicită domnișoara Frampton* .

— Arată ca scrisul Rainei?

"Nu. Este în aceeași mână cu lista de tratamente. Cine a pregătit acest program a scris nota. Evident, este numele unei doamne cu tratament specific.”

Simon se gândi la asta timp de aproximativ o jumătate de secundă. „Mă întreb dacă Frampton a fost persoana pe care Raina a venit aici să o întâlnească.”

Lyra părea sceptică. "Mă îndoiesc de asta. Cred că este mai probabil să fie angajată la spa. Tragem la o mulțime de concluzii aici, nu-i așa? Încă nu știm dacă Raina a fost oaspete în această cameră."

„Există o altă posibilitate”, a spus Simon. „Poate că cunoscuta Rainei era femeia singură care a fost rezervată în această cameră.”

„Avem nevoie de mai multe informații. Cred că ar trebui să rezerv o zi de spa mâine și să încerc să obțin niște răspunsuri despre Frampton.”

Simon ezită. „Nu sunt sigur că este o idee bună.”

„Nu fi ridicol. Se potrivește perfect cu husa noastră. Voi fi bine. Spa-ul trebuie să fie un loc aglomerat. Vor fi mulți oameni în jur. Ce ar putea merge prost?”

"Bine-"

„Amândoi știm că trebuie să ne dăm seama rapid dacă cineva pe nume Frampton este implicat în chestia asta. Bârfa curge ca un râu într-un spa sau într-un salon. Sunt în cea mai bună poziție pentru a vedea dacă îmi pot da seama cine este Frampton.”

— Pentru că toată lumea vorbește cu tine?

"Mai devreme sau mai târziu. De obicei, mai devreme."

OceanofPDF.com

Capitolul 18

W

vino la Casa Frumuseții a lui Guppy, doamnă Cage. Sunt Madam Guppy. Voi face evaluarea inițială a nevoilor dumneavoastră de frumusețe și voi recomanda tratamentele și terapiile care vă vor fi cele mai benefice. Aici, la Guppy's House of Beauty adoptăm o abordare științifică a problemelor de îngrijire a pielii, dietă și exerciții fizice.”

— Sunt conștientă de reputația dumneavoastră, doamnă Guppy, spuse Lyra. „Ești o legendă în domeniul frumuseții, așa cum sunt sigur că știi bine. Când soțul meu a întrebat unde vreau să merg în luna de miere, m-am gândit imediat la Labyrinth Springs Hotel and Spa. Ar fi preferat Hawaii, dar eu eram destul de ferm. În plus, am fost anul trecut în vacanță în Hawaii.”

— Înțeleg, spuse doamna Guppy. — Pot să întreb ce fel de muncă face soțul tău?

Numele ei complet era Edith Guppy. Avea aproape treizeci sau patruzeci de ani, o femeie sofisticată care fusese binecuvântată cu un profil clasic, o siluetă elegantă și un accent francez. Proprietarul Casei Frumuseții a lui Guppy trebuie să fi fost cu adevărat uimitor în ea zilele mai tinere, se gândi Lyra, și cu siguranță îmbătrânea bine. Guppy a fost o mărturie pe jos a tratamentelor, terapiilor și produselor pe care le-a vândut.

Era îmbrăcată într-un costum elegant, croit clar, cu nuanța exactă de violet intens, care era semnătura celebrului ei brand. Jacheta confortabilă avea revere largi, bine definite, iar fusta îngustă cădea exact la locul potrivit pe gambei. Pantofii ei cu tocuri stivuite erau de aceeași culoare cu costumul ei.

Era multă violetă peste tot în salon și spa. Personalul de la recepție și doamnele de tratament purtau uniforme de culoare violet. Pereții și tapițeria mobilierului erau de aceeași nuanță.

Culoarea dramatică era peste tot în biroul lui Guppy, a remarcat Lyra. Acolo era ea acum. Personalul de la recepție a explicat că Madam Guppy a intervievat personal și a evaluat nevoile fiecărui client care și-a rezervat un tratament la spa.

Recepționera confirmase, de asemenea, că Frampton era numele uneia dintre doamnele care făceau tratamente faciale. Lyra era mulțumită de ea însăși. Era în spa de mai puțin de jumătate de oră și îl identificase deja pe Frampton. Ancheta începea bine. Abia aștepta să-i spună lui Simon.

„Soțul meu este în afaceri cu cărți anticare”, a spus Lyra. Ea flutură o mână într-un gest vag. „El îi sfătuiește pe colecționari și arhivisti. Mi se pare că totul este destul de plictisitor, dar este devotat cu pasiune muncii lui. S-ar putea spune că este obsedat de asta. Este foarte greu să-l convingi să-și ia concediu, dar un bărbat cu greu își poate evita propria luna de miere.”

Edith și-a dres glasul. „Nu m-am putut abține să nu observ că ești îmbrăcată foarte la modă, doamnă Cage. Și înțeleg că tu și soțul tău ați rezervat suita pentru luna de miere, una dintre cele mai scumpe din hotel. O zi întreagă aici la Casa Frumuseții este un lux destul de scump. Nu mi-am dat seama că sunt mulți bani de făcut în afacerea cu cărți.”

Lyra și-a ridicat ușor sprâncenele. „Soțul meu este descendent dintr-o familie consacrată din New York. Sunt în bancă. Bani vechi. Familia mea s-a descurcat destul de bine în transportul aici, pe Coasta de Vest. Bani noi, dar găsesc că se cheltuiesc la fel de ușor. Nu că ar fi treaba ta.”

Edith s-a înroșit sub furnirul ei de machiaj ca o mască. Culoarea înaltă nu era un semn de jenă, decise Lyra. Guppy era enervat. Evident, ea nu era obișnuită să fie tratată într-o manieră atât de înaltă.

Lyra zâmbi, un zâmbet deliberat rece. Ar putea juca rolul de doamnă a societății frivol, superficial și arogant, la fel ca oricine. Fusese crescută în lumea socială exclusivistă din San Francisco. Oamenii nu au avut probleme să cumpere imaginea pe care a proiectat-o atunci când a intrat în joc. Nu era sigură ce simțea despre asta. Pe de o parte, a făcut o acoperire grozavă aici, la stațiunea Labyrinth Springs. Dar știind că alții au ajuns atât de repede la concluzia că ea era de fapt superficială, egocentrică și, probabil, nu foarte strălucitoare, era iritant.

„Referitor la spa-ul tău prea scump”, a spus ea, „am rezervat pachetul pentru o zi întreagă, care include un tratament facial.”

„Toate pachetele noastre includ un tratament facial”, a spus Edith. „Spa-ul meu este binecunoscut pentru ei. Oferim mai multe versiuni diferite. Fiecare este conceput științific pentru nevoile specifice ale pielii. Pielea bună este unul dintre cele mai importante atuuri ale unei femei.”

„Sunt de acord și sunt foarte atent în privința tratamentelor faciale”, a continuat Lyra. „De fapt, aș dori să solicit o anumită doamnă de tratament pentru acel serviciu astăzi.”

Edith se încruntă. "Care?"

„Cred că o cheamă domnișoara Frampton. Mi-a fost recomandată cu căldură de o prietenă din San Francisco care și-a petrecut câteva zile aici la stațiune în urmă cu câteva luni. M-a asigurat că domnișoara Frampton i-a făcut cea mai bună cură facială pe care a avut-o vreodată. A spus că pielea ei a strălucit în mod pozitiv după aceea.”

„Domnișoara Frampton este foarte calificată”, a spus Edith. „Dar conform planului dumneavoastră, o altă doamnă la fel de calificată în tratament, domnișoara Drake, v-a fost repartizată astăzi.”

— Aș prefera domnișoara Frampton.

„Mă tem că este plin de rezervare.”

„În acest caz”, a spus Lyra, „îmi voi reprograma ziua spa. Poate că domnișoara Frampton va fi liberă mâine.

Se ridică și își ridică geanta de mână.

Edith practic a sărit de pe scaun și a venit de la capătul biroului. — E în regulă, doamnă Cage. Voi vedea cum rearanjam programul domnișoarei Frampton astăzi. Sunt sigur că nu va fi o problemă.”

"Mulțumesc."

„Încercăm să ne găzduim clienții”, a spus Edith. Ochii ei albaștri vii scânteiau cu o iritare abia ascunsă. "Urmați-mă, vă rog."

Fără să aștepte un răspuns, a deschis ușa biroului și a ieșit pe un hol îmbrăcat în violet. Coridorul era unul lung. Era căptușită cu săli de tratament pe ambele părți.

Unele dintre uși erau deschise. Lyra aruncă o privire în camere când trecea pe lângă. A văzut mese de masaj acoperite cu cearșafuri violete. În alte încăperi erau aparate bizare din metal și electrice despre care știa că sunt concepute pentru a stimula și strânge diferite porțiuni ale corpului feminin. O ușă era marcată BAIA DE PARAFINĂ . A fost închis. Micul panou din față anunța că un tratament este în desfășurare.

La jumătatea coridorului, o ușă s-a deschis și o doamnă de tratament a ieșit. Lyra zări o femeie întinsă pe o masă. Clienta era înfășată strâns în cearșafuri umede care păreau să fi fost înmuiate într-o baie de plante. Fața ei era acoperită cu o pastă verde, iar ochii îi erau acoperiți cu felii de castraveți.

Lyra se cutremură. Imagini tulburătoare din coșmarurile pe care le trăise după ce îl văzuse pe Boris Karloff în *The Mummy* i-au fulgerat prin cap. Ea a făcut notă să refuze orice tratament care presupunea să fie înfășurată în cearșaf.

Edith se opri în fața unei uși violete. „Aceasta este camera de evaluare. Asistentul meu vă va oferi haine de antrenament, precum și halat și papuci. Când sunteți gata, voi efectua examinarea și voi prescrie terapiile, produsele și exercițiile specifice de care aveți nevoie.”

Lyra a intrat într-o altă cameră cu nuanțe violete, parfumată cu parfumul caracteristic al lui Guppy. O oglindă cu trei laturi stătea într-un colț. Un dispozitiv mare de metal în formă de con stătea pe o masă în mijlocul spațiului. La fiecare capăt al mesei era un scaun.

Ferestrele erau așezate sus, aproape de tavan. Lumina intra, dar camera părea claustrofobă. *Apucă-te pe tine, femeie. Ești aici să o găsești pe Raina. Ai o treabă de făcut. Ramai în continuare la plan.*

Planul, așa cum era, păruse unul bun când ea a venit cu el aseară în camera două douăzeci și unu. Încă părea sănătos când ea și Simon s-au așezat la un mic dejun cu ouă, pâine prăjită și grapefruit în acea dimineață. Dar acum, pentru prima dată, o frișonare inconfortabilă de energie fantomatică trecuse prin nervii ei.

O femeie severă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o uniformă spa a apărut din spatele unei perdele.

— Vă puteți dezbraca aici, doamnă Cage. Vă rugăm să vă îndepărtați toate hainele exterioare. Veți găsi pantalonii scurți și topul dvs. pe bancă. Există și un halat atârnat de cârlig. Papucii sunt sub scaun. Experiența dumneavoastră spa se termină în camera de aburi. După ce ai terminat tratamentul, îți vei găsi hainele care te așteaptă în dressingul alăturat.”

La scurt timp mai târziu, îmbrăcată într-un halat pufos din țesătură de culoare violet și papuci, Lyra s-a așezat în fața capătului lat al conului de metal. Și-a introdus fața la mică distanță în partea din față a conului.

O lumină sa aprins în interiorul conului, orbindu-o parțial.

Edith Guppy s-a așezat pe partea opusă a mesei și a privit prin lentila de mărire poziționată la capătul îngust al dispozitivului.

„Draga mea doamnă Cage, ți-ai neglijat tenul”, anunță Edith. „Hidratarea și stimularea adecvată a pielii sunt absolut esențiale pentru menținerea unui aspect tineresc. Niciodată să nu te temi, până când vei pleca astăzi, vei fi o nouă femeie.”

„Aceasta va fi cu siguranță o experiență interesantă”, a spus Lyra.

Edith se lăsă pe spate și se ridică în picioare. „Dacă veți păși în fața oglinzilor și vă veți scoate halatul, vă vom evalua măsurătorile și greutatea. Cred că ești prea plin de imagine pentru stilul modern.”

„Crezi asta?” Lyra se ridică, clipi de mai multe ori pentru a-și desluși ochii și își desfăcu centura halatului. „Domnul. Cage nu s-a plâns de silueta mea.”

„Ei bine, este puțin probabil să faci asta, nu-i așa? Un domn nu și-ar dori să fie nepoliticos cu soția lui.”

Lyra a zâmbit. „Evident că nu ai nicio problemă să fii nepoliticos.”

Edith își îndreptă umerii deja ascuțiți. „În calitate de consultant de frumusețe, este de datoria mea să vă subliniez defectele pentru a putea fi corectate. O soție care speră să păstreze atenția soțului ei trebuie să se străduiască să perfecționeze și să mențină o siluetă la modă. Nu ai vrea ca ochii domnului Cage să rătăcească, nu-i așa?”

„Dacă surprind privirea domnului Cage rătăcind, îi voi pune un purgativ puternic în supă.”

Edith părea îndurerată. — Ai un simț al umorului ciudat, doamnă Cage. Dar niciodată să nu te temi. Voi avea grijă să primiți exercițiile fizice adecvate pentru a vă tonifia întregul corp. Primul tău tratament va fi împachetarea pe bază de plante.”

„Aceasta este terapia pe care o primea femeia care era înfășurată ca o mumie într-una din camerele pe lângă care am trecut pe drumul aici?”

Edith era pe cale să folosească o bandă de măsurat pe talia Lyrei. Ea ridică privirea, scandalizată.

— Faci procedura să sune neplăcută, se răsti ea. „Fii sigur că până când vei termina te vei simți relaxat și înprospătat, iar tonusul tău muscular se va îmbunătăți considerabil.”

„Voi sări peste procedura de împachetare cu mumie.”

„Insist. Împachetarea pe bază de plante și baia de parafină sunt baza tuturor celorlalte proceduri.”

„Ce este implicat în baia de parafină?”

„Clientul se întinde într-o cadă. Parafina caldă se toarnă peste corp și se netezește pe față. Parafina se întărește, formând o înveliș protector. După aproximativ douăzeci de minute parafina este decojită. Pielea este lăsată netedă, suplă și hidratată. Este un tratament foarte popular, vă asigur.”

Lyra a avut o viziune bruscă despre ea ca o statuie de ceară.

— O să trec și eu pe baia de parafină, spuse ea. „Sunt oarecum claustrofob. Gândul că sunt învelit în ceară îmi dă fiori.”

Edith Guppy s-a încleștat maxilarul. Ochii ei au devenit oțel. — Foarte bine, doamnă Cage. Dacă insistați să refuzați ambalajul pe bază de plante și baia de parafină, voi elimina ambele tratamente din programul dumneavoastră. Dar trebuie să te avertizez că nu vei obține toate efectele zilei tale aici la spa fără aceste două proceduri esențiale.”

„Sunt sigur că facialul va compensa.”

Edith smulse banda de măsurat de pe talia Lyrei și se dădu înapoi. „Poți să-ți îmbraci halatul acum. Un însoțitor vă va conduce la camera de masaj.”

Avea să fie o zi foarte lungă, se gândi Lyra.

OceanofPDF.com

Capitolul 19

*T*a folosit scările de serviciu pentru a o scoate ilegal din hotel.

Simon stătea în capătul îndepărtat al holului lung și gol și studie ușa care se deschidea spre scările de serviciu. Era singura explicație care avea sens. Răpitorii nu și-ar fi putut duce captivul în jos pe scările principale și să iasă prin hol. Ar fi trebuit să treacă pe lângă recepție și pe lângă orice oaspeți care s-a întâmplat să se afle în apropiere.

Singura altă alternativă era scara de evacuare a incendiilor de pe partea laterală a clădirii, dar era vizibilă din parcare și din clădirile de servicii de dedesubt. Riscul de a fi văzut ar fi fost prea mare.

Își înfășura mâna pe clanța ușii scării, strânse din dinți și își întări simțurile. Șocul emoțiilor care fuseseră așezate pe metal a lovit ca un mic fulger. Violență cu o întorsătură ascuțită de anxietate șopti prin el. Răpitorii fuseseră hotărâți, dar nervoși. Cât timp erau pe hol, riscau să fie văzuți.

A deschis ușa. Casa scării în umbră era iluminată de a bec cu putere redusă pe fiecare palier. Era la etajul doi, așa că nu mai avea de coborât. A început să coboare treptele, încercând să nu facă niciun zgomot.

Deși se îndoia că Lyra va învăța ceva util în spa, era foarte bucuros acum că își petrecea cea mai mare parte a zilei acolo. Ar fi în siguranță, înconjurată de alți oaspeți ai hotelului și de personal. Era liber să se concentreze asupra investigației sale. A fost un lucru foarte bun în acest moment, pentru că dacă ar fi prins pe scările de serviciu ar fi relativ ușor să-i explice prezența. Erau de așteptat să se piardă dealeri de cărți anticare absenți. Ar fi mult mai dificil să încerci să găsești un motiv întemeiat pentru care soția negustorului de carte coborât și ea pe scările din spate ale hotelului.

Sotia lui .

Și-a dat seama că se adaptează prea ușor la rolul pe care îl juca. Se întrebă ce simțea Lyra când avea un soț fals. Din câte și-a dat seama, ea a găsit experiența o aventură.

Când a ajuns la parter, a auzit voci înfundate și a simțit mirosul de carne prăjită. Era lângă bucătăria hotelului. Scările au continuat să coboare un alt nivel. În partea de jos a deschis ușa.

A ieșit într-un spațiu mare, slab luminat, care a servit atât ca cămară, cât și ca depozit pentru bucătărie. Conserve, feluri mari de servire, tacâmuri și lenjerie de masă bine împăturite umpleau rafturile.

În partea îndepărtată a spațiului era o ușă. A deschis-o – a primit un alt zgomot fierbinte de energie cu nuanțe de anxietate – și a ieșit afară. S-a trezit pe o alee îngustă care era folosită evident pentru livrări.

Ar fi putut la fel de ușor să fie folosit pentru a scoate un captiv din hotel.

S-a gândit o clipă la asta. Momentul ar fi fost extrem de important. Răpitorii trebuie să fi fost siguri că un vehicul aștepta pe banda de livrare. Sigur că probabilitatea de a fi văzut era foarte mică.

Munca interioară. Aceasta a fost singura explicație care se potrivea cu faptele.

Își croi drum de-a lungul aleii, doar un alt oaspete al hotelului ieșit la plimbare; unul care luase o întorsătură greșită și se trezise în spatele stabilimentului.

A ocolit un colț și a văzut o mână de camioane mici și mai multe mașini îmbătrânite și răvășite. Parcarea angajaților. Un vehicul a ieșit în evidență: un nou Buick Roadmaster decapotabil strălucitor. Era o mașină scumpă pentru o chelneriță sau un bellhop. Poate a aparținut cuiva din conducere.

Trecu pe lângă vehiculele parcate, cu simțurile ridicate, și atinse ușile fiecărei mașini.

A primit o explozie fierbinte de energie din mânerul ușii de pe partea șoferului a noului Buick. Se simțea diferit de ceea ce ridicase în camera două douăzeci și unu și pe ușa scărilor de serviciu.

Frică. Disperarea. O nevoie teribilă de a scăpa.

Și-a smuls degetele de pe mâner. Avusese dreptate. Răpirea femeii din camera doi douăzeci și unu fusese o muncă din interior. Nu exista nicio modalitate de a ști cu siguranță că Raina Kirk fusese ținta, dar având în vedere regula sa strictă „fără coincidențe”, a trebuit să presupună că ea era cea care fusese luată.

S-a gândit pentru scurt timp să-l sune pe Luther, dar a decis să aștepte până când va vorbi cu Lyra. S-ar putea să aibă o idee despre cum să se descurce cu el. Pell era într-o dispoziție imprevizibilă, o grenadă care aștepta să tragă cineva de știft. Dacă s-ar fi repezit la fața locului și ar face bucăți stațiunea Labyrinth Springs, s-ar putea să nu-l găsească niciodată pe Kirk – cel puțin nu în viață.

Între timp, acum aveau un alt avans foarte puternic.

Următorul pas a fost identificarea proprietarului Buick-ului, deoarece senzația de panică și disperare crescândă venise de la ultima persoană care deschisese ușa șoferului.

Capitolul 20

Y

ați spus că unul dintre cunoscuții dumneavoastră m-a recomandat, doamnă Cage? Janet Frampton se aplecă peste masa de tratament și începu să picteze fața Lyrei cu o pastă verde. „Sunt foarte fericit să aud asta. Mă bucur că a fost mulțumită de serviciile mele. Mă mândresc că ofer un tratament facial superior.”

Lyra ridică privirea spre ea. Janet era tânără, atrăgătoare și entuziastă. Părul îi era prins sub o șapcă violetă. Uniforma ei croită inteligent a fost îmbunătățită cu un colier frumos din bachelit compus din margele violete gradate.

— Drăguț colier, spuse Lyra.

„Mulțumesc. A fost un cadou de la Madam Guppy. Am fost cea mai performantă doamnă de tratament luna trecută. Am vândut mai multe produse decât oricare dintre celelalte.”

„De cât timp lucrezi aici la Casa Frumuseții?” întrebă Lyra.

„Aproape un an. Am fost angajat la un spa din Los Angeles, dar când a apărut oportunitatea de a lucra la Guppy's House of Beauty, am apucat-o, chiar dacă a însemnat să mă îndepărtez de LA”

— Presupun că asta pentru că banii sunt mai buni aici?

„Majoritatea oaspeților de la hotel oferă bacșiș generos”, a recunoscut Janet. „Dar principalul motiv pentru care am acceptat această poziție este că oferă șansa de a învăța cele mai avansate tehnici științifice de înfrumusețare. Doamna Guppy s-a antrenat în Europa, știi. Paris.”

„Da, cred că experiența ei în Europa a fost menționată în broșură.”

„Ea creează toate formulele ei și proiectează majoritatea echipamentelor de exerciții. Scopul meu este să-mi deschid într-o zi propriul spa. De aceea vreau să învăț de la cei mai buni.”

„Este un plan interesant”, a spus Lyra. „Foarte înțelept din partea ta să te antrenezi cu un astfel de expert faimos în domeniu. Unde ați dori să vă stabiliți centrul spa?”

„M-am gândit mult la asta”, a spus Janet. A tamponat pastă verde pe nasul Lyrei. „Desigur, va trebui să fie într-o locație ușor accesibilă pentru doamnele de mijloc. De asemenea, va trebui să fie o destinație la modă. New York este exclus. Nu mi-am putut permite niciodată să mă mut acolo și, în plus, cu greu se poate concura cu Ușa Roșie. Pasadena este o posibilitate, dar ar fi dificil ca un mic spa să iasă în evidență acolo.”

„Poate un cadru de vacanță? Burning Cove, de exemplu?”

„Un loc precum Burning Cove ar fi perfect, dar îmi imaginez că ar fi nevoie de o mulțime de bani pentru a înființa un centru spa acolo. Ar trebui să mă afiliiez la o stațiune sau la un hotel mare, cred. Ar fi greu să convingi pe cineva să finanțeze un nou venit ca mine.”

„Dar zona San Diego? Dacă ați stabilit o locație în apropierea Hotelului del Coronado, este posibil să puteți atrage câțiva clienți vedete de cinema. Potrivit presei, vedetele iubesc Del. Tot ce ai nevoie este unul sau două nume mari pentru a-ți folosi serviciile și ai fi de aur.”

„Ar fi un vis devenit realitate.” Janet oftă. „Dar chiar trebuie să fiu practic. Voi avea nevoie de un sprijin financiar. Cineva ca domnul Billingsley.”

„Proprietarul acestei stațiuni?”

„Dreapta. A invitat-o pe Madam Guppy să-și mute afacerea aici. Plătit pentru tot – noua aripă spa, sălile de tratament fanteziste, toate echipamentele de exerciții pe care Madam Guppy le-a proiectat.”

„Ar trebui să te gândești la stabilirea unei imagini, așa cum a făcut Madam Guppy. Se pare că ți-ai identificat deja piața - socialiți și femei cu bani. Acum trebuie să creai un logo atrăgător și să inventați un produs de semnătură precum parfumul Violet.”

Janet a oprit peria în aer. "Wow. Chiar știi multe despre afaceri, doamnă Cage.

„Am fost crescut într-o familie de afaceri.” Lyra și-a amintit că nu era acolo să asculte o tânără care visează vise mari. E timpul să schimbi cursul conversației. „Cred că vei avea mare succes când vei ieși pe cont propriu. Evident că ai un talent pentru afacerea de îngrijire a pielii. Înțelegi importanța hidratării.”

„Hidratarea adecvată este absolut esențială.”

„Cunoștința mea din San Francisco nu a fost singura persoană care te-a recomandat”, a continuat Lyra.

„Într-adevăr?” Janet strălucea. „Un oaspete aici, la stațiune, poate?”

„Da, de fapt. Nu am inteles numele ei. Ne-am întâlnit aseară în sala de mese. Am felicitat-o pentru cât de bine arăta tenul ei. Ea a spus că a făcut-o de tine.”

„Am avut mai mulți clienți ieri. Mă întreb care dintre ele a spus lucruri atât de frumoase despre serviciile mele.”

„Nici eu nu-i știu numele, dar mi-a spus că a cerut de tine pentru că te pomenise o altă doamnă, o femeie foarte la modă care locuise în New York și care a fost un excelent judecător al calității când venea vorba de servicii spa.”

— New York, spuse Janet, pe tonul ei respectuos. „Îmi amintesc de un client cu un accent elegant din New York. Era foarte elegantă. Bacsis destul de generos.”

„Mă întreb dacă mai este aici, la stațiune.”

„Oh nu. Am auzit că a plecat în miezul nopții.

Lyra tremura.

— Ți-e frig, doamnă Cage? spuse Janet.

— Sunt bine, spuse Lyra repede. „M-am simțit un pic de curent, asta-i tot. Păcat că clientul tău din New York nu a putut rezerva un al doilea tratament facial. Ai ratat un alt pont generos.”

„Da.”

De data aceasta, răspunsul lui Janet a fost clar și definitiv. Era clar că nu dorea să continue conversația.

— Mă întreb de ce și-a întrerupt vacanța, gândi Lyra.

„O urgență în familie, cred.” Janet puse peria deoparte. „Acum, atunci, o vom lăsa să se acționeze timp de cincisprezece minute. Terapia pe bază de plante este concepută pentru a condiționa pielea pentru următorul pas în tratamentul facial.”

„Mai este un pas?”

Janet s-a luminat din nou. „Oh, da, cea mai importantă parte a procedurii. Veți purta una dintre măștile de față special concepute de Madam Guppy. Va netezi toate acele mici linii și riduri.”

Lyra simți atingerea înghețată a degetelor spectrale. „Cum arată această mască?”

„Am unul chiar aici.”

Janet deschise un sertar și scoase o mască de cauciuc violet, care fusese modelată să se potrivească peste cap și față. Au fost tăiate găuri pentru ochi, nas și gură. Părea ceva dintr-un film de groază.

„Voi sări peste mască”, a spus Lyra.

„Nu e nimic de îngrijorat”, a asigurat-o Janet. „Se potrivește destul de bine și este oarecum inconfortabil, dar se poartă doar treizeci de minute. Rezultatele merită, credeți-mă.”

— Fără mască de cauciuc, spuse Lyra.

Singurul lucru pe care și-l putea imagina că ar fi mai rău era să fie închisă într-un sicriu.

„Foarte bine.” Janet a expirat un oftat lung. „Maseuza m-a avertizat că ai păreri puternice despre anumite proceduri.”

„Aceasta ar fi maseuza care a încercat să mă bată până la pulpă”, a spus Lyra. „Ce urmează în programul meu?”

Janet se încruntă și luă o coală de hârtie. „Văd că ești rezervat pentru Guppy Body Sculptor.”

„Cum funcționează?”

„Veți fi poziționat între două seturi de role metalice acționate electric, care vă vor aluneca în sus și în jos pe corp, de la gambe până la talie. Rolele stimulează și tonifică coapsele și șoldurile.”

„Sună ca un strop, una dintre acele mașini pe care oamenii le folosesc pentru a călca cearșafuri și fețe de masă. Aș putea fi strivit între role.”

Janet chicoti. „Prostii. Madam Guppy a proiectat Body Sculptor pentru a se asigura că se conformează formei corpului feminin.”

„Vă avertizez chiar acum că, dacă voi fi aplatizat, domnul Cage va fi foarte enervat.”

O oră mai târziu, simțindu-se ca un cearșaf proaspăt călcat, Lyra a fost introdusă în sala de exerciții. Mașini ciudate și înfricoșătoare străluceau răuvoitor în strălucirea corpurilor de deasupra capului.

— Arată ca o cameră de tortură medievală, spuse ea.

Domnișoara Sylvan, doamna de tratament responsabilă cu sala de exerciții, se uită cu privirea.

„Fiecare dintre aparatele de tonifiere Guppy este proiectată cu un singur scop în minte”, a declarat ea. „Pentru a te face o femeie nouă.”

Lyra a văzut un giroscop mare care era suficient de mare pentru a găzdui o persoană. Putea să vadă cum a funcționat. Utilizatorul a urcat înăuntru, și-a asigurat încheieturile și gleznele, apoi a pus giroscopul în mișcare. Pentru prima dată în ziua aceea i-a crescut moralul.

„Voi începe cu mașina aceea”, a spus ea. „Arată ca o plimbare de carnaval. Cred că ar fi distractiv.”

„Mă tem că giroscopul pentru exerciții Guppy nu este în funcțiune”, a spus domnișoara Sylvan.

Lyra gemu. "Desigur ca este. Aceasta este ziua mea norocoasă."

„Vom începe cu modelul electric Guppy pentru coapsă.”

OceanofPDF.com

Capitolul 21

A

La ora patru, înfășurată într-un prosop mare, cu părul într-un turban din țesătură, Lyra a fost introdusă în camera de aburi de un însoțitor în uniformă.

„Veți găsi o experiență foarte relaxantă”, a spus femeia. „Pe masă este un ulcior cu ceaiul special cu gheață din plante al lui Madam Guppy. Vă va menține hidratat corespunzător. Vin să te iau în cincisprezece minute.

Lyra se muta în camera cu gresie. Atmosfera umedă a lovit-o cu forța unui val oceanic.

Ea se uită prin aburul care se umfla. „Sunt singurul aici?”

— Da, spuse însoțitorul. „Nu sunt alți clienți programați pentru această oră astăzi.”

Ea închise ușa.

Lyra făcu o pauză pentru a-și acorda un moment pentru a se adapta la temperatură și la aerul gros, apoi se clătină până la cea mai apropiată bancă și se prăbuși.

Ușurare o cuprinse. Pentru prima dată de când intrase în spa, nimeni nu o bătea mușchii, nu o picta cu preparate ciudate din plante sau nu stătea deasupra ei în timp ce făcea exerciții îngrozitoare pe mașini ciudate care fuseseră în mod clar concepute de un sadic. Coapsele ei încă tremurau din cauza curelelor electrice vibratoare ale aparatului de tonifiere a coapselor, iar mușchii ei pectorali nu aveau să fie niciodată la fel, mulțumită Guppy Bust Improver.

Avea nevoie de o băutură — o băutură adevărată, nu groaznicul ceai cu gheață din plante din ulciorul de pe masă. I se servise cu puțin timp în urmă un pahar din chestii, când fusese în așa-numita cameră de băuturi răcoritoare. Ea luase câteva înghițituri și apoi, când însoțitorul nu se uita, turnase restul în cea mai apropiată plantă în ghiveci.

Ceea ce tânjea acum era ceva mai puternic decât ceaiul. Un cocktail rece ca gheata ar fi perfect. Pentru câteva secunde a fantezit despre o doamnă roz, sau poate un sidecar sau un martini.

Nu mai mult. Trebuia doar să treacă prin tratamentul cu baia de aburi și apoi va putea scăpa de la spa.

S-a liniștit și s-a gândit la ceea ce învățase. Toate femeile tratate fuseseră dornice să discute cu un client care le-a găsit interesantă pe ele și munca lor. Majoritatea conversațiilor s-au referit la metodele și tehnicile pe care le foloseau. Meseria lor presupunea și vânzarea produselor Guppy House of Beauty, așa că Lyra primise o mulțime de argumente serioase de vânzare.

Cu toate acestea, presărate în vorbărie fuseseră niște bârfe despre alți oaspeți. Cea mai fascinantă informație a fost că femeia din camera două douăzeci și unu nu a fost primul oaspete care a plecat în miezul nopții în ultimul an.

Abia aștepta să-l informeze pe Simon că ziua ei la spa nu fusese o pierdere de timp. Ea făcuse o adevărată muncă de investigație astăzi. Bine, poate că nu avea nervii de gheață necesari pentru a-și face o carieră în afaceri, dar ar face al naibii de bine tot ce ar fi trebuit să o ajute să o găsească pe Raina.

Se lăsă pe spătarul băncii, lăsând căldura umedă să-și facă treaba. Ea spera doar că nu va fi dureroasă timp de o săptămână.

Aburul a devenit mai greu, formând o ceață asemănătoare ceață. Abia putea vedea dincolo de cameră până la peretele opus. Temperatura din cameră creștea rapid. Întregul ei corp era umed și un fel ciudat de letargie se scufunda în oase. Aceasta nu a fost prima ei experiență într-o baie de aburi. Ceva nu era în regulă. Era timpul să plece, dar dintr-un motiv oarecare nu putea să-și adune energia pentru a se ridica de pe bancă și a se întoarce în dressing.

Atmosfera umedă trebuia să o relaxeze, dar se dovedea a fi prea mult după ziua lungă de exerciții, masaj și tratamente pentru piele. Amintirea unei conversații pe care o avusese cu un terapeut care lucra la un spa de elită din San Francisco pâlâia undeva la marginea gândurilor ei. *Vrei să fii atent la căldură. Deshidratarea se poate instala foarte repede și poate fi letală.*

O formă întunecată s-a materializat în ceață. A trimis o zguduire întăritoare de panică prin ea. Lyra reuși să se ridice în picioare.

"Cine e acolo?" strigă ea, încercând să pară fermă și controlată.

Nu a fost nici un răspuns. Lyra a ascultat cu atenție, dar nu a auzit niciun pași. Ea se prăbuși înapoi pe bancă. Camera de aburi *se simțea* goală, a concluzionat ea. Dar mai multe siluete întunecate apăreau și dispăreau în ceață. Fantome?

Ea nu credea în fantome.

Aburul a căpătat culori ciudate. Pereții au început să se deformeze și să se îndoie.

Frica tremura prin ea. *Deshidratarea se poate instala foarte repede și poate fi letală.*

A trebuit să iasă. Acum.

A fost nevoie de trei încercări pentru a te ridica din nou de pe bancă și de o cantitate surprinzătoare de efort pentru a reveni cu greu spre ușă. Fiecare pas îi epuiza puterea. Pereții cu gresie se învârtteau mai repede. Un întuneric puternic îi smuci simțurile.

Nu-și putea permite să leșine. Auzise povești despre oameni care mureau în băile de aburi.

A ajuns în cele din urmă la ușă. Ea apucă butonul și se răsuși.

Nu s-a intamplat nimic. Clanta usii nu s-a intors. Ea chiar devenea slabă.

A încercat din nou, folosind ambele mâini de data aceasta. Ușa nu s-a clintit. Își dădu seama că era încuiat.

Frica a crescut din nou, dându-i un val de energie panicată. A folosit un colț al prosopului pentru a șterge aburul de pe fereastra din partea superioară a ușii și a privit în dressing. Nu era nimeni în vedere. Însoțitorul care o condusese în camera de aburi dispăruse. Nu erau alți clienți; nimeni care să descuie ușa.

Cineva făcuse o greșeală teribilă. Însoțitorul închisese camera de aburi pentru o zi, fără să se deranjeze să se asigure că ultimul client era plecat.

Lyra ridică o mână și lovi în ușă.

"Ajutor. Sunt aici. Deschide usa."

Nu a existat niciun răspuns.

Se întoarse încet, încercând să se concentreze asupra împrejurimilor. Nu era altă ușă. Singura cale de ieșire din cameră era prin dressing.

Ea a smuls turbanul din țesătură și l-a tras pe o mână. Ea a chemat tot ce avea și și-a izbit pumnul acoperit în geamul de sticlă de la ușă.

Sticla a crăpat. Au căzut mai multe cioburi. Aer rece pătrundea prin deschidere. Ea a tras câteva respirații adânci și a mai dat o lovitură. Se simțea încă amețită, dar panica s-a domolit. Avea o cale de ieșire.

Și-a folosit pumnul acoperit cu turban pentru a scoate din cadru bucățile de sticlă zimțate rămase. Când era gol, se aplecă prin deschidere și bâjbâi după clanța ușii. Cheia nu era în broască.

Nu a fost nici un ajutor pentru asta; avea să fie nevoită să treacă prin tocul ferestrei acum gol al ușii. Era destul de mare, dar era la cel puțin patru picioare de podea. Trebuia să se ridice astfel încât să aibă pârgă necesară pentru a trece prin cadru.

A inspirat din nou adânc aerul nesaturat de pe cealaltă parte a ușii și s-a clătinat înapoi prin camera de abur. Ea apucă brațul uneia dintre băncile de lemn și o trase pe podea. Chestia aia era mai grea decât se așteptase ea. Nu a ajutat faptul că încă mai simțea greutatea epuizării ciudate care i se instalase în oase.

Când banca a fost în sfârșit pe poziție, a desfăcut prosopul mare pe care îl purta și l-a aruncat peste partea de jos a tocului ușii.

Dezbrăcată acum, ea a urcat pe bancă și jumătate porumbel, jumătate a căzut în dressing.

Ea a aterizat stânjenită și a rămas întinsă liniștită o clipă, așteptând ca pulsul să-și încetinească. Nu a făcut-o.

Deshidratarea poate fi letală.

A trebuit să se miște. Trebuia să ia niște apă. În capătul îndepărtat al încăperii erau câteva dușuri.

Încet, trecu clătinându-se pe lângă rândurile de dulapuri către ușa din față. A fost și el încuiat. Nu era nicio fereastră în el. *Ei bine, desigur că nu există*, se gândi ea. La urma urmei, era ușa unui dressing.

Grozav. Altă problema. Dar măcar putea să respire acum. Majoritatea aerului greu din baia de aburi era încă prins în cameră. Avea să-și dea seama cum să iasă din dressing imediat după ce avea niște apă.

S-a dus la chiuvetă, a luat un pahar de hârtie din dozator și a început să bea apă.

Când s-a umplut, a tras deoparte perdeaua celui mai apropiat duș, a deschis robinetul marcat cu RECE și a pășit sub spray. Era atât de obosită încât a trebuit să pună o mână de peretele cu gresie pentru a nu se mototoli. Ea a încercat să se concentreze pe cum să

evadeze din dressing. Aburul din camera principală începea să se facă se toarnă prin fereastra spartă din ușă. Nu avea să treacă mult până să umple dressingul.

Poate că ar putea ține o parte din ceață dacă și-ar fi dat seama cum să atârne prosoape peste deschidere. A trebuit să cumpere ceva timp în timp ce a găsit o modalitate de a scăpa din dressing.

Pe hol se auziră pași.

„Lyra. Lyra, ești aici? Răspunde-mi, la naiba.”

Simon.

Valul de ușurare amenința să o copleșească.

A bătut în ușă. „Lyra? eu intru.”

Ea a vrut să se arunce în brațele lui. Și apoi și-a amintit că era goală și stătea sub duș. Începea să se simtă mai bine, dar nu avea energia necesară să se usuce și să se îmbrace într-un halat.

„Simon.” A încercat să strige, dar vocea ei suna slab. „Simon.”

A auzit ușa dressingului trântindu-se. Instinctiv, ea închise perdeaua de duș.

— Aici, spuse ea.

O mână puternică, masculină, a prins marginea perdelei de duș și a dat-o deoparte. Simon o examinează din cap până în picioare într-o privire rapidă, de evaluare.

„Lyra.” Vocea lui era crudă. "Ce naiba s-a întâmplat?"

Era multă căldură în ochii lui, dar ea nu credea că era poftă sau chiar interes sexual ușor. Dintr-un motiv oarecare i s-a părut deprimant. A fost o reacție prostească din partea ei. Cauzat probabil de efectele șocului și deshidratării. Totuși, ea stătea nud în fața lui. La duș, nu mai puțin. Asta ar fi trebuit să aibă un efect asupra pasiunilor lui.

Poate că nu avea pasiuni.

Nu, ea știa mai bine. Bărbatul avea pasiuni, dar se pricepea foarte, foarte bine să le ascundă sub fațada de comerciant de cărți antice.

— Accident, reuși ea. „Am fost închis în camera de aburi. The căldură. A fost ridicat prea sus. A trebuit să spargă geamul pentru a ieși. Ușa din față era și ea încuiată.” Ea se încruntă. „Cum ai intrat?”

Fără să scoată un cuvânt, ridică lacătul pe care îl strânsese într-o mână.

— Oh, spuse ea. „Am mare nevoie de unul dintre acestea.” Și-a amintit că era încă nud. Cu întârziere, a apărut jena. — Ai vrea să-mi dai un prosop?

Cererea ei a spulberat starea de spirit ciudată care îl cuprinsese. Se întoarse să apuce unul dintre prosoapele supradimensionate. Perdeaua de duș a căzut la loc. Ea a oprit apa.

— Aici, spuse Simon.

Întinse mâna pe marginea perdelei ca să-i întindă prosopul. Ea a oftat. Probabil că era mai stânjenit decât ea.

Ea înfășura prosopul în jurul ei și trase perdeaua deoparte. Simon făcu câțiva pași înapoi.

"Ești în regulă?" el a întrebat.

"Da." Și-a trecut degetele prin părul ud, împingându-l înapoi în spatele urechilor. „Cred că m-am deshidratat din cauza căldurii și a aburului. Dar dușul și câteva pahare cu apă au ajutat. Mă simt mai bine acum. Slavă Domnului că ai venit când ai venit. Nu știu cum să ridic încuietori. Mă îndoiesc că aș fi putut scăpa din această cameră. De unde ai știut să vii să mă cauți?”

„Eu . . . avea senzația că ceva nu este în regulă. Hai să te scoatem de aici.”

"Hainele mele. Sunt în dulapul numărul zece." Ea a coborât pe culoarul format din dulapuri și a deschis numărul zece. Lucrurile ei erau bine depozitate înăuntru. Le-a adunat și s-a mutat într-unul din vestiarele cu perdele. „Voi avea doar câteva minute.”

Ea a închis perdeaua, a desfăcut prosopul și s-a îmbrăcat cu degete care tremurau. Când a fost gata, a tras cortina deoparte și l-a văzut pe Simon. Era la ușa camerei de aburi, studiind geamul spart. În timp ce ea privea, el apucă clanța ușii. Ea stătea la câțiva metri distanță de el, dar ar fi putut jura că a simțit o fulgerare de energie de rău augur.

El a eliberat clanța ușii și s-a întors spre ea. Ochii lui erau fioroși.

Gura i s-a uscat – nu din cauza deshidratării.

— O să-mi spui că nu a fost un accident că am fost închis în camera de aburi, nu-i așa? ea a spus.

— Chiar ai crezut că a fost un accident?

„Să spunem că am încercat să rămân optimist.”

„Această atitudine nu este deosebit de utilă în afacerea noastră.”

OceanofPDF.com

Capitolul 22

B

Uitați-mă, sunt la fel de tulburat de acest incident nefericit ca și dumneavoastră, domnule Cage, spuse Ridley Billingsley.

Simon a luptat împotriva furiei care amenința să depășească bunul simț.

„Asta nu este nici pe departe posibil”, a spus el. „Soția mea ar fi putut muri în afurisitul acela de baie de aburi.”

Au fost adunați în biroul proprietarului stațiunii. Billingsley era Coasta de Est, de la aerul lui patrician și accentul său de elită la școală privată până la costumul și cravata cu dungi. Fără îndoială că era cu adevărat alarmat de incidentul din baie de aburi, dar Simon era sigur că adevărata sursă de suferință a lui Ridley era posibilitatea unei presări proaste pentru hotelul său.

Simon i-ar fi putut spune că ultimul lucru pe care el și Lyra plănuiau să-l facă era să meargă la ziarul local – povestea nefericită a accidentului a funcționat bine pentru ei – dar voia ca Billingsley să transpire. Proprietarul stațiunii și-a făcut o țintă bună, iar chiar acum Simon avea nevoie de o țintă pentru furia lui.

În momentul de față îl juca pe soțul revoltat, care, el reflectat, nu a fost un rol greu de implicat. Deloc. El clocotea. Cine încercase să o ucidă pe Lyra era cel mai probabil conectat la spa, dar Billingsley era în cele din urmă omul care se ocupa de stațiune, inclusiv de operațiunea lui Guppy. Simon știa că ar părea ciudat dacă nu începe de la vârf. Avea să se ocupe de Guppy mai târziu.

La rândul ei, Lyra o juca pe doamna zguduită, care era pe punctul de a se prăbuși. S-a așezat pe un scaun, părând afectată, și a sorbit un pahar cu apă.

„A fost un accident, vă asigur.” Billingsley îi aruncă Lyrei o privire implorătoare. „În numele doamnei Guppy și al întregului personal al Casei de Frumusețe a lui Guppy, vă aduc cele mai sincere scuze, doamnă Cage.”

Lyra și-a tamponat ochii cu un papuc. „Nu înțeleg cum s-ar fi putut întâmpla. Unde erau toți?”

„Spa a fost forțat să se închidă în mod neașteptat devreme din cauza unor probleme electrice”, a explicat Billingsley. „În confuzie, însoțitorul responsabil cu camera de aburi a uitat că era un client în acea cameră. Întreținerea lucrează acum în spa, încercând să localizeze și să repare cablajul defecte, dar mi s-a spus că problema este cel mai probabil cea care a cauzat supraîncălzirea camerei.”

— Înțeleg, spuse Lyra. A pus paharul jos și a părut să-și adune nervii zdrobiți. „Plănuisem să rezerv o altă zi a frumuseții, dar m-am răzgândit.”

— Înțeleg, spuse Billingsley. „Veți primi, desigur, o rambursare pentru întâlnirile pe care le-ați rezervat astăzi.”

„Așa ar trebui să cred.” Lyra se ridică în picioare. — Să mergem, Simon. Am nevoie de o băutură.”

Simon ezită. Nu terminase cu Billingsley, dar instinctele Lyrei erau corecte. S-a ridicat în picioare.

— Da, dragă, spuse el.

OceanofPDF.com

Capitolul 23

eu

chiar am nevoie de o băutură”, a spus Lyra. „O băutură *adevărată*. În camera de aburi am fanteziat despre un martini rece ca gheața sau un sidecar. Dintr-un motiv oarecare, o doamnă roz nu suna a cocktail-ul potrivit pentru moment. A fost oferit niște ceai de plante, dar lucrurile erau îngrozitoare. Nu m-am deranjat cu ea pentru că o gustasem mai devreme și a trebuit să turnăm cea mai mare parte într-o plantă.”

Simon încetă să se plimbe prin apartament și se întoarse spre ea. „Ce zici de încă un pahar cu apă?”

Lyra făcu o mutră. „Am băut atât de multă apă în ultima oră încât sunt în pericol să plutesc pe ușă și pe hol. Sunt bine, Simon. Într-adevăr. De ce nu ne pregătești amândoi un cocktail? Și apoi îți voi spune ce am aflat astăzi în timp ce eram mutilată, mutilată și aproape ucisă la Casa Frumuseții a lui Guppy.

El a privit-o. — Vrei să-mi spui că ai aflat ceva în plus față de faptul că cineva a încercat să te omoare?

„Da. Și nu te uita așa la mine. Nu rețin nimic de la tu. Nu am avut ocazia să vorbim până acum. În sfârșit mă simt oarecum normal.”

Ea părea complet recuperată, a decis el. Era îmbrăcată într-un halat cu model floral și ghemuită pe un scaun mare de lectură, cu un picior băgat sub celălalt. Părul ei încă umed era desfăcut în centru. Îl lăsase liber în jurul umerilor ei să se usuce.

Nu se deranjase să aplice vreun machiaj proaspăt după ce s-au întors în cameră. Toate elementele exterioare ale glamourului fuseseră curățate sau spălate, și totuși ea era mai convingătoare, mai intrigantă ca niciodată.

Aproape că o pierduse astăzi.

Acest gând avea să-l țină treaz în seara asta.

— În regulă, spuse el. Trecu la căruciorul cu băuturi alcoolice și luă capacul găleții de gheață placate cu argint pe care room service-ul o umpluse cu puțin timp în urmă. „După ce-mi spui ce ai descoperit, îți voi spune ce am găsit în parcare angajaților. Dar mai întâi o să ne pregătesc amândoi o băutură. Cred că și eu am nevoie de unul.”

Încercă să-și concentreze gândurile în timp ce amesteca cocktailurile. În sfârșit, se stăpânea, dar ce-ai fi continuat să țipe în tăcere în capul lui.

Dacă Lyra nu și-ar fi dat seama ce se întâmplă la timp pentru a se salva? Dacă nu s-ar fi gândit suficient de clar ca să-și dea seama că trebuie să spargă geamul de la ușă? Și dacă nu ar fi avut suficientă forță pentru a trage banca până la ușă, astfel încât să o poată folosi ca platformă? *Dacă ar fi pierdut-o?*

La acest ultim gând, a trebuit să înăbușe o altă furtună de emoții. De obicei, a refuzat locurile de muncă care implicau lucrul cu un partener și acesta a fost motivul pentru care. Simțul responsabilității distrage atenția. Acest caz devenea periculos. Nu voia să aibă grijă să protejeze pe altcineva, mai ales pe un amator complet, acum că era clar că vânau un criminal.

— Nici să nu te gândești la asta, spuse Lyra. „Nu poți să mă lași sau să mă trimiți înapoi la Burning Cove. În plus, aș vrea să vă reamintesc că a poza în cuplu a fost ideea voastră.”

Simon înăbuși un geamăt și termină de turnat martiniul în pahare. A dus cocktailurile prin cameră și i-a dat unul Lyrei.

"Cum ai știut?" el a întrebat.

„La ce te gândeai?” Lyra luă o înghițitură din băutură și coborî paharul. „Deveniți din ce în ce mai ușor de citit.”

"Mai ușor?"

„Pot obține o soluție pentru majoritatea oamenilor în câteva minute, dar cu tine este mult mai dificil. Acest martini este excelent, apropo. Exact ce a prescris medicul.”

„Feți vreodată greșeli când încerci să citești oamenii?”

"Sigur. Cea mai mare greșală pe care am făcut-o vreodată a fost să cred că logodnicul meu este bărbatul potrivit pentru mine.”

— Ai avut o viață interesantă, Lyra.

„Este mult mai interesant acum. Ești gata să auzi ce am învățat la spa?”

Simon înghiți niște martini și se așază. Se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe coapse și legănă paharul cu ambele mâini.

„Da, dar mai întâi trebuie să fim realiști”, a spus el. „Cineva a încercat să te ucidă astăzi. Asta înseamnă că capacul nostru nu mai funcționează. Cine a făcut-o pe Raina să dispară...”

— Apropo, Raina a dispărut din camera două douăzeci și unu. Am confirmat astăzi.”

S-a liniștit. "Ești sigur?"

"Da."

El a oftat. „Asta explică de ce cineva a încercat să te ucidă.”

"Eu nu cred acest lucru. Am fost foarte subtil.”

El tresări. "Dreapta. Subtil. Îți dai seama ce înseamnă asta?”

— Sigur, spuse Lyra. „Înseamnă că avem nevoie de o nouă strategie.”

„Ceea ce *înseamnă* este că ar trebui să te pun în trenul spre Burning Cove. Acolo vei fi în siguranță. Luther Pell se va asigura de asta. Voi continua ancheta pe cont propriu.”

Lyra mai luă o înghițitură de martini și coborî paharul. Ochii ei străluceau de hotărâre.

— Nu, spuse ea. „Nu pot să plec acum. Ai nevoie de mine.”

„Eu?”

— Sunt un bun investigator, Simon. O voi dovedi. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat astăzi este că Raina nu este singura femeie care a dispărut din acest hotel în ultimul an și ceva.”

A rămas foarte nemișcat. „Ești convins cu asta?”

"Da." Lyra își puse paharul deoparte. „Am vorbit cu mai multe dintre doamnele de tratament din spa. Pe lângă Raina, cel puțin alte trei femei care au fost rezervate în acea cameră au plecat în miezul nopții.”

„Lyra, oamenii pleacă devreme din hoteluri tot timpul. De ce ar acorda atenție personalului de la spa?”

Lyra îi aruncă un zâmbet triumfător. „Pentru că toate femeile aveau întâlniri la spa care au fost anulate. Crede-mă, doamnele de tratament își amintesc cine anulează în ultimul moment, așa cum își amintesc cine dă bacșiș și cât de bine. Dar principalul motiv pentru care și-au amintit numărul camerei este că două douăzeci și unu are reputația de a fi bântuiți.

Simon a avut senzația nervoasă pe care o avea întotdeauna când o altă bucată dintr-un model a căzut la loc. "Esti sigur?"

"Da."

„Cum ai descoperit asta?”

„Lucrul cu spa-urile și saloanele este că bârfa face parte din experiență. Toate femeile dispărute aveau câteva lucruri în comun. Pe lângă faptul că toți erau bogați, toți s-au înregistrat singuri. Fără soți sau însoțitori sau servitoare personale. Toți au fost rezervați în camera bântuită. Fiecare hotel are unul, să știi.”

— O cameră bântuită?

— Corect, spuse Lyra. „Este practic o cerință pentru un hotel mai vechi.”

„Care este povestea din spatele bântuirii celor două douăzeci și unu? Presupun că ai înțeles și asta?”

„Zvonul a început să circule în urmă cu câteva luni, deoarece o femeie a fost găsită moartă în acea cameră”.

„Un oaspete de hotel?”

"Nu. Femeia moartă era o doamnă de tratament care lucra în spa." Lyra făcu o pauză. „Se presupune că a murit din cauza unei supradoze de heroină. Acum puteți înțelege de ce doamnele de tratament au făcut o notă specială de acea cameră anume.”

Simon și-a acordat câteva secunde pentru a procesa informațiile. „Ești nimic mai puțin uimitor, Lyra. Oamenii chiar vorbesc cu tine.”

"Vezi? Ți-am spus că ai nevoie de mine.”

„Toată conversația aceea la spa aproape că te-a ucis.”

— Poate, spuse Lyra. „Ar trebui să ținem cont de faptul că incidentul din baia de aburi ar fi putut fi un accident.”

"Nu. Nu a fost un accident.”

„Bine, recunosc că, în aceste circumstanțe, pare puțin probabil. Dar dacă ai dreptate, asta arată doar că ne apropiem de a o găsi pe Raina.”

„Ceea ce arată este că nu știi ce faci. Ești un amator.” Simon se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră. „Faptul că cineva a încercat să te ucidă înseamnă că ți-ai aruncat în aer acoperirea, dar și pe a mea. Oricine se află în spatele asta este acum pe noi. Vor încerca să ascundă toate dovezile.”

Ochii Lyrei străluceau într-un mod de rău augur. „Nu-mi mai da cursuri. Am contribuit cu informații vitale la anchetă. Recunoaste.”

Se opri în fața ei. „Ai dat cu piciorul peste cuibul unui viespin, asta ai făcut.”

A sărit în picioare. „Cel puțin avem o pistă. Știi prin ce a trebuit să trec pentru a obține aceste informații?”

„Crezi că voi uita vreodată că aproape ai fost aburat de moarte?”

„Uitați de experiența băii de aburi. Vorbesc despre un masaj dureros, chestii ciudate pictate pe fata, bai calde si reci in apa care mirosea a sulf si cine stie ce alte minerale. Ca să nu mai vorbim de instrumentele groaznice de tortură din sala de exerciții. Nici măcar nu am apucat să încerc singura mașină care părea că ar putea fi o experiență interesantă.”

Se uită la ea, nituit. "Ce?"

„Giroscopul mare. Intri înăuntru și te rostogolești ca o minge. Nu era în ordine.”

— Ai crezut că ar fi o experiență interesantă?

„Ce pot să-ți spun? Arăta ca o plimbare de carnaval. Orice altceva părea dureros și înfricoșător. Nu contează, ideea mea este că mi-am făcut treaba astăzi și acum avem informații pe care le putem duce la poliție.”

„Chiar crezi că asta o va ajuta pe Raina? În caz că nu ați observat, ne grăbim aici. Aducerea poliției nu ne va costa doar timp, ci ne va costa orice avantaj mai avem.”

Lyra și-a încrucișat brațele foarte strâns și se uită cu privirea. „Am luat câteva indicii și o altă pistă. Ce ai realizat azi?”

„Am găsit blestemata de mașină.”

Mâinile i se lăsară în lateral. Ochii i se mariră. „Mașina Rainei?”

"Nu. Cel pe care ei obișnuiau să o ia.”

"E aici? La hotel?"

„Este în parcare angajaților. Un nou Buick decapotabil frumos. Apartine unui barman pe nume Kevin Draper. Le-a spus prietenilor săi de aici, la hotel, că a venit într-o mică moștenire de la un unchi.

Excitarea a luminat ochii Lyrei. „De unde știi că este mașina potrivită?”

Făcu o pauză și apoi ridică din umeri. Ea nu părea să aibă o problemă cu latura lui psihică.

— Căldura de pe mânerul ușii șoferului, spuse el. „Cine a condus ultima mașină a fost speriat. Frenetic. Aproape de panică. Probabil că îi era frică să nu fie prins.”

„Căldură psihică.”

El a dat din cap. „Sună nebunesc când o spui cu voce tare, nu-i așa?”

„Nu, pare o explicație rezonabilă pentru ceea ce ai simțit.”

— Orice se întâmplă aici este o treabă internă, Lyra.

Ea a dat din cap. "Sunt de acord. Dacă o bandă răpește femei din acest hotel în mod regulat, ar avea nevoie de un vehicul care să nu trezească suspiciuni sau curiozitate. O mașină care se vede în mod regulat în parcare. Asta înseamnă că trebuie să aibă cel puțin o persoană înăuntru.”

„Cred că cel puțin două sau trei. Pe lângă răpirea propriu-zisă, cineva trebuie să schimbe înregistrările hotelului și să explice checkout-ul târziu.”

Lyra începu să se plimbe în cerc în jurul mesei din mijlocul sufrageriei. „Cum își identifică victimele? Și de ce au luat-o pe Raina? După cum ai spus, ar fi extrem de riscant să încerci să-l forțezi pe Luther Pell să vină cu bani de răscumpărare. Nu mă îndoiesc că ar plăti orice ar costa ca să o recupereze pe Raina, dar după ce va fi în siguranță, și-ar petrece restul vieții vânând răpitorii.

„Și având în vedere conexiunile sale atât în lumea criminală, cât și în guvern, mai devreme sau mai târziu avea să-i găsească pe cei care au luat-o pe domnișoara Kirk. Când ar fi făcut-o, ar fi. . . nemilos. Ai crede că răpitorii ar ști asta, dar băieții răi fac greșeli de judecată tot timpul. Uite, nu am toate răspunsurile. De aceea, ar fi fost în interesul nostru să nu atragem atenția asupra noastră. Acum că ne-ați distrus efectiv acoperirea, va trebui să schimbăm cursul.”

„Dacă ai înceta să ții la mine, am putea să ne apucăm de o nouă strategie.”

„Nu țin.”

„Tehnic, nu, dar cu siguranță îmi citești actul de revoltă”, a spus Lyra. „Bine. Ți-ai făcut punctul de vedere. Nu mai am nevoie să mai aud prelegeri. Aș vrea să vă reamintesc din nou că am trecut astăzi printr-o experiență destul de stresantă. Știu că nu m-am descurcat așa cum crezi tu că ar trebui, dar am primit informații solide, la naiba.

Nu-și putea da seama dacă era supărată sau zdrobită. Nu era sigur ce să facă în continuare.

„O să plângi?” el a întrebat.

Ea se uită cu privirea. „Nu, nu am de gând să plâng. Ar fi extrem de neprofesionist.”

„Da ar fi.”

O bătaie puternică în ușă îi făcu pe amândoi să tresară de surprins.

„Glozon. Am o livrare pentru doamna Cage.

Simon se uită la Lyra. Ea clătină din cap.

„Nu am comandat nimic”, șopti ea.

— Doar un minut, strigă Simon.

A traversat camera, și-a deschis servieta și a scos pistolul din toc. îi făcu semn Lyrei să iasă din raza vizuală, apoi se duse la ușă. Lăsând lanțul pe broască, pistolul ascuns pe coapsă, deschise ușa.

Un tânăr îmbrăcat în livrea hotelului stătea în hol. Avea un teanc de cutii de culoare violet, învelite în panglici violet legate elegant.

„D-na. Achizițiile de spa ale lui Cage, spuse clopotul.

— Oh, am uitat de acestea, spuse Lyra.

Simon se uită la teancul de cutii violete. — Ai cumpărat toate chestiile astea astăzi?

— Gata cu prelegerile, te rog, spuse Lyra. „Lasă omul să intre.”

Simon mormăi, desprins lanțul de la ușă și se dădu înapoi, având grijă să nu țină pistolul din vedere.

Clopotul trecu grabnic prin ușă. — Unde ai vrea astea, doamnă Cage?

— Pune-le pe masă, te rog, spuse Lyra. Și-a găsit poșeta, a desfăcut-o și a scos niște bani. "Poftim. Mulțumesc foarte mult."

Clopotul părea încântat de vârful. — Oricând, doamnă.

Ieși pe ușă și se plimbă pe hol, fluierând.

Simon închise și încuie ușa. Puse lanțul la loc și se întoarse să o privească pe Lyra desfăcând o panglică de pe una dintre cutii.

„Nu pot să cred că făceai la cumpărături în timp ce erai în mijlocul unei investigații”, a spus el.

„Când petreci o zi la un spa, te așteaptă să faci câteva achiziții. Doamnele de tratament lucrează pe comisioane, precum și cu bacșișuri. Ar fi nepolitic să nu cumpărăm unele dintre produse.”

Ea a ridicat capacul de pe una dintre cutii și a scos un borcan violet.

"Ce este?" spuse Simon.

„Crema de noapte Guppy's House of Beauty. Este garantat că va reda strălucirea strălucitoare a tinereții.”

— Nu ești bătrân, a scapat el, fără să se gândească. „Strălucirea ta este în regulă.”

Și-a încrețit nasul. Ochii ei scânteiau de amuzament. "Mulțumesc. Dar astăzi mi-a fost clar că o soție trebuie să se dedice unui program riguros de îngrijire regulată a pielii și exerciții fizice pentru a reține atenția soțului ei. La urma urmei, ca să o citez pe Madam Guppy, nu am dori ca ochii domnului Cage să rătăcească.

"Domnul. Cage nu a putut să-și ia ochii de la tine din momentul în care te-a văzut pentru prima dată.”

Urmă o tăcere încordată. Îi aminti lui Simon de pauza tensionată care a avut loc între un fulger și sunetul tunetului. Știai că în atmosferă există putere, energie și pericol. Pur și simplu nu știai exact când și unde va avea loc explozia.

Lyra îl privi cu o privire fermă, neclintită. A avut senzația că ea încerca din nou să-și rezolve problema; încercând să-i citească gândurile.

„Domnul Cage nu poate să-și ia privirea de la mine pentru că îi este teamă că atunci când nu voi fi din ochii lui, îi voi pune în pericol ancheta?” întrebă ea, pe tonul ei suspect de politic.

— Și asta, a recunoscut el. S-a îndreptat încet spre ea și s-a oprit la un pas. „Dar în mare parte nu-și poate lua ochii de la tine pentru că ești . . . imprevizibile. Complicat.”

Ea a dat din cap foarte sumbră. „Imprevizibil este bine. Deci este complicat.”

— Un mister, spuse el.

„Oh, da, îmi place să fiu un mister. Imi place foarte mult.”

Ea puse deoparte borcanul cu cremă de noapte și se întoarse de la teancul de cutii violete pentru a-l înfrunța. Ea se lăsă pe spate lângă masă și, întinzându-și brațele în ambele părți, apucă marginea cu ambele mâini.

„Aș putea spune același lucru despre tine”, a spus ea. „Ești complicat. Misterios. Totuși, devii puțin mai previzibil.”

„Ajută-mă aici – încă ne ceartăm sau am început să flirtăm?”

„Nu ești sigur?”

„Spre deosebire de tine, îmi este greu cu nuanțele interacțiunilor sociale de această natură.”

Ea îi aruncă un zâmbet lent și aprins. „Gândește-te puțin. Cu abilitățile tale de investigație, pun pariu că poți să-ți dai seama ce se întâmplă aici.”

„Tu,” a spus el, „ești și tu periculos.”

„Este cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.”

„Din anumite motive mă îndoiesc de asta.”

„Este adevarul. Oamenii care mă întâlnesc întotdeauna cred că știu exact cine și ce sunt – fiica frivolă și răsfățată a unui bogat magnat de transport maritim. O femeie a cărei singura sarcină în viață este să se căsătorească bine, să ofere câțiva moștenitori ai averii familiei și să găzduiască gale de caritate. Dar nu intenționez să fac niciunul dintre aceste lucruri. Ai vrea să mă săruți?”

— Da, spuse el. „Dar în aceste circumstanțe, probabil că nu ar fi inteligent.”

„Poate nu, dar ar fi imprevizibil, complicat și misterios.”

„Și periculos.”

— Cu siguranță, spuse ea. „Cel puțin am putea să rezolvăm cea mai mare întrebare cu care ne confruntăm în prezent.”

„Ce întrebare e asta?”

„Un sărut ne poate ajuta să decidem dacă vrem să avem o aventură în toată regula când acest caz se va termina.”

Totul în interiorul lui era strâns și greu. Atmosfera era încărcată și intensă. Stătea pe marginea unei stânci, privind în jos la valurile care se prăbușesc ale unei mări zbuciumate de furtună. Nu era de unde să știm ce curenți periculoși îl așteptau sub suprafață. Și-a dat seama că nu-i pasă deloc. Avea de gând să se scufunde și să-și asume riscul.

El și-a prins mâinile peste ale ei, prinzând-o de masă. S-a aplecat foarte aproape.

„Știu deja răspunsul meu”, a spus el. „Dar dacă nu ești sigur...”

„Nu încă.”

I-a acoperit gura cu a lui, intenționând un sărut lent, explorator; un sărut care să-i permită să-și mențină controlul. Trebuia să se miște cu prudență, pentru că acum era clar că ea nu era femeia pe care sperase să o găsească în Burning Cove. Da, era rapidă, singură și nesăbuită, dar era cu atât mai mult – sălbatic imprevizibilă și periculoasă. Un mister palpitant. Și nu i-a păsat nimic de trecutul lui sau de talentul lui ciudat.

El a reușit să țină frâul sărutului până când ea și-a smuls mâinile de sub ale lui, l-a prins de umerii lui și a scos un strigăt blând și urgent pe gura lui.

„Simon.”

Și chiar așa, sărutul a scăpat de sub control. Simțurile lui – toate – au fost prinse de vârtej. El a prins-o de talie, a ridicat-o de pe picioare și a zdrobit-o de pieptul lui. Voia să simtă fiecare centimetru din ea.

„A te atinge este ca și cum ai atinge un fulger”, a spus el lângă gura ei.

— Nu sunt sigură că este un compliment, icni ea. „Dar știu ce vrei să spui. Am aceeași senzație. Am avut multă experiență cu așa ceva, dar nu am simțit niciodată așa ceva. Este foarte incitant.”

„Acesta este un cuvânt pentru asta.”

El a adâncit sărutul, reducând-o la tăcere. Ea și-a mutat degetele până la ceafa lui. Era strânsă atât de strâns de el acum că știa că trebuie să fie conștientă de erecția lui aprigă. Și-a mutat buzele pe gâtul ei și a inhalat parfumul îmbătător.

— Simon, șopti ea.

A gemut și și-a ridicat capul fără tragere de inimă. "Știu. Avem lucruri mai importante de făcut în seara asta.”

Ea respiră adânc. "Dreapta." Ea s-a tras la loc și a făcut un pas înapoi. Ochii ei s-au luminat de anticipare. „Ai un plan nou?”

„Nu, este același plan vechi cu care am venit în după-amiaza asta.” Își trecu degetele prin păr și se întoarse, acordându-și un moment pentru a-și recăpăta controlul. „Proprietarul Buick-ului iese din serviciu în bar la două dimineața. Vom vorbi cu el.”

„Plan excelent.”

„Doamne, mulțumesc. Fac astfel de lucruri de ceva vreme.”

— Nu e nevoie de sarcasm, spuse Lyra. „Sunt cu adevărat impresionat. Așa că ne vom confrunța cu Kevin Draper și vom obține niște răspunsuri.”

„Nu vom vorbi cu el aici, la hotel. Avem nevoie de intimitate pentru această conversație. O să-l urmărim după ce i se termină tura în seara asta. Cu noroc, va merge la un bar pentru o băutură târziu sau va conduce direct acasă. Oricare locație va funcționa.”

„Dacă merge acasă la o prietenă?”

„Mi s-a spus că nu are o prietenă.” Simon făcu o pauză. „Ceea ce mi se pare ciudat.”

„Iubit?”

Simon clătină din cap. „Menajera cu care am vorbit a spus că Draper nu vede pe nimeni. Ea mi-a spus că a fost încântat să-și etaleze noul Buick când l-a primit pentru prima dată. Toată lumea dorea o plimbare în ea. Dar după câteva zile în care a încetat să mai invite oamenii să ia o mașină cu el. Ea l-a descris ca fiind într-o dispoziție scăzută în ultima vreme. Retras și deprimat.”

Lyra a zâmbit. „Informatorul tău a fost servitoare? Bine bine bine. Se pare că și oamenii vorbesc cu tine.”

„Sigur, dar numai dacă plătesc pentru informații sau îi sperie pe luminile zilei.”

— Presupun că în acest caz ai plătit pentru detaliile despre viața privată a lui Draper?

„Are un soț bolnav care nu poate lucra. Au nevoie de bani.”

„Se pare că banii au mers într-o cauză bună”, a spus Lyra. „Ce abordare intenționată să adoptați cu Draper?”

„Judecând după mașina pe care o conduce, numerarul probabil nu îi va atrage atenția, cel puțin nu suma pe care o am în portofel. Probabil că voi merge cu frică. Este mai ieftin.”

Lyra îi aruncă o privire dezaprobată. „Crezi că e înțelept?”

„Nu am nici o idee. Dar de obicei funcționează.”

Capitolul 24

R

leneșul Billingsley a intrat în camerele sale private de la etajul al treilea al hotelului și s-a îndreptat direct spre dulapul cu băuturi. A luat o sticlă de whisky și și-a turnat o băutură tare. Avea nevoie de ceva care să-i calmeze nervii.

Totul se destrama. Jocul lui frumos era în pericol și a fost vina lui. Nu ar fi trebuit niciodată să fie de acord să aranjeze răpirea Rainei Kirk. Știa de la început că era un lucru riscant de făcut. Da, clientul oferise o mică avere pentru job, dar nu avea nevoie de bani. Moștenise tot ce avea nevoie vreodată. Jocul lui nu fusese niciodată despre a face bani. Era vorba despre o recompensă mult mai îmbucurătoare – fiorul puterii și satisfacția de a le asculta pe femei rugându-l. Nimic nu l-a încântat mai mult decât să savureze teroarea neputincioasă din ochii lor când și-au dat seama că aveau de-a face cu el, după bunul plac.

Dar Guppy insistase să ia comisia Kirk. Ea a spus că clientul știa totul despre operațiunea lor și a amenințat că o face du-te la presă dacă nu au apucat-o pe Raina Kirk. Guppy a spus că atunci când îl vor livra pe Kirk clientului, totul se va termina. Terminat. Ar ieși din asta.

El știa mai bine. La urma urmei, el însuși era în afacerea de extorcare. Odată ce ai avut influență asupra cuiva, nu ai renunțat niciodată la ea. Pârghia era putere brută și acum deținea această putere asupra unor oameni foarte importanți, inclusiv a câțiva magnati și a unui potențial congresman care ar putea deveni președinte.

A ști că cineva nu numai că cunoștea jocul pe care el și Guppy îl rulasera în ultimul an, dar i-a forțat să efectueze o răpire specială, comandată, era enervant. Ar fi mai multe cereri de „favoruri” în viitor. Așa a funcționat. Nimeni nu știa asta mai bine decât el.

Paharul în mână, a început să se plimbe prin apartament, făcând o pauză la fiecare câțiva pași pentru a înghiți puțin din whisky. Interviu cu Cage și soția lui a fost cel care l-a forțat să recunoască pentru sine că situația se deteriorează rapid. În ciuda asigurării lui Guppy că dezastrul din camera de aburi ar putea fi tratat cu pretenția că fusese un accident teribil, simți în oase că asta îi pusese jocul prețios în pericol.

A fost vina lui Guppy. Nu ar fi trebuit niciodată să intre în parteneriat cu ea. Ea fusese, totuși, incredibil de convingătoare, iar la începutul asocierii lor la New York, el crezuse că ea era cheia pentru îndeplinirea viziunii lui.

Amenințarea unui dezastru iminent îi forțase să închidă centrul spa și să se deplaseze spre vest. Inițial, a avut o mare satisfacție în a reproiecta jocul și a atrage jucători proaspeți. Dar acum, din nou, dezastrul amenința și totul din cauza lui Guppy.

Făcu un alt circuit prin cameră și se opri să-și umple paharul. Trebuia să se calmeze și să se gândească. El și Guppy nu și-au dat seama de pericol când Cage și soția lui s-au

înregistrat, dar când doamna Cage a insistat ca Frampton să-i ofere tratament facial, au știut. ceva nu era în regulă. Guppy intrase în panică. Rezultatul a fost încercarea greșită de a scăpa de Lyra Cage în camera de aburi.

Aranjamentele pentru răpirile de rutină au fost atent planificate. Până la urmă, nimeni nu a vorbit. Nimeni nu a mers la poliție. Dar Cage și femeia erau un alt tip de problemă. Trebuiau să dispară definitiv și trebuia să arate ca un accident.

A ridicat telefonul casei. „Adu-mă, doamnă Guppy.”

— Da, domnule Billingsley, spuse operatorul hotelului. „O să sun în apartamentul ei”
răspunse Guppy după un singur apel. "Da?"

„Este Billingsley. Trebuie sa vorbim. Astă seară. Locul obișnuit. Ora obișnuită.”

Nu a așteptat ca ea să-i recunoască ordinele. Ea avea să apară. Avea la fel de mult de pierdut ca și el.

Se uită la ceas. Avea câteva ore de ucis înainte de a se întâlni cu cățea. A intrat în dormitor, a împins biblioteca din drum și a rotit încuietoarea cu combinație pe seiful de perete ascuns. A deschis ușa. Înăuntru era o grămadă de numerar pe care le ținea la îndemână în cazul în care avea nevoie de bani de mită de urgență. Era și o sticlă plină cu drog. A luat lucrurile cu el când a călătorit la Los Angeles. A făcut mai ușor să manevrezi străzile. Nu erau la fel de satisfăcători ca socialiții, dar uneori avea nevoie de stimulare suplimentară.

Scoase unul dintre cele două plicuri din interior.

Se îndreptă spre pat, își desfăcu fermoarul pantalonilor și se eliberă de slip. A aruncat fotografiile pe pat și a răscolit printre ele, căutându-le pe cele care l-au stârnit cel mai mult. A aruncat imaginile Merryweather deoparte. Fusesse speriată, dar nu destul. Văzuse furia din spatele fricii. I-a stricat experiența. L-a făcut nervos.

Luă o altă fotografie și studie imaginea lui înșiși îngenunchat între picioarele femeii neajutorate. Era logodnica proeminentă din punct de vedere social a unui bancher. Lanțul din jurul gleznei ei era clar vizibil. Îi plăcea asta. Fotografia l-a făcut să pară puternic. Puternic. Femeia era înspăimântată în mod corespunzător.

A început să se mângâie, încercând să aibă o erecție.

Treizeci de minute mai târziu, a renunțat. Nu putea niciodată să vină când era de fapt cu o femeie, dar ulterior fotografiile i-au permis să-și fantezie drumul către un punct culminant. Cel puțin așa a funcționat în trecut. În ultima vreme însă, pozele nu l-au mai stimulat la fel de mult ca odinioară. Avea nevoie de ceva mai revigorant, genul de stimulare pe care a primit-o cu prostituate. Când era cu ei, putea să facă ce voia.

Dar Guppy nu i-a permis să facă vreun rău fizic femeilor care au fost alese pentru joc. Ea a insistat că era prea riscant. A fost nevoit să se limiteze la fotografii.

În adolescență își dăduse seama că impotența lui era cauzată de femei. Toată viața lui răsuseră de el. Abia când i-a legat cu lanțuri de un pat și-au dat seama în sfârșit că el era cel care controla. Atunci s-au ascuns și au implorat. Atunci a văzut frica în ochii lor.

A adunat fotografiile, s-a ridicat în picioare și s-a dus la noptieră. Își scoase cuțitul de buzunar din pantaloni și îi tăie o tăietură îngrijită în gâtul Angelei Merryweather.

Simți mișcarea în coapsele lui. Emoția îl năvăli. Rând pe rând a trecut prin poze, folosind cuțitul pentru a tăia gâtul fiecărei femei. În câteva minute se afla în goana unui punct culminant exploziv.

Când s-a terminat, s-a lăsat jos pe pat pentru a savura consecințele. Multă vreme s-a uitat la fotografii. După un timp le-a strâns și le-a îndesat înapoi în plic.

Acum știa ce îi lipsise. Singurul lucru care i-a stat în cale era Guppy. Pentru ea, răpirile erau pur și simplu o afacere care aducea o mulțime de bani și făcea posibilă asigurarea materiale de extorcare asupra unor oameni importanți, influenți. Ea nu i-ar permite niciodată să omoare femeile. Nu a fost niciun profit în asta.

Ar trebui să scape de Guppy înainte de a putea face ceea ce trebuia să facă pentru a-și recupera bărbăția.

Telefonul a sunat, scoțându-l din noua viziune fierbinte asupra viitorului său. A intrat în camera de zi a apartamentului și a ridicat receptorul.

Vocea de la celălalt capăt era familiară. Nu-i venea să creadă că cătea a avut curajul să încerce să-l șantajeze. Furia a clocotit din nou în el, stricând consecințele euforice ale orgasmului.

„Da, mă voi întâlni cu tine, dar trebuie să fim atenți”, a spus el. „Nu trebuie să fim văzuți împreună, nu la această oră din noapte. Camera de parafină din spa. Trei zeci de minute.”

OceanofPDF.com

Capitolul 25

K

evin Draper a terminat de lustruit ultimul pahar de cocktail și l-a strecurat în raftul de deasupra. A aruncat pânza albă în coș și s-a îndreptat spre ușă. A fost bătut. Abia aștepta cu nerăbdare să se întâlnească cu mulțimea de la cazinoul ilegal din oraș, dar în ultimul timp tot ce voia să facă după închidere era să meargă acasă și să-și mai toarne un whisky, unul mare.

De-a lungul turei, a strecurat înghițituri din paharul pe care-l ținea sub bar – atât cât să-l mențină, dar nu suficient pentru a-i împiedica munca. Nu-și putea permite să-și piardă locul de muncă. Pe marginea lui ca șofer ocazional depindea de menținerea poziției sale de barman. Îi fusese clar că nu i-ar fi de folos dacă începea să se îmbată la serviciu. Un șofer trebuia să fie de încredere.

Părea atât de ușor la început. Mulți bani în schimbul unui drum. *Nimeni nu este rănit*, îl asigurase vocea de la telefon. Trebuia doar să-și țină gura și să fie disponibil când avea nevoie de el.

A deschis ușa marcată INTRAREA ANGAJAȚILOR , și-a dat voie a ieși în noaptea deșertului și a mers pe alea care trecea în spatele hotelului. Frumosul Buick era unul dintre cele trei vehicule rămase în parcare. La această oră, singurii membri ai personalului de serviciu erau funcționarul de noapte, Hiram, de la recepție și Pete, un spectator care asigura room service dacă cineva comanda o gustare târziu. Toți oaspeții aveau dulapuri cu băuturi în camerele lor, așa că nu a fost nevoie de băuturi de la bar.

Nimeni nu este rănit.

Și-a repetat acele cuvinte de câteva ori pe zi acum.

S-a urcat la volanul Buick-ului și a pornit puternicul motor. Era într-adevăr o mașină frumoasă. Bărbații l-au admirat. Femeilor le-a plăcut. La început, le dăduse colegilor săi drumuri gratuite. Câteva femei de serviciu și câteva dintre doamnele care lucrau la spa au făcut să se înțeleagă că erau disponibile pentru cină și pentru un film în oraș. La început, se întâlneau fără oprire pentru o vreme. Dar undeva de-a lungul liniei își pierduse interesul pentru așa ceva.

Nici nu mai aștepta cu nerăbdare să-și întâlnească prietenii la cazinou. Voia doar să iasă din bandă, dar îi era teamă că plecarea îl va costa viața. Nu știa prea multe – își făcuse un punct să știe cât mai puțin posibil – dar dacă încerca să renunțe, era aproape sigur că vocea de la telefon avea să concluzioneze că este o amenințare.

Nimeni nu este rănit.

A plecat cu mașina din stațiune și a cotit pe drumul principal care avea să-l ducă prin orașelul. Casa pe care o închiriasse se afla la aproximativ o milă de cartierul comercial.

Cerul strălucea de stele și luna era aproape plină, dar deșertul era o lume vastă și întunecată noaptea. Nu existau felinare între hotel și oraș. După ce a trecut prin cartierul scurt de cumpărături, cu galeriile și buticuri ale sale, a fost o altă întindere ciudată de întuneric înainte de a ajunge la casa lui.

Când farurile au apărut pentru prima dată în oglinda retrovizoare, le-a observat pentru că nu era niciodată alt trafic pe acea porțiune de trotuar la acea oră. Primul lui gând, așa cum era de obicei în ultima vreme, a fost că ar putea fi o mașină de patrulare. Dar farurile erau prea fanteziste. Erau luminile unui motociclist scump.

Panica i-a sucit interiorul și l-a făcut să devină rece. Poate că vocea de la telefon ajunsese la concluzia că serviciile lui nu mai erau necesare.

Sau poate își imagina lucruri. În ultima vreme a sărit în umbre.

Și-a ținut respirația când a cotit pe aleea de pământ care ducea la casa lui. Speedsterul nu l-a urmat. În schimb, a continuat pe drum.

Un val amețitor de ușurare l-a cuprins și l-a lăsat să tremure în reacție. A parcat în fața căsuței și a urcat treptele veranda din față, bâjbâind cu cheile. Intră în sufragerie, se îndreptă direct spre bucătărie și apucă sticla de whisky.

Era la jumătatea primei băuturi când a auzit bătăi în ușă. Tremurat, aproape că scăpa paharul. Whisky stropit pe podea. Pentru o scurtă clipă, se gândi să fugă pe ușa din spate. Dar fără mașină, nu ar ajunge departe.

Nimeni nu este rănit.

A pus paharul jos și a intrat în sufragerie. Strângând deoparte perdeaua decolorată, se uită pe fereastră. Becul slab de deasupra ușii a scos la iveală două persoane care stăteau pe verandă – un bărbat și o femeie. Bărbatul purta o servietă. I-a recunoscut de la hotel. domnul și doamna Cage. Luna de miere.

Se gândi la bârfele care circulau prin hotel toată seara. Ceva despre doamna Cage care a fost încuiată accidental în camera de abur.

Nu a avut nimic de-a face cu asta. Era barman. Nu a lucrat la spa. Ce ar putea dori de la el la ora asta din noapte?

Spaima amestecată cu nedumerire. A renunțat să mai încerce să dea sens situației și a deschis ușa.

„Ce faceți voi doi aici?” el a întrebat. „Ești pierdut?”

„Kevin Draper?” spuse Cage.

„Asta e corect.”

„În acest caz, avem casa potrivită. Sunt Simon Cage, iar aceasta este soția mea, Lyra. Am dori să vorbim cu tine.”

„Te recunosc din bar. Uite, am auzit despre ce sa întâmplat cu doamna Cage astăzi, dar nu am avut nimic de-a face cu asta, jur.

„Vrem să discutăm o altă chestiune”, a spus Cage. „Femeia pe care ai răpit-o din camera două douăzeci și unu la începutul acestei săptămâni.”

„Ce naiba zici?” a țipat Kevin. „Nimeni nu a fost răpit.”

Încercă să trântască ușa, dar servieta lui Cage stătea în cale, deschizând-o. Și acum era o armă în mâna lui Cage.

Doamna Cage a zâmbit cu un zâmbet liniștitor. „Suntem anchetatori privați. Vrem doar să punem câteva întrebări, asta-i tot.”

— Dar nu știu nimic, spuse Kevin. Gâtul i s-a strâns. „Ai greșit persoana.”

— Vă rugăm să ne lăsați să intrăm, spuse doamna Cage. „S-ar putea să vă putem ajuta.”

Kevin se uită la ea, disperat să creadă că îi spunea adevărul. Apoi și-a îndreptat atenția asupra pistolului din mâna lui Simon Cage. Cineva spusese că Cage era un dealer de cărți specializat în volume cu adevărat vechi. Un bărbat din acea linie de muncă ar fi trebuit să pară stângaci sau chiar de-a dreptul ridicol cu un pistol în mână. Dar Cage părea periculos.

— Anchetatori privați? spuse Kevin, amânând timp.

Doamna Cage îi oferă un zâmbet liniștitor și o felicitare.

Se uită la cartea de vizită. „Investigațiile Kirk?”

— Nu vă faceți griji, spuse doamna Cage. „Nu suntem criminali. Suntem profesioniști și suntem aici pentru a ajuta.”

Părea sinceră.

Kevin și-a dat seama că chiar a crezut-o. Se dădu înapoi de la ușă. „Bine, dar îți spun că nu știu nimic.”

Capitolul 26

O

O privire la Kevin Draper era tot ce avea nevoie Lyra pentru a ști că arma nu va fi necesară. Draper a vrut să vorbească. Avea nevoie să vorbească. Nu avea opțiuni și era disperat să împartă greutatea poverii pe care o purta.

— Nu vei avea nevoie de pistolul tău, Simon, spuse ea. Nu și-a luat atenția de la Draper. "Domnul. Draper vrea să ne ajute."

Simon ezită și apoi coborî arma. Cu toate acestea, nu a ascuns-o în servietă. O ținea în mână, arătând spre podea.

Lyra aruncă o privire rapidă în sufragerie, observând canapeaua lăsată și tapițeria urâtă a celor două scaune. Măsuța de cafea era formată din câteva scânduri de lemn așezate pe patru cărămizi de beton. Evident, Kevin cheltuisese toți banii aflați pe Buick. Cu siguranță nu o folosisese pentru a redecora.

„De ce nu mergem cu toții în bucătărie”, a spus ea. „Voi doi stați și vorbiți. O să ne fac un ceai.”

Simon și Kevin se uitau la ea de parcă ar fi vorbit într-o limbă necunoscută.

— N-am nici un ceai, a scapat Kevin.

Buzele lui Simon se subțiră. „Aceasta nu este o vizită socială.”

Lyra îl ignoră. Ea i-a zâmbit lui Kevin. "Cafea?"

„Am fugit acum câteva zile”, a mormăit el.

„Cola?”

Kevin se îmbujora, evident ușurat de a putea da un răspuns pozitiv. "In frigider."

— Va fi perfect, spuse Lyra. „Hai să mergem cu toții în bucătărie și să bem o cola.”

Ea nu a așteptat un răspuns. Ea traversă hotărâtă camera. Bărbații au urmat-o și s-au așezat pe părțile opuse ale mesei bătute din bucătărie. Simon și-a pus servieta pe podea, lângă scaun. A pus pistolul la îndemână.

Lyra deschise frigiderul, tresărind când văzu mucegaiul crescând pe mai multe articole. Scoase trei dintre sticlele de cola în formă elegantă și deschise un sertar pentru a căuta ceva pe care să-l poată folosi pentru a scoate blaturile.

„Suntem aici pentru că căutăm o femeie care își spunea domnișoara Granville”, a spus ea.

Kevin încremeni.

Lyra se prefăcu că nu observă. A găsit deschizătorul de sticle și s-a dus la muncă. „Granville a dispărut din camera două douăzeci și unu de la hotel. Știm că a fost luată împotriva voinței ei. Știm că mașina ta a fost folosită pentru a o răpi. De asemenea, știm că alte femei au dispărut din acea cameră. Presupunem că și tu ai fost implicat în acele răpiri.”

— Nu i-am răpit, spuse Kevin, cu vocea tremurândă. „Eu am fost doar șoferul. Niciunul dintre ei nu a fost rănit. De unde știi atât de multe?”

"D-na. Căge a explicat că suntem anchetatori privați", i-a amintit Simon. „Asta facem noi. Găsim răspunsuri.”

— Niciunul dintre ei nu a fost rănit, spuse Kevin din nou. Părea frenetic. "Jur. I-am văzut după aceea. Erau toți în regulă.”

Lyra se uită la el. „Domnișoara Granville e bine? E în siguranță?”

Kevin a ezitat. Apoi părea să se prăbușească în sine. "Nu știu. Granville era diferit.”

"Cum?" întrebă Simon.

„Mi s-a spus că nu va fi un pick-up cu ea”. Kevin se uită în jos la masa de lemn rănită. „Cu ceilalți mi s-a spus să mă aștept la un telefon care să-mi spună când să iau femeile.”

„Ce ai făcut după ce le-ai luat?” întrebă Simon.

„I-am dus într-un loc care se afla la câțiva pași de gară. Le-a spus să cumpere un bilet la LA”

Lyra simți degetele fantomatice pe ceafă. „A fost vreuna dintre femei rănite?”

— Nu, spuse Kevin repede. „Asta am încercat să-ți spun. Nimeni nu a fost rănit.”

— V-a vorbit vreuna dintre femei despre ce li sa întâmplat? întrebă Simon.

Kevin a ezitat. „Majoritatea dintre ei nu au spus niciun cuvânt. Unii au plâns. Erau legați la ochi, așa că nu mi-au putut vedea fața. Când i-am dat afară din mașină, s-au simțit ușurați. Abia așteptam să urcăm în tren. Dar a fost unul – ultimul. Elegant. Blond.”

Lyra duse sticlele de cola la masă și le puse jos. — Ea a vorbit cu tine?

— Da, spuse Kevin. "Puțin. Ceilalți erau oarecum amorțiți, dar blondul era supărat. Mi-a fost teamă că ar putea suna poliția când am lăsat-o să iasă din mașină. Dar ea nu a făcut-o. M-am uitat să mă asigur că a urcat la bord. A cumpărat un bilet pentru Pasadena.”

„Cum era numele ei?” întrebă Simon.

"Vreme veselă. doamna Angela Merryweather. Camera doi douăzeci și unu.” Kevin oftă. — Întotdeauna este camera două douăzeci și unu.

Își apucă sticla și înghiți conținutul.

Un bărbat agățat de o mică bucată de ceva ce seamănă cu normalitatea în mijlocul molozului unei vieți care a scăpat de sub control, se gândi Lyra.

— Ce ți-a spus doamna Merryweather? ea a întrebat.

Kevin părea mai sumbru ca niciodată. „A fost legată la ochi ca ceilalți, dar mi-am dat seama că m-a considerat un învins. M-a întrebat cât am fost plătit pentru că am făcut o treabă atât de murdară. A spus că speră că îmi plăcea să cheltuiesc banii, pentru că avea să mă coste sufletul.”

„Îți place să cheltuiești banii?” întrebă Lyra blând.

Kevin închise ochii pentru scurt timp. Când le-a deschis, Lyra a știut că renunțase la orice speranță. Se credea condamnat și, ca și alții care se confruntă cu sfârșitul, avea lucruri pe care dorea să le dea cu încredere. Tânjea după liniște sufletească.

„La început, sigur, m-am distrat cu banii”, a spus el. „M-am gândit că mașina va face totul să merite. Dar nu a fost. După a doua slujbă am vrut să plec, dar era prea târziu. Nu pot să

renunț. Mă vor ucide. Voi fi un om mort când vor afla că am vorbit cu tine. Au spioni peste tot în hotelul ăla blestemat.”

— S-ar putea să vă putem proteja, spuse Simon. „Nu există garanții, dar dacă faci exact ceea ce îți spunem noi, există șanse rezonabile să supraviețuiești.”

— Nu, spuse Kevin. „Nu îi cunoști pe acești tipi. La naiba, nici eu nu-i cunosc. Toate instrucțiunile mele vin la telefon. Dar pot spune că femeile pe care le duc la gară sunt îngrozite.”

„Cine a încercat să o ucidă pe doamna Cage în camera de baie cu aburi de la spa în această după-amiază?” întrebă Simon.

„Am auzit că a fost un accident”, a spus Kevin. Se uită la Lyra și se strâmbă. „Speram să fie, pentru că dacă nu era...”

„Dacă nu a fost un accident, înseamnă că nu-ți mai poți spune că nimeni nu este rănit”, a concluzionat Lyra.

Kevin dădu din cap. „În adâncul meu, știam că era doar o chestiune de timp până când cineva va fi ucis. Mi-a fost teamă că va fi una dintre femei. Se pare că voi fi eu în schimb.”

— Vreau un nume, spuse Simon. „Cine a închis-o pe doamna Cage în baia de aburi și a mărit căldura?”

— Nu știu, spuse Kevin. „Și acesta este adevărul. Nu mi-au spus nimic. Sunt doar blestemata de șofer. Primesc un telefon cu o oră înainte să ies din tură. Mă asigur că mașina este parcată chiar în fața ușii benzii de serviciu. Doi tipi ale căror fețe nu le văd niciodată pentru că poartă măști de cauciuc aduc femeia să coboare scările de serviciu într-un coș mare de rufe. Ea este mereu inconștientă, ca și cum ar fi leșinat, știi? Au băgat-o în portbagajul mașinii mele și dispar. O conduc la punctul de preluare, o scot din mașină și o port în cabină.”

„Unde este cabina?” întrebă Simon.

— La aproximativ o jumătate de oră de stațiune, spuse Kevin. „La poalele dealurilor. Locul a fost abandonat de ani de zile. Las femeia acolo și plec acasă. Atât până când primesc un alt telefon, câteva zile mai târziu, spunându-mi să iau oaspetele — așa o cheamă mereu ticălosul de la telefon pe femeie, *oaspetă*. E trează de data asta, dar legată la ochi și încheieturile ei sunt legate. O conduc înapoi la Labyrinth Springs și o las în afara orașului. Îi dezleg mâinile și mă asigur că are poșeta. Îi spun că, atunci când nu mai aude motorul mașinii mele, își poate da jos legătura. Ar trebui să meargă în oraș și să se urce în tren. Am anunțat-o că voi urmări pentru a mă asigura că respectă ordinele.”

„Dar bagajele?” întrebă Simon. — Ai spus că femeile au gențile lor când se urcă în tren, dar ce zici de valize?

„Odată ce sunt la bord, mă asigur că bagajele sunt încărcate în vagonul cu bagaje. Nimeni nu ia în seamă. Portarii știu că hotelul se ocupă întotdeauna de bagajele oaspeților care sosesc și pleacă cu trenul.”

— Ai spus că ți s-a spus să nu te aștepți la un apel pentru a o duce pe domnișoara Granville la gară, a întrebat Simon. — Ai idee de ce a fost tratată diferit?

„Nu.”

— Spune-mi exact cum a fost tratat Granville, spuse Simon. „Care a fost primul lucru care te-a făcut să crezi că modelul s-a schimbat?”

Kevin se încruntă. "Model?"

— Răspunde doar la întrebare, spuse Simon.

— Da, sigur, spuse Kevin. „Ei bine, pentru început, am primit apelul prea devreme.”

"Ce vrei să spui?" întrebă Lyra.

„Până acum au fost întotdeauna cel puțin două luni, uneori trei, între locuri de muncă”, a spus Kevin. „Dar am primit apelul să iau Granville la aproximativ zece zile după ce l-am dus pe Merryweather la gară. Am avut sentimentul chiar atunci că se întâmplă ceva diferit.”

„Cine a fost responsabil pentru a face ordine în camera doi douăzeci și unu?” întrebă Lyra.

"Nu știu. Una dintre menajere, cred. Nu am întrebat niciodată.”

„Pentru că nu ai vrut să știi?” a sugerat Lyra.

Kevin a încuviințat sumbru din cap.

Simon rămase liniștit o clipă. Lyra știa că sortează opțiuni și vine cu o strategie. Aproape că a zâmbit când a simțit în momentul în care totul s-a reunit în capul lui. Chiar era din ce în ce mai ușor de citit.

Se uită la Kevin. „Iată ce se va întâmpla în continuare. Acum vei face o geantă. Luați doar ceea ce aveți absolut nevoie. Apoi te vei urca în mașina ta și ne vei conduce la cabana unde iei femeile. După aceea vei continua să conduci.”

"Unde?"

„Burning Cove”.

"Ti-ai iese din minti?" Kevin și-a trântit sticla cu atâta forță încât întreaga masă a tremurat. „Nu îmi permit un hotel acolo. Vedete de cinema și oameni bogați se află în vacanță în Burning Cove. Toata lumea stie asta. În plus, ar fi ușor pentru gașcă să mă găsească acolo. Este un oraș mic.”

— Dă-mi voie să termin, spuse Simon. „Când ajungi în Burning Cove, vei merge direct la Paradise Club. Orice însoțitor de benzinărie vă poate spune cum să ajungeți acolo. Îl vei cere pe Luther Pell. El sau un membru al personalului său te va aștepta. El va avea grijă să fii protejat, dacă nu...

„Doar dacă ce?” întrebă Kevin alarmat.

„Doar dacă nu i se întâmplă ceva rău ultimei femei pe care ai transportat-o la cabină. Domnișoara Granville din camera doi douăzeci și unu.

— Nimeni nu este rănit, spuse Kevin repede.

— Ar fi bine să sperați că acesta este cazul domnișoarei Granville, pentru că ea este foarte importantă pentru domnul Pell, spuse Simon. „El este cel care ne-a trimis să o găsim.”

— La naiba, șopti Kevin. „Probabil că mă va ucide”.

„Doar dacă domnișoara Granville nu supraviețuiește răpirii.”

„Cum poți fi sigur de asta?” întrebă Kevin.

— Nu pot, a recunoscut Simon. El și-a masat absent cicatricile de pe dosul mâinii. „Dar în acest caz cred că îl pot convinge să-mi facă o favoare. Îmi este dator. După cum am spus, toate pariurile sunt anulate dacă femeia care se numea domnișoara Granville este rănită sau ucisă.

Kevin se uită cu privirea, cuprins de panică. „Dar nu pot face nimic în privința asta. Tot ce pot să vă spun este că era bine când am lăsat-o la cabană.

— Ai o altă opțiune, Kevin, spuse Lyra. „Puteți să vă îndreptați spre Mexic”.

— Nu crezi că m-am gândit deja la asta? Kevin clătină din cap. „Este nevoie de bani pentru a trăi acolo, la fel ca oriunde altundeva. Nu mai am bani cash. Am cheltuit totul pe mașină. Cred că îmi voi risca în Burning Cove.

— Îl voi suna pe Luther Pell și îi voi spune că ești pe drum, spuse Simon.

„Știam că se va termina așa.” Kevin și-a lăsat capul în mâini. „Mi-aș fi dorit să nu mă fi implicat niciodată. Eu am fost doar șoferul.”

— Mai am câteva întrebări, spuse Simon.

OceanofPDF.com

Capitolul 27

E

dith Guppy a deschis ușa de la intrarea de serviciu din spatele spa și a intrat în interiorul întunecat al depozitului. Și-a aprins lanterna și s-a dus repede spre holul central, îndreptându-se spre baia cu parafină, unde își aștepta *partenerul de afaceri*.

Când situația actuală va fi rezolvată, va fi timpul să scăpăm de Ridley Billingsley. El și banii lui fuseseră cu siguranță utili, dar nu era nicio îndoială că starea lui mentală se deteriora rapid. Simțea că fotografiile cu el umilind femeile nu mai erau suficiente pentru el.

Întâlnise pe alții ca Billingsley pe vremuri, în timpul războiului. S-au entuziasmat când au rănit oamenii, dar mai devreme sau mai târziu aveau nevoie de o stimulare mai intensă. Trebuiau să omoare. Acest tip și-a folosit, dar în cele din urmă au devenit nesigure și au trebuit să fie reziliați.

Ea detesta să fie nevoită să-l numească pe Billingsley *partener de afaceri*. Ea a construit Casa Frumuseții a lui Guppy de la zero. Fiecare ban din bani ea ieșise ilegal din Europa spre sfârșitul războiului, ajunsese la spa din New York. Operațiunea a avut un succes uriaș din ziua în care s-a deschis, datorită talentului ei pentru marketing.

Ea a întâmpinat dificultăți financiare în perioada cea mai gravă a crizei. Ea se confruntase cu faliment când l-a cunoscut pe Ridley Billingsley. Știa imediat că îl putea folosi pentru a menține Casa Frumuseții a lui Guppy în afaceri, dar prețul fusese mare. Pentru a-i câștiga interesul și banii, precum și accesul la conexiunile sale sociale, ea a fost forțată să accepte să-l lase să joace ceea ce el numea „jocul”.

Nu-i deranjase jocul. Se dovedise util pentru obținerea fotografiilor de extorcare. Faptul că femeile erau clar agresate în imagini nu a fost o problemă. Imaginile erau la fel de potențial dăunătoare precum ar fi fost scenele de sex consensual. Când a fost vorba de agresiune sexuală, oamenii au dat vina întotdeauna pe femeie. Ea a fost privită ca fiind pusă într-o situație nesăbuită. Chiar dacă poliția ar putea fi convinsă să acționeze, potențiala umilință de a avea corpul gol afișat în foile de scandal sau în fața unui juriu a fost mai mult decât suficientă pentru a ține victima tăcută.

Noul plan de afaceri a mers bine în New York, chiar până la dezastru. Nici măcar banii lui Billingsley nu au putut salva centrul spa.

Confruntându-se din nou cu amenințarea ruinei, își închisese ușile înainte ca zvonurile să ajungă pe primele pagini ale ziarelor din New York. Concepușe un nou plan, dar din nou avea nevoie de averea Billingsley pentru a-l pune în aplicare.

Era un newyorkez născut și crescut. Nu se așteptase ca el să fie de acord să-și finanțeze aventura în vest. Spre surprinderea ei, fusese entuziasmat de ideea de a cumpăra vechiul

resort din Labyrinth Springs și de a-l transforma într-o destinație spa pentru mulțimea din Los Angeles.

Lucrurile începuseră cu brio, datorită abilităților ei ascuțite de publicitate. Numele ei a fost din nou de aur în lumea frumuseții. The zvonurile din New York fuseseră înăbușite cu ajutorul banilor Billingsley și a unui atac de cord convenabil care ucisese bărbatul puternic care amenințase că o va distruge. Nu-i spusese niciodată lui Billingsley că ea era cea care făcuse să se oprească inima magnatului în mijlocul unei cine generoase.

La scurt timp după deschidere, noua locație din California, Guppy's House of Beauty, s-a impus ca o destinație exclusivă pentru platoul de la Hollywood. A fost mai mult decât suficient pentru a garanta succesul în California. În curând îi urmaseră socialiștii bogați de pe Coasta de Vest, iar acum stațiunea începea să atragă oaspeți din cealaltă parte a țării.

Statul se ridicase la înălțimea reputației sale de pământ în care reinventarea nu era doar posibilă, ci și așteptată. Era o lume în care o femeie își putea îngropa trecutul și își putea construi un nou viitor.

Din când în când fuseseră câteva probleme, dar ea nu putea face față cu nimic. A trebuit să păstreze controlul asupra lui Billingsley în timpul sesiunilor de fotografie. Nu era nicio îndoială că era instabil și se înrăutățea. Iar una dintre doamnele de tratament încercase să fure drogurile. Problema aceea fusese rezolvată cu o supradoză în camera doi douăzeci și unu.

Nimic nu se dovedise la fel de complicat sau la fel de periculos ca problemele de care se ocupase în timpul războiului.

Ea a coborât pe holul principal, pe lângă camerele de tratament și camera de exerciții. Se opri la intrarea în baia de parafină și se pregăti pentru confruntarea cu Billingsley. El s-a comportat întotdeauna de parcă el era cel care conducea, dar ea îi cunoștea slăbiciunea. Aflase cu mult timp în urmă că o femeie care cunoștea poftele unui bărbat avea întotdeauna avantajul. Chiar va trebui să scape de Billingsley. De îndată ce situația actuală va fi rezolvată, ea va aranja ca el să facă un atac de cord.

Luminile erau stinse în interiorul camerei. Nu era neobișnuit. Billingsley a insistat să-și țină întâlnirile în camera întunecată minimizați posibilitatea ca cineva să observe activitatea neobișnuită după orele în spa. Avea bănuiala că adevărul era că îi plăcea să-și dea ordinele din umbră. Avea un gust pentru dramatismul înalt.

Nu trebuia să aprindă luminile. Ea proiectase camera de tratament și știa fiecare centimetru din ea pe de rost. Era o cadă adâncă din porțelan, un rezervor mare pentru parafină și un ulcior care era folosit pentru a turna ceara încălzită peste client.

Ea a mirosit ceară caldă și și-a dat seama că rezervorul de parafină fusese lăsat aprins. A fost o încălcare a regulilor. Nu numai că a fost periculos, a fost o risipă de electricitate. Dimineața ea vorbea cu doamna responsabilă de tratament.

Enervată, a aprins luminile și a traversat spațiul pentru a stinge încălzitorul. S-a oprit, uluită, când a văzut ce era în cadă.

Ușa s-a deschis. Se întoarse.

— Prostule, spuse ea. "Ce-ai făcut?"

Capitolul 28

L

yra a privit cum farurile Buick-ului lui Kevin Draper se leșin și în cele din urmă dispăreau în noapte.

— Crezi că va alege Mexicul în loc de Burning Cove? ea a întrebat.

— Nu mă interesează, spuse Simon. „Avem un avans solid de la el. În acest moment, asta este tot ce contează.”

„Da, și veți observa că am făcut acest lucru fără a recurge la violență.”

„Sigur. Scoateți toată distracția din asta.”

„Am primit mai multe informații din el, făcând lucrurile în felul meu. Recunoaste.”

„Era un om stricat”, a spus Simon. „Se destramă.”

„Da.”

„Un lucru care este clar acum este că aceasta nu este o răpire normală. Trebuie să știm de ce gașca a schimbat tiparul atunci când a luat-o pe Raina.”

Lyra tremura. „Se pare că timpul se scurge.”

Stăteau pe veranda din față a cabanei de mult abandonate de la poalele deșertului. În depărtare, mici stropi de lumină marcau orașul și stațiunea Labyrinth Springs.

Lyra îl auzi pe Simon mișcându-se. Se întoarse la timp pentru a-l vedea îndreptând lanterna spre ceea ce părea a fi singurul element nou al cabinei – încuietoarea de pe ușa din față.

Și-a scos căpătâiul și s-a dus la muncă. O clipă mai târziu, ea îl urmă în cabină. Era o singură cameră. Scândurile de podea erau goale și marcate. Nu a mai rămas vopsea pe pereți. Perdelele de pe singura fereastră atârnavă în bucăți. Un scaun de lemn spart și o saltea murdară erau singurele obiecte de mobilier.

„Probabil a fost construit de un prospector”, a spus Simon. „Fără electricitate. Fără apă curentă. Fără baie.”

„Nu genul de loc care ar atrage atenția trecătorilor”, a spus Lyra.

Simon a pășit încet prin spațiu, examinând fiecare centimetru din el în raza lui de lumină. „Invizibil de la cel mai apropiat drum. Ar trebui să știi că a fost aici pentru a-l găsi. Una peste alta, o locație strategică pentru o bandă de răpitori.”

Părea rece și lipsit de emoții, de parcă ar fi fost un observator dezinteresat, dar Lyra putea simți energia din atmosferă. Ea știa că își folosea celelalte simțuri pentru a explora locul crimei.

— Da, dar de ce nu o folosesc pentru a ține prizonierii? ea a spus. „Conform lui Draper, acesta a fost doar un punct de preluare și predare.”

„Evident că nu au vrut ca Draper să știe unde sunt ținute femeile în timp ce ele fac aranjamentele de răscumpărare. Nu era un adevărat membru al bandei.”

— Doar șoferul, spuse Lyra. Îl privi pe Simon ghemuindu-se lângă salteaua pătată. „Găsește ceva?”

„Raina a fost aici, bine. Salteaua are multă energie veche infuzată în ea, dar cel mai proaspăt strat se simte ca aceeași căldură pe care am primit-o patul din camera doi douăzeci și unu. Nu cred că a fost inconștientă, cel puțin nu tot timpul în care a stat aici.”

„Dacă Raina s-ar fi trezit, ar fi încercat să evadeze sau să lupte.”

Simon își mișcă mâna pe saltea. „Se întâmplă altceva. Ea se zbate, dar nu este în panică. Există furie și disperare, dar de data aceasta este mai rece.”

„Ce ne spune asta?”

„A avut un obiectiv. Un obiectiv.”

„Evident că nu a scăpat. Ce altceva ar fi fost disperată să facă?”

Simon ridică marginea saltelei și îndreaptă lanterna spre scândurile de dedesubt. „Lasă un mesaj pentru oricine a venit să o caute.”

Lyra a văzut obiectul în cercul de lumină. Ea trase aer în piept.

— Țsta e caietul Rainei, spuse ea. „A reușit să-l ascundă sub saltea.”

Simon luă caietul și se ridică în picioare. „Să iesim de aici. Trebuie să-l sunăm pe Luther Pell și să-i spunem ce am învățat în seara asta.”

— Corect, spuse Lyra. „Merită să știe că am făcut progrese reale. Sărmanul om trebuie să fie pe jumătate înnebunit de îngrijorare.”

„Apropo de asta, ai idee cum ar trebui să mă descurc cu el când îl sun? Vreau să-i spun că facem progrese, dar nu vreau să trimită FBI-ul sau unii dintre prietenii lui mafioți. Am un sentiment că o va ucide pe Raina. Cine se află în spatele asta nu își poate permite să o lase în viață.”

Niciunul dintre ei nu a adăugat calificativul – dacă era încă în viață. *Amândoi trebuie să gândim pozitiv*, se gândi Lyra. Ea s-a concentrat pe întrebare.

„Pell trebuie să simtă că ia măsuri”, a spus ea. „El are nevoie de un loc de muncă. Dă-i unul.”

„Bună idee. Cred că știu exact cum se poate face util.”

Lyra a condus drumul spre mașină și a urcat pe scaunul pasagerului. Simon s-a urcat la volan. Îi întinse caietul și apoi întoarse cheia în contact. Conduse cu prudență pe vechiul drum plin de zgârieturi, cu farurile stinse.

Lyra așteaptă până ajungeau la fâșia îngustă de trotuar care îi va duce înapoi la Labyrinth Springs. Când Simon a aprins farurile, și-a aprins lanterna și a deschis caietul.

Prima ei reacție a fost disperarea acută. „Avem o problemă. Am uitat că își păstrează notițele în codul de secretariat. Dacă a lăsat un indiciu, va trebui să găsim un profesionist care să ni-l transcrie.”

„S-ar putea să nu fi avut timp să scrie informații utile”, a spus Simon. A schimbat vitezele și a condus mai repede. „Este posibil să fi lăsat pur și simplu acel caiet în urmă pentru că spera că în cele din urmă va fi găsit și recunoscut.”

Lyra răsfoi paginile, încercând frenetic să înțeleagă cercurile și vârtejurile criptice. Când a ajuns la ultima intrare, a scos un mic țipăt.

„Simon.”

— Ai găsit ceva ce poți citi?

Lyra ridică privirea, emoția trecând prin ea. „A avut timp să scrie un nume. Mai mult, ea a scris-o pentru ca oricine să o poată citi. *Guppy.* ”

OceanofPDF.com

Capitolul 29

eu

Am un nume pentru tine, Luther. Statica familiară a unui apel la distanță trosni pe linie. Simon și-a prins mai strâns telefonul la ureche. "D-na. Angela Merryweather. Informatorul meu spune că locuiește în Pasadena. Are peste douăzeci de ani. Bogat. Blond. Star de film drăguță."

Aruncă o privire pe ușa deschisă a cabinei telefonice. Lyra stătea rezemată de apărătoarea Cordului, cu brațele încrucișate. Nu era nimeni altcineva în jur. Benzinăria a fost închisă pentru noapte. Luther răspunsese la telefon la jumătatea primului apel. El ascultase, încordat și tăcut, în timp ce Simon îi făcea un scurt rezumat al evenimentelor.

„De ce îmi pasă de Angela Merryweather din Pasadena?” mârâi Luther.

„A fost răpită din stațiune cu puțin timp înainte ca Raina să dispară. Există o bandă care operează în afara hotelului și spa. Potrivit sursei mele, Merryweather nu era la fel de îngrozită ca ceilalți. Ea era furioasă."

— Deci s-ar putea să fie mai înclinată să vorbească – asta vrei să spui?

"Pot fi. Avem nevoie de informații. Detalii. O descriere a locului unde sunt deținute victimele ar fi extrem de utilă. Având în vedere Problemele logistice și timpul implicat, sunt sigur că locația trebuie să fie destul de aproape de Labyrinth Springs."

— Pasadena se află la aproximativ o sută de mile de Burning Cove, spuse Luther. „Dacă plec acum, pot fi acolo înainte de zori. Ai idee cu ce avem de-a face aici?”

„Draper, tipul care a condus femeile la și de la locul de preluare, a explicat o parte din asta când ne-a arătat cabina în care sunt ținute femeile la un moment dat. Inelul vizează femeile bogate care sunt conectate cu bărbați influenți – industriași, politicieni, bancheri. Draper nu știa nimic despre cum funcționează aranjamentele de răscumpărare, dar după ce banii sunt plătiți, femeile sunt eliberate. Draper spune că de obicei sunt atât de speriați încât nu vorbesc. Familiile au ținut lucrurile în tăcere, ceea ce înseamnă că gașca are o formă de pârgă deasupra capului lor."

„Nu au existat încercări de extorcere. Nu am auzit nimic de la răpitori", a spus Luther.

„Aceasta nu este o răpire standard. Cine a apucat-o pe Raina trebuie să fie conștient de riscul de a încerca să stoarcă bani de la tine. Draper a confirmat că gașca tratează lucrurile diferit de data aceasta."

"Cum?"

Simon expiră încet. „Speram că nu vei pune întrebarea asta. Tot ce vă pot spune este că Draper a spus clar că această răpire nu se potrivește tiparului. I s-a spus că nu va fi contactat să o ia pe Raina și să o transporte la gară."

„Așa au funcționat celelalte răpiri?"

"Da."

— Nemernicii o vor ucide pe Raina, spuse Luther cu o voce care venea din cel mai rece cerc al iadului.

„Nu vor face asta până când nu vor primi ceea ce doresc”, a spus Simon. „Ascultă-mă, Luther – Angela Merryweather este cea mai bună opțiune a noastră în acest moment. Poate că a fost legată la ochi, dar s-ar putea amintiți-vă ceva ce putem folosi. Trafic. Muzică. Voci. Mirosurii. Orice va ajuta. Este un deșert mare. Trebuie să obținem un punct de plecare.”

„Voi pleca pe drum de îndată ce închidem”, a jurat Luther.

"Mulțumiri. Probabil că ar trebui să luăm în considerare altceva."

"Ce-i asta?" întrebă Luther.

„De asemenea, este posibil ca răpitorii să fi făcut o greșală. Poate că au luat femeia greșită.”

„Au prins femeia greșită, bine”, a spus Luther.

Promisiunea unei răzbunări brutale a fost cioplită în fiecare cuvânt. Simon aruncă din nou o privire spre Lyra. A înțeles exact ce simțea Luther. Se forța să se concentreze asupra conversației.

— Încă un lucru, spuse Luther. „Știa Kevin Draper când s-a înființat banda de răpire în hotel și spa?”

„A spus că a primit primul telefon acum aproximativ un an”, a spus Simon. „Pare sigur că atunci răpitorii au intrat în afaceri.”

„Aceasta a fost momentul în care hotelul s-a redeschis sub o nouă conducere, conform lui Oliver.”

„Și când a fost deschis centrul spa. Guppy este singurul nume de pe ultima pagină a caietului. Nu a fost scris cu stenografie. Sunt sigur că domnișoara Kirk încerca să ne spună că Edith Guppy este foarte implicată în asta.”

„Nu văd cum ar putea funcționa inelul de răpire fără cooperarea cuiva de sus în hotel”, a spus Luther.

"Sunt de acord. De asemenea, credem că cel puțin una dintre doamnele de tratament, domnișoara Frampton, lucrează cu răpitorii. Cineva a închis-o pe Lyra în camera de aburi în această după-amiază și a mărit căldura. Lyra ar fi murit dacă nu ar fi reușit să spargă geamul de la ușă."

"Ce naiba?" Vocea lui Luther se ascuți. — Cineva a încercat să o ucidă pe Lyra?

"Da. Hotelul insistă că a fost un accident teribil și ne prefacem că suntem de acord cu acea poveste, dar nu există nicio îndoială că a fost o încercare deliberată de a o ucide pe Lyra.

„Este peste cap. Scoate-o de acolo. Trimite-o înapoi la Burning Cove cu trenul.”

„I-am sugerat cu tărie să părăsească Labyrinth Springs. Ea, uh, a refuzat.”

„Refuzat?”

— Nu va pleca, Luther. Spune că are o treabă de făcut. Fără să o încătușez și să o conduc înapoi la Burning Cove, nu pot face mare lucru decât să fiu cu ochii pe ea. În plus, are toate

instinctele potrivite. Oamenii vorbesc cu ea. Ea este cea care l-a convins pe Draper să ne spună totul în seara asta.”

Luther tăcu o clipă. Apoi a expirat puternic.

— Ai grijă de ea, spuse el. „Raina nu mă va ierta niciodată dacă i se întâmplă ceva cu Lyra.”

Simon o privi pe Lyra prin ușa cabinei telefonice. „Nu-ți face griji, nu o voi lăsa din ochi. Pot conta pe tine să nu-i faci nimic drastic lui Kevin Draper, presupunând că decide să se îndrepte spre Burning Cove? În momentul de față, el este singura noastră legătură solidă cu gașca. Avem nevoie de el în viață, cel puțin deocamdată.”

„O să-l țin în viață atâta timp cât va fi de folos. Dar dacă i se întâmplă ceva Rainei...”

„Înțeles. I-am explicat asta cu mare atenție lui Draper. Există șanse mari să nu apară oricum în Burning Cove. El poate decide să se îndrepte spre graniță.”

„O să-i pun pe oamenii mei să-l urmărească. Dacă apare, se vor asigura că nu va dispărea. Cum pot să te contactez după ce vorbesc cu Angela Merryweather?”

„Sună la recepție. Cere-le să-mi dea un mesaj despre o rudă bolnavă. O să găsesc un telefon public și o să te sun înapoi.”

„Nu ai încredere în telefoanele hotelului.”

„Nu. Draper spune că gașca are spioni peste tot.

„Poate că ar trebui să verifici. Găsești un loc mai sigur unde să stați.”

— Răspunsurile sunt la stațiune, Luther.

„Am înțeles. Nu-mi place, dar înțeleg. Doar promite-mi că vei avea foarte multă grijă de Lyra.

Simon nu și-a luat ochii de la ea. Determinarea și curajul iradiau din ea în valuri invizibile de energie pe care le putea simți chiar și de la câțiva metri distanță. Ea își risca viața pentru o femeie pe care abia o cunoștea, o femeie cu un trecut tulbure și nu avea nicio modalitate de a o opri.

Lyra era nesăbuită, impulsivă și complicată, dar în acel moment știa că nu-i va trăda niciodată pe cei care aveau încredere în ea. Undeva înăuntrul lui o fiară înverșunată s-a agitat și a întins gheare lungi.

„O să am grijă de ea”, a jurat el.

Capitolul 30

Slovit,"

Simon șuieră foarte încet. Își smulse degetele înmănușate de pe clanță. "Asta a durut."

"Te simți bine?" întrebă Lyra.

Stăteau la ușa din spate a spa. Simon insistase ca amândoi să poarte mănuși pentru a evita să lase amprente. Lui erau mănuși elegante de condus. Fusese forțată să folosească o pereche de mănuși la modă până la mănuși pe care le adusese pentru ținute de seară. Data viitoare avea să-și împacheteze mănuși de conducere.

"Sunt bine." Simon și-a înfășurat din nou degetele în jurul butonului. „Nu mă așteptam să fie atât de cald, atâta tot.”

— Presupun că vorbești despre genul special de căldură pe care îl poți simți? spuse Lyra.

„Mănușile de piele atenuează acest tip de energie, dar nu o blochează în totalitate. Cine a trecut ultimul pe ușa asta a fost supărat. Excitat. Agitat. Înfuriat." Simon făcu o pauză. „Senzațiile au venit de la cel puțin două persoane diferite. Poate trei. Greu de spus.”

„Sunt încă înăuntru?”

"Eu nu cred acest lucru. Căldura nu este roșie. Este vechi de câteva ore, dar este noroios.”

"Plin de noroi?”

„Unele dintre ele se simt cu adevărat răsucite.” Se întinse, deschise servieta și scoase pistolul și un cârpăd. „Așteaptă aici în timp ce mă uit în jur.”

Primul instinct al Lyrei a fost să se certe, dar bunul simț i-a spus că era mai bine pregătit să intre primul. El era cel cu pistolul. Ea a adăugat un pistol la lista de articole pe care trebuia să le cumpere dacă urma să rămână în afacerea cu investigații.

Simon a deschis ușa de serviciu. S-a mutat în spațiul puternic umbrit și a stat în liniște o clipă. Ea a simțit schimbarea energiei în atmosferă.

„Camera asta e goală”, a spus el. A traversat spațiul până la ușa interioară și a deschis-o. Își îndreptă lanterna pe holul central. „Nici nimeni în hol. Poți să intri. Adu servieta.”

Ea apucă mânerul servietei și încercă să o ridice. Cazul nu s-a mutat. „Acesta cântărește o tonă.”

„Carcasa este căptușită cu o placă de oțel”, a spus Simon. „Poți să te descurci?”

S-a aplecat și a folosit ambele mâini pentru a ridica servieta.

— Nicio problemă, gâfâi ea.

A intrat clătînându-se în cameră și a închis ușa cu piciorul în urma ei. „Ce căutăm?”

„Orice ne-ar putea spune unde o țin pe Raina. Singura altă alternativă pe care o avem este să vizităm fiecare clădire, casă, șopron sau hambar pe o rază de două ore de la locul de preluare. Nu este ca și cum am avea o hartă rutieră la îndemână a tuturor cabanelor abandonate împrăștiate în jurul acestui deșert. Avem nevoie de un punct de plecare.” Simon făcu o pauză. „Ce este acel miros?”

— Este parfumul violet, spuse Lyra. „Parfumul semnăturii lui Guppy. Ți-am spus că a fost puțin greu.”

„Heavy are dreptate. Un bărbat s-ar putea sufoca cu asta.”

„Ține-te bine. Întregul centru spa miroase așa.”

Prin jaluzelele pe jumătate închise pătrundea suficientă lumină a lunii pentru a dezvălui rafturi pline cu produse Guppy's House of Beauty. Teancuri de cearșafuri și prosoape bine împăturite erau îngrămădite într-un colț. Robele atârnavă de cârlige pe perete.

— Nu-ți aprinde lanterna, spuse Simon. „Sunt ferestre aici. Mă îndoiesc că există ceva afară la ora asta din noapte, dar nu se știe niciodată.”

— Nu există ferestre în holul central, spuse Lyra. „Biroul lui Guppy este în capătul îndepărtat, chiar lângă hol. Există o fereastră în acea cameră, dar există și jaluzele și draperii.”

„Asta ar trebui să funcționeze.”

Simon porni pe hol.

Lyra se grăbi după el, trăgând servieta.

Ușile tuturor sălilor de tratament au fost închise.

„Sper că Luther Pell va obține câteva informații utile de la Angela Merryweather”, a spus ea.

„Luther este foarte bun la interogatoriu. El adoptă o abordare diferită de tine, dar știe cum să-i convingă pe oameni să vorbească.”

— Cu alte cuvinte, va speria luminile zilei săraca doamnă Merryweather?

„Numai dacă este absolut necesar.”

„A fost răpită. Probabil că este încă traumatizată.”

„Luther va înțelege asta.”

Au ajuns la capătul holului și s-au oprit în fața ușii marcate BIROU . Era blocat.

Simon a lucrat scurt la încuietoare, a stins lanterna și a deschis ușa, cu pistolul în mână. Nu era nimeni înăuntru. Perdelele erau trase strâns peste singura fereastră.

— Ia dulapul de dosare, spuse Simon. Și-a aprins lanterna. „Voi verifica biroul și seiful.”

„Poți sparge un seif?” întrebă Lyra, impresionată.

Aruncă o privire către impunătorul seif din oțel din colț și ridică din umeri. „Arată ca o încuietoare cu combinație standard. Nu ar trebui să fie o problemă.”

Lyra puse servieta jos cu un oftat de ușurare. „Atât de multe lucruri pe care să le învăț.”

„Nu aș pune safecracking în fruntea listei tale de priorități.”

"De ce nu?"

„Este ilegal, în primul rând.”

"Detalii."

Deschise primul sertar al dulapului și începu să răsfoiască rapid dosarele. Majoritatea erau clar etichetate cu nume.

„Fișierele clienților”, a anunțat ea. „Nume. Datele. Serviciile achiziționate și cât s-a cheltuit pe produse.”

Simon ridică privirea dintr-un sertar al biroului. — Există un dosar pentru Granville sau Angela Merryweather?

"Buna întrebare." Lyra mătura fasciculul lanternei peste filele bine etichetate. "Nu."

„Este vreun dosar despre tine?”

„Aceasta”, a spus ea, „este, de asemenea, o întrebare interesantă. Da, iată-mă.” Scoase dosarul din sertar și îl deschise. „Seamănă cu ceilalți. Numele meu, serviciile pe care le-am primit și produsele pe care le-am cumpărat. Există, de asemenea, o notă că am solicitat-o pe domnișoara Frampton pentru tratamentul facial. Este subliniat.”

"Altceva?"

„De exemplu, faptul că eram programat să fiu aburit până la moarte? Nu."

„A te încuia în camera de aburi a fost un impuls de ultim moment din partea cuiva. Nu a fost timp să vină cu un plan inteligent.” Simon făcu o pauză. „Huh.”

Lyra îi aruncă o privire și văzu că își folosea lanterna pentru a studia calendarul de birou. „Găsiți ceva interesant?”

"Pot fi. Există o notă aici despre comandarea consumabilelor pentru ceai.”

„Madam Guppy își prepară propriile ceaiuri speciale pentru clienți. Mi s-a dat de băut cu puțin timp înainte să intru în camera de aburi. Nu mi-a plăcut, așa că am aruncat cea mai mare parte într-o plantă în ghiveci. Mai era un ulcior cu chestii în cameră, dar nu am băut nimic.”

„Cine ți-a dat ceaiul?”

Întrebarea avea o margine ascuțită.

„Domnișoara Frampton, doamna cu tratament facial. De ce?”

„În urmă cu câteva luni, am avut un caz în care era implicat un chimist care era obsedat de plantele antice. Își împărțea propriile tonice de casă unei clientele selecte. Toți au murit ceea ce părea a fi morți naturale.”

Șocul a lovit Lyra. „Doamne, vorbești despre criminalul pe care presa l-a numit Chimistul Nebun? Falsul doctor care a pretins că a găsit un leac pentru bolile plămânilor? McCeva?”

„McGruder. L-am putut convinge să mă angajeze pentru a găsi o ediție deosebit de rară a *Culpeper's Complete Herbal*. Am învățat multe când am făcut cercetările pentru acel caz.”

„Presa a spus că FBI a rezolvat acest caz”.

„Biroul i-a cerut lui Luther să se ocupe de asta. Întotdeauna acordă credit poliției locale sau FBI. Ultimul lucru pe care și-l dorește este publicitate pentru Analiza eșecului.”

— Ți-a dat cazul McGruder?

„Am lucrat împreună.” Simon bătu pe calendarul de birou. „După cum am spus, am învățat multe. Cel puțin două dintre ingredientele de pe această listă sunt suficient de puternice pentru a te elimina. Există, de asemenea, câteva plante și ciuperci foarte interesante, genul care poate produce viziuni, dacă știi să le folosești.”

— Ceaiul, șopti Lyra. „Am fost drogat înainte să intru în camera de aburi.”

„Ai halucinat?”

„Da. Mi s-a părut că văd figuri mișcându-se în abur și m-am simțit foarte dezorientat și dezechilibrat. Am presupus că sunt doar epuizată de exerciții și deshidratată de căldură. Slavă Domnului că nu am băut prea mult din ceai.”

„Trebuie să vorbim cu Frampton. Vezi dacă există un dosar cu angajații din cabinetul respectiv.”

Lyra deschise un alt sertar și văzu un rând de dosare. „Da. Iată una pentru Frampton.”

„Abordare?”

„Da.”

„Ia-l. Nu avem timp să o citim aici.”

— O vom confrunța și cu ea în seara asta?

„Nu ne putem permite să așteptăm până mâine.”

„Ai dreptate.” Lyra băgă dosarul sub braț și închise sertarul.

Simon deschise servieta și scoase un stetoscop. Și-a introdus căștile în urechi și și-a așezat clopoțelul stetoscopului lângă lacăt. Întoarse ușor cadranul.

„Ce faci?” întrebă Lyra.

„Ascult ca încuietorea să dea clic. Tăcere.”

Încă o abilitate profesională pe care trebuia să o învețe. Lyra a făcut o notă pentru a o adăuga pe lista ei în creștere.

Simon a lucrat la combinație un minut sau două. Se auzi un clic și ușa s-a deschis.

A îndreptat lanterna înăuntru. „Niște bani. Toate bine stivuite și împachetate. Chitanțe.”

„Probabil banii și înregistrările asociate din vânzările din această săptămână”, a spus Lyra.

„Nimic altceva aici.” Simon închise seiful și se ridică în picioare. Luă dosarul de la Lyra, îl aruncă în servietă și se îndreptă spre ușă. „Să mergem.”

A condus drumul cu pistolul și lanterna. Lyra trase o respirație întăritoare, ridică valiza în ambele brațe și pași greoi pe hol în spatele lui. A fost, a concluzionat ea, câteva dezavantaje în a fi ucenic investigator și coleg profesionist.

În fața ei, Simon a trecut metodic cu dosul unei mâini de fiecare clanță.

„Hei, Simon?” ea a spus.

„Ce?”

„Ziarele spuneau că McGruder a fost găsit înjunghiat până la moarte în laboratorul său. Un deschizător de scrisori din oțel a fost folosit pentru a-l ucide, din câte îmi amintesc. Poliția avea o mulțime de teorii, dar nu cred că a aflat vreodată cine a făcut-o.”

„Nu păreau foarte greu.”

— Ai fost tu sau Luther? Ai spus că voi doi ați lucrat împreună la caz.

„Te-ai oprit vreodată să mai pui întrebări?”

"Nu."

Simon mormăi. "Eram eu. Ți-am spus, armele nu par să fie niciodată disponibile atunci când ai nevoie de una."

„Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare, înjunghierea unui bărbat."

"Da, a fost. Probabil este ca să lovești pe cineva în cap cu o crosă de golf."

Ea tremura. "Probabil."

S-a oprit brusc în fața camerei marcate cu BAIE DE PARAFINĂ . „Pune servieta jos".

"Bucuros. Dar ce e în neregulă?"

"Multă energie. Oameni diferiți, cred. Dar are câteva ore vechi."

Simon răsuci clanța și împinse ușa înăuntru. A rotit grinda în jurul camerei. Aparent mulțumit că era gol, s-a mutat înăuntru.

— Aici este o cadă, spuse el.

Lyra veni să stea în prag. „Există un motiv pentru care o numesc o baie de parafină, știi."

Simon îndreptă lanterna spre cadă. „Se pare că cineva a decis să facă o baie târziu."

"Ce?" Lyra făcu câțiva pași în cameră. Se uită în jos în cadă. „Dragă cer."

O figură de ceară de mărime normală a unei femei stătea întinsă în cadă. *Nu, nu o statuie de ceară*, se gândi ea. *O femeie învăluită* din cap până în picioare *în parafină întărită*.

Înțelegerea i-a înghețat nervii.

— Crimă, șopti ea.

Simon studie corpul învăluit cu parafină. „Nu-i pot distinge fața."

„Băile cu parafină sunt unul dintre tratamentele oferite aici", a spus Lyra. Se uită la cadavrul din cadă, zguduită. „Ar trebui să înmoaie pielea. Azi mai devreme am refuzat acea terapie specială, împreună cu împachetarea mumiei."

— Ai idee cine este ea?

„Ar trebui să-i dezlipesc parafina de pe față pentru a încerca să o identific. Chiar nu vreau să fac asta."

„Nu vă faceți griji, nu vom atinge corpul. Ea va fi descoperită dimineața de către cineva din personalul spa. Dacă raportăm asta în seara asta, există un grad mare de probabilitate să ajungem în fruntea listei de suspecti. Nu ne putem permite să ne încurcăm într-o anchetă de crimă. Vom pierde prea mult timp încercând să găsim calea de a scăpa de asta."

— De acord, spuse Lyra. „Găsirea Rainei este prima noastră prioritate. Aștepta. Îndreptați din nou lanterna spre ea."

Simon a făcut-o fără comentarii. Lyra făcu un pas precaut spre cadă și se forță să privească mai atent victima. Parafina întărită formase o coajă groasă albă pe întregul corp, inclusiv pe cap. Femeia părea să fie aproape nudă, dar în jurul gâtului ei avea un colier gros cu mărgel.

Lyra a avut o senzație de greață în adâncul stomacului.

„Domnișoara Frampton, femeia care mi-a făcut tratamentul facial astăzi – cea care i-a făcut tratamentul facial Rainei – purta un colier din mărgel de bachelit violet care avea

aceeași formă și dimensiune ca acel colier. Ea a spus că a fost un cadou de la Madam Guppy, o recompensă pentru că a vândut cele mai multe produse luna trecută.”

OceanofPDF.com

Capitolul 31

W

ce vom face acum?” Lyra traversă camera din față a apartamentului, cu brațele strâns încrucișate. „Nu putem sta și așteptăm să se întâmple altceva.”

— Am putea face asta, spuse Simon. „Dar ar fi mai inteligent să dormi puțin.”

Lyra se opri în mijlocul camerei și se uită la el. Se întorseseră în apartamentul lor pe scările de serviciu. Din câte și-au dat seama, nimeni nu-i văzuse. Simon turnase fiecăruia dintre ei câte un pahar de whisky. Apoi se instalase într-un scaun de lectură pentru a-și bea paharul de noapte. Părea mult prea calm, hotărî ea. Controlat. Responsabil de situație.

A fost enervant.

Ea, pe de altă parte, nu putea să stea nemișcată. Ea înghițise niște whisky și începuse să se plimbe prin cameră. Nu a putut să-și scoată din cap poza femeii învăluită în parafină.

„N-am putut să dorm”, a anunțat ea.

„Nu putem face nimic altceva până nu auzim de la Luther.” Simon se uită la ceas. „Este aproape zori. Ar trebui să fie în Pasadena în curând, dacă nu este deja acolo. Chiar dacă reușește să o localizeze pe Angela Merryweather și să o convingă să vorbească, va dura ceva timp până când vom afla de el.”

„Ar trebui să ne confruntăm cu Guppy.”

Simon și-a rezemat capul de spătarul scaunului și a părut să dea gânduri serioase acestei idei. După o clipă, se îndreptă și clătină din cap.

— Încă nu, spuse el.

„De ce nu?”

„Va fi interesant să vedem cum se desfășoară lucrurile după ce cadavrul va fi descoperit mai târziu în această dimineață.”

Lyra a înconjurat masa din centrul apartamentului. „Crezi că Guppy este ucigașul? Cu siguranță ar ști cum să opereze echipamentul cu parafină. Dar la fel ar fi oricare dintre doamnele de tratament.”

„De ce și-ar asuma Guppy riscul de a pune în scenă o scenă atât de elaborată în propriul ei spa? Înelirea corpului în ceară este mai mult decât puțin extremă. O crimă pusă în scenă ca un accident ar fi avut mai mult sens. Oricine a încercat să te omoare și-a dorit cu siguranță ca moartea ta să pară accidentală.”

— Bună idee, spuse Lyra. „Poate că ucigașul este pur și simplu nebun. Moartea lui Frampton s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu gașca de răpitori.”

„Crede-mă, este conectat. Nu există coincidențe într-o anchetă de crimă.”

„Dar baia de parafină este atât de bizară. Ca să nu mai vorbim de consumatoare de timp. Ucigașul a trebuit să muncească mult pentru a încălzi parafina și a o turna peste corp. Kevin

Draper a subliniat că gașca conduce o afacere. Ultimul lucru pe care și-ar dori să-l facă este să atragă atenția poliției cu o crimă care arată ca actul unui nebun.”

Simon își puse paharul gol deoparte. „Nu sunt atât de sigur de asta. Când te gândești la asta, există o anumită logică în a face ca moartea lui Frampton să pară a fi opera unui nebun nebun. Va îndrepta autoritățile Direcția greșită. Cu siguranță nu vor căuta un grup organizat de răpitori.”

Lyra oftă. "Inteleg la ce te referi."

„De asemenea, este posibil ca cineva să trimită un mesaj.”

Lyra îi aruncă o privire. „Către alți membri ai ringului?”

"Pot fi. Sunt prea multe întrebări, Lyra. Avem nevoie de mai multe informații. Nu putem doar să ne frământăm. Nu acum. Trebuie să presupunem că suntem urmăriți. Mă îndoiesc că suntem în pericol aici, în hotel, pentru că încă două morți ar fi foarte greu de explicat poliției. În plus, dacă Guppy și gașca ei sunt de acord cu noi, este aproape sigur că știu că clientul nostru este Luther Pell.”

„Și niciun criminal în stare de spirit nu vrea să atragă atenția lui Luther Pell.”

"Dreapta. Răpitorii trebuie să știe că ne apropiem de ei. Vor intra în panică. Dacă aș fi în pielea lor, aș căuta o ieșire. Asta începe prin a scăpa de Raina, dar va trebui făcută într-o manieră care să nu arate către Guppy și spa-ul ei.”

Lyra se uită la el, curiozitatea depășind grijile ei. „Dacă ai fi liderul grupului de răpire, ce ai face?”

Simon ezită. "Chiar vrei să știi?"

"Da. Nu-ți face griji, îmi dau seama că vorbim ipotetic.”

Simon și-a sprijinit coatele pe brațele căptușite ale scaunului și și-a pus vârfurile degetelor împreună. „În mod ipotetic vorbind, dacă aș crede că Pell se apropie, aș închide afacerea și aș dispărea.”

— Vorbești despre afacerea cu răpirea?

"Dreapta. I-aș elimina pe toți ceilalți membri ai ringului — sunt sigur că este un grup mic — și apoi aș încadra o persoană pentru a mă asigura că Pell este mulțumit, pentru că aș ști că nu va înceta să caute până nu va fi sigur că conducătorul era mort.”

Lyra și-a tăiat răsuflarea, s-a oprit pentru câteva secunde și apoi a continuat să se plimbe. — Și Raina?

„Cea mai sigură opțiune este să te asiguri că domnișoara Kirk nu supraviețuiește. Ea este un risc mare. Chiar dacă a fost legată la ochi sau drogată în tot acest timp, nu se poate ocoli faptul că știe prea multe. La urma urmei, este o investigatoare profesionistă. Ea va fi atent la cel mai mic indiciu.”

Lyra se opri și se cutremură. „Așa sună. . . așa de-”

"Nemilos?"

"Da."

„Avem de-a face cu un grup de răpitori care sunt dispuși să comită crimă”, i-a amintit Simon. „Având în vedere identitatea victimei și faptul că nu a existat o cerere de

răscumpărare, trebuie să presupunem că oricine a făcut asta nu a intenționat niciodată ca domnișoara Kirk să supraviețuiască.”

— Da, știu, spuse Lyra. „Dar noi vorbeam și ipotetic. Teoria ta presupune că ucigașii funcționează ca o mulțime mică, dar bine organizată. Pentru ei, răpirile sunt de obicei. Dacă lucrurile merg prost în afaceri, într-adevăr, închideți magazinul și lăsați angajații să plece. Dar există câțiva factori neobișnuiți în această situație.”

„Crede-mă, sunt conștient de asta. Cea mai mare întrebare este, de ce și-au asumat riscul să-l apuce pe iubitul lui Luther Pell în primul rând? Răspunsurile pot fi în trecutul domnișoarei Kirk, dar nu avem timp să le căutăm.”

„Trebuie să o găsim pe Raina mai întâi.” Lyra se opri din nou. „Am făcut atât de multe progrese în seara asta. Știm că avem de-a face cu un grup de răpitori care își scapă crimele de cel puțin un an. Știm că și-au rupt tiparul. Dar acum ne-am oprit complet.”

„Fiecare caz este așa”, a spus Simon. „Sunt momente în care lucrurile se mișcă atât de repede încât abia poți ține pasul și momente în care trebuie să aștepți mai multe informații. Te obișnuiești cu fluxul și refluxul.”

„Nu sunt sigur că mă voi obișnui vreodată cu partea de reflux.”

„Te gândești să devii detectiv privat?” întrebă Simon.

„Mă gândeam deja la asta după ce s-a întâmplat la casa Adlington a doua dimineață.”

„De inteles.”

„Când se termină, s-ar putea să decid să urmez o altă carieră. Dar mai întâi trebuie să o găsim pe Raina.”

Simon nu a răspuns. Lyra întoarse capul și văzu că o privea cu ochii lui greu de citit. L-a studiat cu atenție câteva secunde și apoi a abandonat efortul. Îl citește din ce în ce mai bine, dar de data aceasta nu avea nicio idee despre gândurile lui.

După o clipă, se ridică în picioare și se îndreptă deliberat spre ea. S-a oprit direct în spatele ei, dar nu a atins-o.

„Pentru cât valorează”, a spus el, „cred că ai fi un investigator excelent. Raina Kirk i-a spus lui Pell că ai talent pentru muncă. Sunt de acord.”

„Chiar crezi asta?”

— Da, spuse el. „Nu este doar faptul că ești curios din fire. Și nu este că ai o capacitate uimitoare de a-i face pe oameni să vorbească cu tine. Mai este ceva care mă face să cred că ai fost condamnat să fii anchetator.”

„Ce?”

„Vrei să ajuți oamenii să găsească răspunsuri la întrebările care îi țin treji noaptea. Ar trebui să vă avertizez că acest tip de muncă poate fi extrem de frustrant, pentru că mulți oameni nu vă vor mulțumi pentru răspunsurile pe care le oferiți.”

— Pentru că nu le vor plăcea acele răspunsuri? întrebă Lyra.

„De cele mai multe ori, acesta este rezultatul. O soție care te angajează pentru a afla dacă soțul ei o înșală nu-i va plăcea când îi confirmi suspiciunile. Familiile care vă cer să găsiți o rudă dispărută vor fi devastate dacă se va dovedi că ruda este moartă sau, și mai rău, a dispărut dintr-un motiv foarte întemeiat.”

„Dar ei încă vor răspunsuri.”

„Da. Și tu la fel.”

„Așa este pentru tine?”

„Într-un fel. Trebuie să-mi folosesc talentul. Dacă nu...”

Ea îi atinse partea laterală a maxilarului. „Dacă nu îl folosești, vei simți că nu ai un scop. Vei trece prin viață.”

„Ceva de genul.”

„Vrei să mă săruți din nou?”

Ochii lui Simon s-au încins. „Da.”

Ea a zâmbit. „E în regulă pentru mine.”

„Doar bine?”

„Mai bine decât bine. Aș vrea să mă săruți.”

Îi puse o mână caldă și puternică de ambele părți ale taliei ei și o trase mai aproape. „Când am condus la Burning Cove să mă prezint lui Luther Pell, mi-am spus că voi face check-in într-o stațiune drăguță, voi petrece ceva timp la piscină în timpul zilei și voi bea cocktailuri la Paradise noaptea. Am vrut să găsesc o femeie singură, cu spiritul liber, de preferință o divorțată, care să nu fi vrut să se căsătorească.”

— Ai vrut o aventură scurtă. O aventură de vacanță pentru a-ți lua mintea de la ultimul caz. Fără obligații.”

— Asta era planul, spuse Simon. „Mi-am spus că voi căuta o doamnă nesăbuită, independentă, care să aibă opinii moderne și sofisticate când vine vorba de relații.”

„Ai găsit-o.”

Lyra s-a ridicat în vârful picioarelor, și-a cuprins brațele în jurul gâtului lui și și-a trecut gura peste a lui. Testându-și puterile de seducție. Sperând că nu citise greșit căldura din ochii lui.

„Lyra.”

Numele ei era o șoaptă răgușită pe buzele lui.

El și-a strâns strânsoarea taliei ei, a tras-o aproape și a preluat controlul asupra sărutului. Înverșunarea răspunsului lui a încântat-o și i-a copleșit pentru scurt timp simțurile. Atmosfera din cameră s-a încărcat brusc de o energie fierbinte, senzuală. S-ar fi prăbușit dacă el nu ar fi ținut-o atât de strâns.

Ea făcuse o serie de experimente cu sărutul de-a lungul anilor și devenise expertă în artă. Dar niciun bărbat nu o sărutase vreodată așa. Ea știa că, pentru prima dată în viața ei, experimenta ceva dincolo de atracția sexuală ocazională, o emoție mai intensă, mai convingătoare. Pasiune. Genul care a lăsat o femeie fără suflare, genul care i-ar putea schimba viața. Și asta a fost. Indiferent de rezultat, acesta a fost un sărut pe care nu l-ar fi uitat niciodată.

Ea s-a lansat în furtună.

Capitolul 32

A

ngela Merryweather îl studie pe străinul care stătea în mijlocul sufrageriei și își spuse că fusese o proastă să-l lase pe Luther Pell să intre în casă. Ce femeie deșteaptă i-a deschis ușa unui bărbat la patru și jumătate dimineața?

Totul despre el a declanșat clopote de avertizare. Intuiția ei îi spunea că era nemilos și condus. Ea bănuia că purta o armă sub jacheta elegant croită.

Când sosise cu puțin timp în urmă și îi spusese de ce voia să vorbească cu ea, ea știa că lucrul inteligent de făcut ar fi să-l trimită și să încuie ușa. Dar instinctul o avertizase că nu va fi atât de ușor să scapi de el. Și în adâncul sufletului dorea cu disperare să vorbească cu cineva despre lucrul teribil care i se întâmplase. Ea a vrut ca cineva să o creadă și să-i spună că nu a fost vina ei că a fost răpită și violată. Tânjea după un înger răzbunător sau un diavol – nu-i mai păsa care dintre ele apărea atâta timp cât el promitea să-i distrugă pe cei care o răniseră.

Furia clocotea înăuntrul ei noapte și zi. O ținea trează și a furat lumina din fiecare aspect al vieții ei. Căsnicia ei se prăbușise din cauza a ceea ce se întâmplase. Știa că singurul motiv pentru care Bradley nu solicitase un divorț liniștit de la Reno era pentru că i-ar strica planurile pentru o carieră politică. S-a simțit prins în căsnicie, nu doar pentru că avea nevoie de banii ei, ci și pentru că blestematele fotografii l-ar putea distruge. A învinuit-o pentru dezastru. Asta a fost ceea ce a durut cel mai mult. Fuseseră prieteni și iubiți la un moment dat. Acum o disprețuia și ea tânjea să se elibereze de el. Dar ea nu a putut să scuture povara grea de vinovăție pe care o purta. Se simțea responsabilă pentru amenințarea care atârna deasupra capului lui. Nu s-a putut hotărî să iasă, pentru că răpitorii ar mai avea putere asupra lui. Fotografiile ar putea face pagube enorme, indiferent dacă ea și Bradley au divorțat sau nu. Presa l-ar face să arate ca un încornorat.

Bradley ar fi furios dacă ar ști că ea era pe cale să-și dezvăluie secretul unui străin. Dar Bradley nu era acasă în această dimineață. A fost plecat mult în aceste zile, preferând să-și petreacă timpul la birou și la casa de pe plajă.

„Îmi pare rău că prietenul dumneavoastră a dispărut, domnule Pell, dar nu văd cum să vă ajut”, a spus ea.

„Vreau să-mi spui tot ce poți despre răpitori și despre locul în care ai fost ținut”, a spus Luther.

„Am fost avertizat că nu numai că aş plăti un preț mare dacă nu aş tace, ci și soțul meu și familia mea ar fi răniți grav.”

"Șantaj?"

"Da."

„Au ceva asupra ta? Secrete?”

„Nu știau nimic despre mine sau despre familia mea, într-adevăr. Doar că avem bani și că soțul meu se pregătește să intre în politică. Deci nu, nu au dezgropat niciun secret adânc și întunecat. Au creat altele noi.”

"De ce tu?"

Ea a oftat. „Nu cred că am fost vizat direct. Bănuiesc că am fost victimă a unor reclame foarte inteligente care vizează femeile din poziția mea. Femei cu mijloace.”

„Femei bogate care se mută în anumite cercuri sociale?”

"Da. La fiecare două luni de la deschiderea spa anul trecut, am primit o invitație scrisă de mână de la doamna Guppy, oferindu-mi o săptămână de liniște și trei zile întregi de tratamente spa exclusive, concepute personal. Este considerată o vacanță pentru femeia la modă care are nevoie de timp departe de cerințele familiei și ale societății, timp pentru a întări mintea și a întineri corpul. Am ignorat invitațiile până când am decis să accept una.”

„Se pare că răpitorii pun multe cârlige în apă, vezi cine ia momeala și apoi selectează unul.”

Ea tresări. „Vorbiți despre pescuitul în butoi. Doar femeile bogate își pot permite spa-ul lui Guppy. Sunt sigur că aceia sunt singurii care primesc invitațiile. Marea majoritate a doamnelor care se mută în cercul meu social ar fi ademenite de promisiunea unor zile de liniște și intimitate în care se pot răsfața la un hotel și spa exclusivist. Bogații suferă și ei de nervi și stres, la fel ca toți ceilalți, domnule Pell.”

"Știu." Făcu o pauză. „Fotografii?”

Ea și-a ridicat sprâncenele. „Ești foarte perspicace. Da, mi-au făcut fotografii cu un bărbat. Am fost legat de un pat. Eram nud. Au amenințat că le vor trimite prin poștă tuturor prietenilor noștri, celor de la clubul soțului meu, cunoscuților lui de afaceri și presei. Bradley ar fi distrus chiar înainte de a-și lansa campania.”

„Fotografiile l-ar distruge și te-ar umili.”

„Tehnic, nu am fost violată, domnule Pell, ci doar pentru că nenorocitul care m-a agresat nu a putut să aibă o erecție. Fotografiile nu arată asta, însă. Au fost luate din unghiuri care fac să pară că s-a forțat în mine. Să merg la poliție n-ar fi de nimic bun, pentru că nu i-am văzut niciodată fața. El și femeia din spatele camerei purtau măști hidoase de cauciuc, cele care sunt folosite în spa-uri pentru a netezi ridurile.”

— Ești sigur că fotografia era o femeie?

"Da. Nu a rostit niciodată un cuvânt, întregul cap și fața ei erau acoperite de mască și purta un caftan lung și curgător, așa că nu i-am putut vedea corpul, dar cu siguranță era o femeie. Și înainte să întreb, nu am cum să pot dovedi ce mi s-a întâmplat.”

— Nu am nevoie de dovezi, doamnă Merryweather. Eu cred fiecare cuvânt pe care îl spui.”

— Presupun că ai primit o notă de răscumpărare?

— Nu, spuse Luther. „Nu au existat cereri și asta mă îngrijorează cel mai mult. Vorbește cu mine, doamnă Merryweather. Spune-mi tot ce știi și, indiferent de rezultat, îți voi fi dator. Puteți apela în favoare oricând.”

— Nu am nevoie de banii dumneavoastră, domnule Pell. Bradley sa căsătorit cu mine pentru fondul meu fiduciar, dar eu sunt singurul care îl poate accesa. Dacă plec, banii merg cu mine.”

„Am conexiuni de ambele părți ale legii și, uneori, acestea pot fi mai utile decât banii.”

„Nu mă îndoiesc de asta. Dar nu trebuie să-mi oferi un stimulent, dle Pell. Singurul lucru pe care îl cer este că, dacă ai succes, vei distruge oamenii care ne-au răpit pe prietenul tău și pe mine.”

„Ai cuvântul meu.”

Cuvintele erau un jurământ solemn, se gândi Angela. O mică scânteie de speranță a izbucnit în ea.

— Mulțumesc, spuse ea. „Îți voi spune ce pot, dar nu știu dacă te pot ajuta. Nu am văzut niciodată nimic în afară de camera în care am fost ținută. Au folosit droguri și au legat la ochi când m-au răpit. Am fost legat la ochi din nou când am fost dus la gară.”

„Să începem cu drogurile. Cum au fost administrate?”

„M-am gândit mult la asta”, a spus Angela. „Nu existau pastile. Fără injecții. Medicamentele trebuie să fi fost în ceai.”

OceanofPDF.com

Capitolul 33

L

yra s-a trezit ducând o bătaie însuflețitoare prin camera de zi. Era aproape ora cinci dimineața și nu dormise, dar era în flăcări. La fel și Simon. S-au chinuit să scape de haine și să se agațe în același timp. Pantofii și bluza ei erau deja pe covor. La fel și cămașa lui. Era curios de amețită. Un sentiment îmbătător de anticipare și certitudine îi încingea sângele.

Era trezită și emoționată într-un grad care depășea orice a experimentat vreodată. Chiloții îi erau umezi și Simon nu făcuse încă altceva decât să o sărute.

Când au trecut prin ușă, degetele ei tremurau atât de tare, încât era tot ce putea să facă să-i smulgă tricoul deasupra capului.

Pentru o clipă, ea a fost hipnotizată de vederea pieptului lui gol, musculos. Ea și-a aplatizat palmele pe pielea lui caldă și l-a mângâiat încet până la talia pantalonilor lui, savurând căldura și puterea lui.

„Ești uimitor”, șopti ea.

Scoase un hohot de râs răgușit. „Nu, tu ești cel uimitor. Unic. Fascinant. Nu sunt cuvinte. Nu am întâlnit niciodată pe nimeni ca tine, Lyra Brazier.” Se întinse în spatele ei și îi desfăcu prinderea sutienului mătăsos. Când a căzut pe podea, el și-a închis palmele peste sâni ei. “Și ești frumoasă. Perfect.”

„Evident că ai nevoie de ochelari, dar mă faci să mă simt frumoasă.” Ar fi putut jura că o parte din energia din cameră venea de la ea. Se întrebă dacă strălucea. „Mă faci să mă simt ca o zeiță.”

Îi prinse chipul între mâini. “Tu ești o zeiță.”

Ea i-a desfăcut centura de piele, i-a desfăcut pantalonii și i-a împins până la glezne. A dat pantalonii din drum. Slipurile lui strânse nu au făcut nimic pentru a ascunde dimensiunea erecției sale. Se uită în jos la dovada excitației lui, șocată.

O sclipire de incertitudine șopti prin ea. Se întrebă dacă era peste cap. Ea se considera o femeie modernă, sofisticată. Își văzuse partea ei de bărbați goi și îmbrăcați puțin. Dar asta a fost. . . neașteptat.

— Lyra?

Ea și-a revenit într-o clipă. Nu era pe cale să se oprească acum. Ea respiră tremurând și îl luă într-o mână. Era greu, gros, plin și absolut rigid.

Gemu la atingerea intimă. Gura lui a coborât din nou pe a ei într-un sărut profund și umed, care a făcut-o să se simtă delicios de scandalosă. Palmele lui i-au alunecat pe șolduri, dezbrăcându-i chiloții.

El a luat-o, a purtat-o prin camera umbrită și a așezat-o pe pat.

„Mă întorc într-un minut”, a promis el. „Nu te duce nicăieri.”

Ea se ridică într-un cot și îl privi dispărând prin prag. Câteva secunde mai târziu a reapărut, ducându-și servieta. Râsetul năvăli în ea.

"Ce?" spuse el, supărat. — N-ai văzut niciodată un bărbat gol cu o servietă?

"Nu. Aceasta este o premieră."

Așeză servieta pe podea lângă pat și o descuie. „Îmi place să-l țin la îndemână."

"Dreapta. Arma ta este înăuntru."

„Nu este singurul motiv pentru care îl vreau la îndemână în seara asta."

A băgat mâna în servietă și a scos o cutie mică.

— Ai adus profilactic? ea a spus. "Sunt impresionat. Dar tu și cu mine nu am început tocmai bine. Ce naiba te-a făcut să crezi că vom ajunge împreună în pat? Oh, așteptați. Sperai să te întâlnești cu o divorțată nesăbuită în Burning Cove. De aceea se întâmplă să ai cutia aceea în servietă."

„Planul inițial a deraiat, dar îmi place să cred că sunt adaptabil."

S-a învelit, a intrat în pat și a coborât peste ea, ținând-o în cușcă între brațele lui. I-a luat gura într-un alt sărut arzător. Și-a înfipt unghiile în spatele lui musculos și s-a abandonat la cerințele foametei urgente care se construia în interiorul ei.

Și-a mutat buzele pe gâtul ei și apoi și-a folosit limba pe sfarcurile ei. Era atât de sensibilă acum încât a scos un țipăit mic și înăbușit. Ea se întinse între ei și își înfășura degetele în jurul erecției lui.

A tras aer în piept. „Mai bine să nu faci asta. Nu voi putea rezista."

„Nu vreau să reziste", șopti ea. „Vreau să termini asta curând sau voi țip."

„Nu mi-aș dori asta. I-ar speria pe ceilalți oaspeți de la acest etaj."

"Exact." Ea și-a strâns degetele în jurul lui și l-a tras ușor.

Ca răspuns, el și-a tras palma în jos peste burta ei și mai jos. Tensiunea din adâncul ei a crescut cu câteva creștături. Respirația i se strânse în piept. Mușchii mici din miezul ei au început să se strângă și să se desprindă. Ea și-a strâns strânsoarea pe el.

Când el a început să mângâie mugurul dureros dintre coapsele ei, ea a levitat parțial de pe pat.

— Ești atât de fierbinte, a răpit el. "Atât de ud. Nu mai suport din asta."

"Bun. Nici eu nu pot. Termină."

Se așeză între picioarele ei și se băgă în ea, mergând adânc și greu.

Durerea o sfâșiea. Tensiunea palpitantă s-a dizolvat într-o clipă, lăsând-o găfâită, revoltată.

Simon încremeni. "Ce naiba?"

„Nu ar trebui să doară atât de mult prima dată, la naiba. Vivian m-a mințit. *O simplă ciupitură*", spuse ea. *Cu greu vei observa*, a spus ea.

Ochii lui Simon ardeau, dar ea nu-și putea da seama dacă era uluit sau furios sau ambele.

„De ce nu mi-ai spus?" râse el. „Trebuia să mă avertizați."

„Ce afacere era a ta? I-ai spus partenerului tău prima dată când ai făcut sex?"

„Asta a fost diferit."

„Nu văd de ce.”

„M-ai lăsat să cred că ai experiență.”

„Sunt experimentat. Am fost la mai multe întâlniri decât pot număra și am fost logodită de ceva vreme. Am sărutat o mulțime de bărbați și am văzut un număr destul de mare de bărbați nud pentru că ocazional o ajut pe sora mea cu fotografia de artă. Pur și simplu nu am mers niciodată până la capăt.”

Își miji ochii. "De ce? Să te salvezi pentru căsătorie?"

"Nu. Au fost alte motive."

"Ca?"

„Am vrut doar să se întâmple cu omul potrivit.”

„Și m-ai ales pe mine să conduc marele tău experiment?"

Ea îl prinse de umeri. „Da, te-am ales pe tine. Pentru că ești omul potrivit. De fapt, ești perfect. Exact ce mi-am dorit. Nu vă panicați. Nu mă aștept să cereți din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Am crezut că am spus clar că nu intenționez să mă căsătoresc.”

„Nu sunt în panică”, a spus Simon cu dinții. "Sunt enervat. Iritat. Furios. Există o diferență."

„Cred că ești în panică. Este singura explicație pentru această schimbare bruscă de dispoziție."

"Nu este adevărat. A fi nebun explică starea mea de spirit actuală."

— În regulă, spuse ea, încercând să obțină un ton liniștitor. "De ce ești supărat?"

— Pentru că m-ai folosit, la naiba.

Ea se uită la el, șocată. "Nu."

"Da ai făcut. Ai fost curios, recunoaște-o. Ai vrut să experimentezi sexul și m-ai folosit pentru a obține acea experiență."

"Nu este adevărat. Dacă aș fi vrut să fac sex doar de dragul experienței, am avut o mulțime de alte oportunități. Eram logodită, îți amintești?"

„De ce nu ai făcut marele tău experiment cu el?"

Se simțea îmbujorată. „Mi-a spus că nu vrea să riște să rămân însărcinată. A spus că ar exista bârfe dacă ar trebui să avansăm brusc data nunții. Îmi dau seama acum că încerca să-și dea seama cum să evite să se căsătorească cu mine."

„A intrat în panică."

"Da. Se pare că am acest efect asupra bărbaților."

„Nu sunt cuprins de panică, la naiba."

— Credeam că mă vrei la fel de mult pe cât te-am dorit eu pe tine, șopti ea. „M-am înșelat?"

"Nu."

„Regreți că ai făcut sex cu mine?"

— Nu acesta este ideea, Lyra, și știi asta.

„Ți-ai dorit o femeie nesăbuită, rapidă și modernă. Preferabil o divorțată. Bine, nu am reușit să îndeplinesc ultima cerință, dar trebuie să recunoști că îndeplinesc toate celelalte criterii ale tale."

„Nu pot să cred că avem această ceartă.”

„Ai de gând să termini asta? Pentru că, dacă nu, ar trebui să te îndepărtezi de mine și de patul meu.”

Ochii i s-au făcut puțin mai fierbinți. De data aceasta focul a fost inconfundabil de senzual.

„Sună ca o îndrăzneală”, a spus el.

Ea i-a încadrat fața în mâini. „Nu-ți face griji, mă voi asigura că este bine pentru tine.”

„Chiar așa?”

„Mama mi-a explicat că este ușor pentru o femeie să falsească un orgasm. Ea a spus că uneori o soție o face doar pentru a se asigura că soțul ei nu simte că a eșuat. Sora mea, Vivian, m-a asigurat că nu există niciun truc adevărat. Doar câteva gâfâituri și un geamăt sau două. Bărbații se îndrăgostesc de asta de fiecare dată, spune ea.”

Simon și-a prins o mână pe gură. „Nu mai spune un cuvânt. Nu cred că nervii mei pot suporta.”

Ea a dat repede din cap pentru a arăta că a înțeles. Cu mâna lipită ferm pe gura ei, a început să se miște adânc în ea. Ochii lui s-au blocat cu ai ei.

— Nici să nu te gândești să prefaci, a avertizat Simon.

Ea a dat din nou din cap și a luat în considerare situația ei. Era încă inconfortabilă, dar o parte din urgența și tensiunea incitantă pe care o experimentase mai devreme au început să revină. Durerea și urgența s-au estompat și apoi tensiunea a devenit senzația dominantă. Încă o dată, totul în interiorul ei s-a strâns. Intuitiv, ea a început să se strângă și să se desprindă în jurul lui.

Simon gemu. Falca lui ar fi putut fi sculptată din piatră. Ochii lui erau fioroși acum. Ea știa că se lupta să-și păstreze controlul. Și-a luat mâna de la gura ei.

În clipa următoare, a trebuit să-și închidă ochii pentru că nu se mai putea concentra pe nimic, în afară de strângerea tot mai mare din partea inferioară a corpului. Devenea din nou insuportabil. Își înfipse degetele în umerii lui Simon și se lupta cu el pentru eliberarea pe care simțea că era aproape asupra ei.

Valurile ondulate ale punctului culminant au cascăt prin ea. Încă încerca să facă față valului de senzații când Simon începu să se miște mai repede, conducând adânc în lovituri lungi și urgente. Spatele i s-a arcuit. Gura i se deschise într-un vuiet scăzut. Arăta ca un om care se confruntă cu raiul sau iadul. Ea a simțit că eliberarea lui se prăbușește prin el.

L-a ținut aproape până când s-a prăbușit peste ea.

Urmă un lung moment de tăcere în timp ce Simon își ținea răsuflarea. Apoi s-a rostogolit într-o parte.

„Te rog spune-mi că nu ai falsificat”, a spus el.

„Nu am prefăcut-o. Te rog spune-mi că încă nu ești supărat pe mine.”

„Sunt epuizat”, a spus Simon. „Nu mai am suficientă energie pentru a fi supărat. Întreabă-mă din nou dimineața.”

„Este dimineata.” Și-a întins brațele peste cap și a zâmbit spre tavan. „Mă întreb dacă așa vorbesc de obicei îndrăgostiții după ce fac sex.”

„Nu pot vorbi în numele altcuiva, dar pot să-ți spun că nu am avut o astfel de conversație în toată viața mea.”

A sunat telefonul.

Simon se rostogoli din pat. „Acesta va fi un mesaj de la Pell. Pentru o dată, timpul lui este excelent.”

OceanofPDF.com

Capitolul 34

Y

teoria noastră este corectă”, a spus Luther. „Este un inel de răpire care vizează femeile legate de familii bogate. Nenorociții fac poze compromițătoare pentru a le folosi drept asigurare că nimeni nu merge la poliție.”

„Cu alte cuvinte, răscumpărarea nu este sfârșitul”, a spus Simon.

Era într-o cabină telefonică publică lângă terenurile de tenis. Aranjase un teanc de monede pe raftul de sub telefon. Avea povestea lui pregătită în cazul în care cineva s-a întrebat de ce folosea un telefon care era probabil destinat angajaților, dar, din fericire, nu mai era nimeni în preajmă la acea oră.

„Soțul Angelei Merryweather are ambiții politice”, a spus Luther. „Orice indiciu este că se îndreaptă spre Senat. Dacă reușește, acele fotografii le vor oferi răpitorilor o mare influență asupra lui.”

„Cât de proaste sunt fotografiile?”

”D-na. Merryweather spune că au fost luați la scurt timp după ce ea a fost răpită. Era trează, dar încă sub efectele drogului obișnuia să o doboare înainte să o apuce. În imagini, ea este nudă și legată de un pat cu baldachin. Ea nu poartă o legătură la ochi. Se vede un bărbat, ticălosul care a agresat-o. E și el gol, dar a purtat o mască de cauciuc. Doamna Merryweather spune că este genul care este folosit pentru tratamente faciale în spa-uri. Era de culoare violet.”

„Ceea ce înseamnă că a venit de la Casa Frumuseții a lui Guppy.”

”Probabil. În spatele camerei era o femeie. Purta o mască spa și o rochie fără formă. Nicio trăsătură distinctivă în afară de parfumul ei. Marca casei. Violet.”

”D-na. Merryweather a fost violată.”

„Spune că nenorocitul nu a putut niciodată să o pătrundă, ceea ce evident l-a înfuriat. Îi era teamă că ar putea s-o sugrume pe loc, dar femeia din spatele camerei l-a prins de braț și l-a împins spre ușă. A părăsit camera. Femeia a luat echipamentul foto și l-a urmărit. Doamna Merryweather nu i-a mai văzut pe niciunul dintre ei.”

„Dacă doamna Merryweather nu a putut să vadă fețele niciunei persoane, probabil că nu ar putea să-ți dea o descriere prea mare.”

”D-na. Merryweather, spuse Luther uniform, este o femeie foarte supărată. De asemenea, este o doamnă foarte atentă. Ea a spus că, deși nu a putut vedea fața bărbatului, a observat un semn mare din naștere pe pieptul lui din dreapta sus. Mi-a spus că pieptul lui și părul pubian sunt maro închis. A fost construit athletic.”

”Altceva? Un inel, poate?”

„Fără inel. Era foarte sigură de asta. Ea a căutat unul.”

— Dar vocea lui?

„Nu a vorbit niciodată. Doar a mormăit de câteva ori. Nici femeia din spatele camerei nu a scos un cuvânt. Doamna Merryweather a avut sentimentul că, în ceea ce o privea pe femeie, totul era treabă. Dar bărbatul cu semnul din naștere era cu siguranță dezechilibrat.”

Simon s-a gândit la asta. „Nu au vorbit pentru că le era teamă că ea ar putea să le recunoască vocile. Asta indică că au fost oameni cu care ar fi intrat în contact la hotel. Ce ți-a spus despre dormitorul în care a fost ținută?”

„Lenjeria de pat era parfumată cu parfumul semnăturii lui Guppy.”

— Violet, spuse Simon.

„Dreapta. Ea a spus că prosoapele din baie au venit și de la hotel. Ea a primit o farfurie cu chifle reci pentru micul dejun și o oală cu ceai de plante o dată pe zi. Totul a fost servit pe preparatele hotelului. Ea a încetat să mai bea ceaiul și să mănânce chifle, pentru că toate erau otrăvite cu un fel de drog care o făcea să halucineze și în cele din urmă să cadă într-un somn greu.”

„Cineva merge cu mașina către și de la locație în fiecare zi pentru a livra mâncarea și ceaiul. Locul în care au ținut-o nu poate fi atât de departe de hotel.”

— Sunt de acord, spuse Luther. „Ea a simțit că timpul de conducere înapoi la locația de unde Draper a luat-o și a dus-o la gară a fost de aproximativ o jumătate de oră.”

— Și, potrivit lui Draper, încă o jumătate de oră sau patruzeci de minute în oraș, spuse Simon. „Dar răpitorii s-ar fi putut folosi o cale ocolită pentru a-și deruta captivii. Ce și-a amintit doamna Merryweather despre camera pe lângă patul cu baldachin?”

„Mobilier frumos, dar învechit. Ea a spus că lucrările de faianță și accesoriile pentru baie păreau concepute pentru o persoană bogată cu aproximativ un deceniu în urmă, cu puțin timp înainte de accident.

„Cineva bolnav de sănătate care s-a mutat în deșert în speranța că va beneficia de izvoarele minerale”, a spus Simon.

„D-na. Merryweather își amintește, de asemenea, că a fost forțată să urce un etaj de scări pentru a ajunge în dormitor, așa că știm că casa are cel puțin două etaje. Ferestrele din dormitor și din baie erau scânduri, așa că ea nu a văzut niciodată peisajul de afară, dar era sigură că în drum spre locul de preluare a fost condusă în jos pentru câteva drumuri.”

— Cabana este la poalele dealurilor, spuse Simon. „Se pare că este și casa. Asta ne dă multe cu care să lucrăm. Între timp, Lyra și cu mine am făcut ceva progrese aici.”

Pe scurt, propoziții eficiente, el l-a completat pe Luther cu privire la descoperirea crimei în baia de parafină.

„Așteptăm să fie găsit cadavrul pentru a putea obține un act de identitate pozitiv, dar Lyra crede că victima este una dintre doamnele care fac tratament, domnișoară Frampton. Ea i-a făcut domnișoarei Kirk un tratament facial și pare să fi fost implicată în inelul de răpire.

„Dacă este adevărat și e moartă, înseamnă că probabil că știa prea multe și că devenise o răspundere”, a spus Luther. „De asemenea, este posibil să fi încercat să-l șantajeze.”

„Sau poate cineva închide afacerea. Doamna Merryweather știa dacă era un paznic postat în casa în care au ținut-o?

„Ea a spus că era legată de perete și că era un șurub greu de cealaltă parte a ușii, dar în cea mai mare parte casa se simțea goală. Cu excepția bărbatului care a agresat-o și a fotografului, singura altă persoană cu care a intrat în contact a fost persoana care aducea mâncarea în fiecare zi. A purtat și o mască, nu a stat niciodată mult și nu a vorbit niciodată.”

„Așa că căutăm o casă mare la poalele dealurilor, care probabil a fost construită în anii douăzeci și acum cel puțin parțial scânduri. Nu pot fi atât de multe case care să se potrivească descrierii. Unde ești? O să te sun de îndată ce voi avea mai multe informații.”

„Nu te deranja. Sunt în drum spre Labyrinth Springs.”

Simon ezită. „Nu sunt sigur că este o idee bună.”

„Voi ajunge acolo în două ore. Unde să te întâlnesc?”

Simon a abandonat argumentul. Nu avea rost. Nimic din ce putea spune nu l-ar opri pe Luther. În plus, dacă s-ar apropia de a o găsi pe Raina, ar fi bine să aibă la îndemână pe altcineva cu o armă.

„În drum spre oraș vei vedea o benzinărie”, a spus el. „Există un restaurant lângă el. Acum e puțin după cinci. Va fi deschis până când ajungeți. Lyra și cu mine ne vom întâlni acolo.”

"Dreapta."

„Stai, înainte să închizi, a aflat Irene Ward ceva despre acele tăieturi din ziare care ne-ar putea ajuta?”

„Doar că povestea era adevărată, în măsura în care a mers. O femeie a scos o barcă cu pânze, se pare că a fost prinsă de o furtună și nu a mai fost văzută niciodată. Soțul s-a mutat înapoi la Boston și a devenit un reclus până a murit. Dar a existat un detaliu nou. Se zvonește că soțul ar fi fost închis într-un azil pentru nebuni.”

— Crezi că femeia care a dispărut pe mare a fost domnișoara Kirk, nu-i așa?

„Cred că există o probabilitate foarte mare ca soția care s-a găsit căsătorită cu un nebun periculos și și-a riscat gâtul pentru a scăpa să fie Raina, da.”

Simon auzi receptorul lovind în leagănul de la celălalt capăt al liniei. Telefonul s-a stins.

Capitolul 35

S

imon intră pe ușa apartamentului exact când tânărul de la room service termina de pregătit micul dejun pe care îl comandase Lyra.

„Oh, aici ești, dragă”, a spus ea. „Sper că ai avut o plimbare frumoasă de dimineață. Acesta este Ted. Tocmai îmi spunea că circulă un zvon că centrul spa va fi închis astăzi. Se spune că un cadavru a fost găsit în baia cu parafină. Iti poti imagina? Îi dă frisoane doar să te gândești la asta. Poliția a fost chemată, desigur.”

„Sunt șocat.” Simon închise ușa și se uită cu privirea la Ted. „Încă un accident, presupun? Doamna Cage a avut o convorbire foarte apropiată în camera de aburi ieri. Evident, spa-ul este un loc periculos. I-am interzis soției mele să ia mai multe tratamente acolo.”

Lyra i-a aruncat o privire ascuțită, înăbușitoare, dar a decis să lase *eu interzis soția mea* comentează merge. Simon rămânea în caracter, jucând rolul unui soț revoltat.

„Domnul. Billingsley, proprietarul hotelului, și Madam Guppy sunt foarte îngrijorat, spuse Ted repede. „Au instruit personalul să-i asigure pe oaspeți că a fost un accident, dar centrul spa a fost închis în timp ce poliția investighează.”

— Ați cunoscut victima? Întrebă Simon. „A fost unul dintre invitați?”

„Nu, domnule. Era domnișoara Frampton, o doamnă de tratament. Dar a făcut tratamente faciale. Nimeni nu știe de ce ar fi intrat în baia cu parafină în miezul nopții. Este foarte ciudat. Celelalte doamne de tratament le este frică să se întoarcă la muncă acum.”

Lyra ridică cafeaua și turnă două căni. „Ted mi-a spus că conducerea încearcă să țină lucrurile în liniște, dar unii membri ai personalului cred că moartea a fost opera unui nebun. Un drac.”

— Așa este, spuse Ted. El a coborât vocea. „Sally, doamna de tratament care pune la punct baia de parafină în fiecare dimineață, este cea care a găsit cadavrul. Ea spune că domnișoara Frampton era în cadă și a acoperit din cap până în picioare cu parafină. Arăta ca o statuie de ceară, a spus Sally. Au trebuit să-i dezlipească cheștiile de pe față pentru a vedea cine este.”

— Săraca Sally trebuie să fie foarte supărată, remarcă Lyra, nu fără simpatie sinceră. Amintirea domnișoarei Frampton învăluită în ceară avea să-i bântuie visele pentru mult timp de acum înainte; poate pentru tot restul vieții.

— Da, doamnă, spuse Ted. „A fost un adevărat șoc pentru nervii ei.”

Lyra se cutremură și îi dădu lui Ted un bacșiș uriaș. „O reacție perfect rezonabilă, dacă mă întrebați pe mine. Mulțumesc foarte mult pentru serviciul prompt în această dimineață, Ted. Domnul Cage și cu mine apreciem. Ne trezim devreme, după cum puteți vedea.”

— Oricând, doamnă. Ted i-a zâmbit recunoscător și a băgat în buzunar banii. „Sună la room service când ai terminat și voi ridica tava.”

— O să fac asta, îl asigură Lyra.

Ted traversă camera cu un pas plin de veselie și ieși în hol. Când a plecat, Simon s-a așezat la masă și a scos capacul dintr-un vas de argint și se servise cu o porție mare de omletă. El clătină din cap, uluit.

„Nu pot să trec peste cum poți face pe cineva să vorbească”, a spus el în jurul unei guri de ouă.

Lyra s-a așezat, mișcându-și în mod deliberat corpul într-o răsucire subtilă, care a făcut ca halatul de mătase să se învâртеască în jurul ei. Privea pe ascuns, dar din câte și-a dat seama, Simon nu a observat coapsa goală pe care o lăsase să fie dezvăluită. Era prea ocupat să găsească omletă, slănină și biscuiți pe care ea le comandase pentru el.

Ea a înăbușit un oftat mic și și-a amintit că el lucra acum, își făcea treaba. Efectuarea unei anchete. În mod clar, lăsase deoparte toate gândurile legate de interludiul pasional pe care îl împărtășiseră cu puțin timp în urmă.

Sau poate că încerca să uite cu totul episodul.

Această posibilitate aruncă o umbră asupra unei dimineți deșertice altfel minunate. Și-a amintit că oricum nu avea dreptul să fie bine dispusă. O femeie fusese ucisă cu brutalitate în timpul nopții, iar Raina încă era dispărută. Nu era momentul să vă răsfațați amintiri romantice; nu e timp să visezi la un viitor cu un bărbat care era enervat pentru că ea nu îndeplinise toate cerințele lui într-un iubit.

Își puse ceașca jos și unse cu unt o mușcătură de biscuiți.

— Da acum, anunță ea.

Simon a rupt o bucată de slănină cu dinții și a mestecat cu hotărârea unui bărbat care este îngrijorat de unde va veni următoarea lui masă.

"Ce?" el a spus.

Și-a băgat în gură bucățița mică de biscuiți cu unt, a ronțăit, a înghițit și apoi și-a tamponat buzele cu șervețelul. Ea a zâmbit.

— Oh, nimic important, spuse ea. „Am remarcat doar că acum îndeplinește toate cerințele pe care le ai unui iubit. Bine, nu sunt divorțată, dar în afară de asta...”

Simon s-a făcut roșu. „Nu este momentul să discutăm despre asta.”

Ea și-a ridicat sprâncenele. "Relatia noastră? În regulă, vom salva conversația pentru mai târziu. Înapoi la afaceri. Ai auzit ce a spus Ted de la room service. Conducerea hotelului va încerca să transforme uciderea domnișoarei Frampton drept un accident îngrozitor.

Simon se întoarse la ouă și slănină, vădit ușurat de schimbarea subiectului.

„Nu va funcționa”, a spus el. „Mă îndoiesc că poliția va fi de acord cu asta. Dar chiar dacă o vor face, personalul hotelului și al spa-ului nu va putea să-și țină gura. Acesta este un oraș mic. Pot să văd deja titlurile: *Fiend Buries Woman in Hot Wax at Local Spa* .”

"Fără îndoială."

„Unghiul criminal-demonic-în-slăbit va funcționa mai bine pentru ucigaș sau ucigași, oricum. Va distra atenția publicului și a poliției.”

"Sunt de acord." Lyra își luă ceașca de cafea. "Bine? Nu mă ține în suspans. Ce ți-a spus Luther Pell?"

Ochii lui Simon s-au încins cu o intensitate familiară. „Căutăm o casă drăguță la poalele dealurilor, la aproximativ treizeci de minute de cabana unde am găsit carnetul domnișoarei Kirk. Doamna Merryweather i-a spus lui Luther că a fost ținută într-un dormitor de la etaj, legată de perete. Mâncarea a venit din bucătăria hotelului.”

"Acest hotel?"

"Da. Răpitorii ei purtau întotdeauna măști spa care le acopereau fețele și capul. Și da, răpirea a fost făcută din motivele obișnuite – bani și șantaj.”

"Șantaj?"

„Au fost făcute fotografii.”

„Nenorociții ăia. Nu numai că au răpit-o, ci au violat-o?”

„A fost agresată, iar fotografiile par grafice, dar ea a spus că bărbatul care a făcut-o nu a putut să aibă o erecție. Nu a reușit niciodată să o pătrundă, dar în fotografii se pare că a reușit. Bărbatul purta o mască de spa, dar avea un semn de naștere distinctiv pe piept.”

"Altceva?"

„Părul negru pe piept și . . . în altă parte. Construit athletic. Cererea de răscumpărare a fost telefonată domnului Merryweather în câteva ore după ce au luat-o.”

„Dar nu a existat nicio cerere de răscumpărare în cazul Rainei. Este exact așa cum ne-a spus Kevin Draper – au luat-o pentru un alt motiv.”

„Pell este convins că acest lucru are legătură cu trecutul domnișoarei Kirk.”

— El crede că Raina ar fi fost femeia din acele decupaje, nu-i așa? spuse Lyra. „Cel din Bar Harbor care a dispărut pe o barcă cu pânze.”

"Da. Pell mi-a spus că Irene Ward a dezgropat câteva informații noi. Au existat zvonuri în Bar Harbor că căsătoria a fost nefericită. Domnul Whitlock și-a ținut soția o prizonieră virtuală. Mulți oameni din oraș au bănuț că el a ucis-o cumva pe doamna Whitlock și au făcut să pară că s-ar fi pierdut pe mare.

„Dar a murit aproximativ optsprezece luni mai târziu.”

Simon termină ouăle și puse jos furculița. „Zvonul din Boston este că a murit într-un azil, nu acasă. Sinucidere.”

Lyra bătu cu degetele pe partea laterală a cupei. „Dacă soțul nu este mort? Poate că familia lui l-a făcut să dispară într-o instituție de psihiatrie și le-a spus tuturor că a căzut pe scări. Poate a scăpat.”

Ochii lui Simon se strânsă în colțuri. „Și ai venit să o cauți pe Raina? Este o posibilitate. Dar asta ar însemna că știa că Guppy era în afacerea răpirii aici, în California.

„Nu uita că a avut o istorie lungă în New York înainte de a-și muta centrul spa la Labyrinth Springs. Încă de la început, ea s-a ocupat de social lume. Este unul mic. Ea și Whitlock s-ar fi cunoscut.

"Foarte adevărat. Este interesant că Guppy și-a închis brusc afacerea din New York și s-a deschis în cealaltă parte a țării.”

Lyra se gândi scurt pentru o clipă. „Există o altă posibilitate. Raina mi-a spus că a lucrat pentru o firmă de avocatură mică, dar exclusivă, din New York. S-a ocupat de multe afaceri confidențiale pentru clienții săi. Secretarii cunosc toate secretele. Poate cineva crede că știe prea multe, a găsit-o până la Burning Cove și a aranjat să o atragă la Labyrinth Springs, astfel încât să poată fi răpită fără a-i atrage atenția lui Luther Pell.

„Dacă acesta era planul, a eșuat”, a spus Simon. „Sunt de acord, este pe lista posibilelor motive, dar, din nou, nu avem timp să investigăm acel unghi. Prioritatea noastră în această dimineață este să găsim casa în care o țin pe domnișoara Kirk.

Cupa din degetele Lyrei tremura. A pus-o jos cu mare grijă.

— Dacă Raina este încă în viață, spuse ea.

„Continuăm până când o găsim, indiferent. Pell trebuie să știe ce sa întâmplat cu ea.

„La fel și eu, dar speram că vei oferi un scenariu mai optimist.”

„Vrei optimism? Iată ce am: dna. Descrierea lui Merryweather a casei în care a fost ținută. Se numește o pistă, Lyra. O dăm jos.”

"Dreapta." Lyra se îndreaptă pe scaun. Avea o treabă de făcut. „Cum ne apucăm să-l căutăm? Există case private împrăștiate în jurul Labyrinth Springs. Majoritatea se află la kilometri distanță. Ar putea dura câteva zile pentru a-i localiza pe toți și pentru a încerca să-ți dai seama pe care îl folosesc răpitorii.”

— Nu dacă chemi un expert, spuse Simon.

„Cine naiba...?”

„Un agent imobiliar ambițios care cunoaște bine piața locală.”

— Asta, spuse Lyra încet, este o idee genială.

"Mulțumesc. După cum cred că am menționat, fac acest tip de muncă de ceva vreme.”

„Am atât de multe de învățat.”

— Urmăriți un curs intensiv în domeniul investigațiilor. Simon își aruncă șervețelul pe masă și se ridică în picioare. "Să trecem. Pell e pe drum aici. Ne vom întâlni cu el la marginea orașului în aproximativ două ore. Asta ne dă timp să trezim un agent imobiliar local și să vedem dacă putem identifica proprietatea.”

Ea se ridică în picioare. „Mă voi îmbrăca.” Se repezi spre ușa dormitorului, oprindu-se la intrare pentru a privi înapoi. „Mi se pare că s-ar putea să știm mai multe despre casă decât credem.”

"Ce-i asta?"

„Știm că răpitorii sunt legați de hotel și spa. Noul proprietar a achiziționat stațiunea în urmă cu aproximativ doi ani și a deschis-o un an mai târziu, în același timp în care Guppy și-a mutat centrul spa aici. Răpirile au început curând după aceea. Pun pariu că casa în care sunt ținuți captivii a fost probabil achiziționată cam în același timp. Fiecare agent imobiliar își amintește vânzările, mai ales într-o comunitate mică precum Labyrinth Springs.”

Sprâncenele lui Simon se ridicară. „Ești un învățat rapid.”

Laudele lui au transmis o mică explozie de plăcere prin ea. A intrat în grabă în dormitor și și-a pus o pereche de pantaloni maro ruginiu și o bluză cu mâneci lungi, de culoare crem.

Își lega șireturile pantofilor sport când Simon apăru în prag. Își ținea servieta într-o mână. S-a uitat la pat.

„Ce o să creadă menajera?” el a întrebat.

Lyra aruncă o privire la așternutul prăbușit și la petele revelatoare de pe cearșafurile albe odinioară curate.

— Menajera va presupune ceea ce este evident, spuse ea, scoțând o eșarfă din sertar. „Suntem o pereche de luna de miere care nu am putut înțelege-o în prima noapte, dar am reușit să o rezolv în a doua noapte.”

Simon clătină din cap. O amuzament reticent îi lumina ochii. — Ai un răspuns pentru toate, nu-i așa?

„Nu, nu, dar e în regulă. Sunt lucrurile pe care nu le cunosc care fac viața interesantă.”

OceanofPDF.com

Capitolul 36

T

zgomotul unui șurub greu alunecat deoparte a scos-o din somnul agitat, împodobit de coșmar, care o cuprinsese în sfârșit. Raina se așează pe marginea patului cu baldachin. S-a uitat la ceas și a văzut că era șase și jumătate. Nu era de unde să știm dacă era dimineață sau seară; nici un fel de a afla cât timp pierduse.

Ușa s-a deschis. A intrat un bărbat cu o mască de cauciuc de culoare violet, cu o tavă în mâini. Era însoțit de o lumină întunecată care emana de la ferestrele din altă parte a casei.

Asta a răspuns la o întrebare: era dimineață.

"Ce zi este?" ea a spus. Era surprinsă de cât de groase sunau cuvintele.

Bărbatul cu mască de cauciuc nu răspunse. A pus tava jos și a plecat. Ea zări zăvorul greu de pe cealaltă parte a ușii. Disperarea amenința să o copleșească. Cu noroc și cu unealta potrivită, s-ar putea să reușească să strângă încuietoarea lacătului, dar nu avea nicio șansă împotriva șurubului. Poate fi deblocat doar din afara camerei.

Se ridică în picioare și se uită la tavă. Mai multe chifle de mic dejun la hotel și încă un ulcior de ceai. Aceasta a fost a treia livrare de mâncare, așa că cel mai probabil a fost a treia dimineață a captivității ei. Era greu să țin evidența timpului, deoarece drogurile o lăsaseră confuză și dezorientată. Îi era foame pentru că ieri, pe lângă că a aruncat ceaiul pe chiuvetă, fărâmițase rulourile otrăvite și le aruncase în toaletă. Dar drogul a avut o taxă grea. Fusesse greu să gândești clar și, în cele din urmă, dormise aproape toată ziua și noaptea. Rezultatul a fost că nu a reușit să pună cap la cap un plan coerent de evadare.

În această dimineață, era puțin ușoară din cauza lipsei de mâncare, dar în sfârșit s-a putut concentra. Ea a aruncat mâncarea și ceaiul, a băut câteva pahare de apă și a încercat să facă un bilanț al situației ei.

Era încă îmbrăcată corespunzător, deși hainele ei erau foarte încrețite. Părul îi fusese într-un chignon când se prăbușise în camera de hotel. Acum atârna în cârcuri. Au mai rămas, însă, câteva ace. Le-a îndepărtat cu grijă și le-a prins de parcă ar fi fost mai prețioase decât aurul.

S-a întors în dormitor și l-a studiat cu atenție, notând detaliile și arhivând fiecare piesă de mobilier, fiecare trăsătură arhitecturală și fiecare obiect în una din două categorii - util sau inutil.

Mobilierul era scump, greu, tradițional. Modelele de pe tapetul și perdele decolorate erau depășite de cel puțin un deceniu. Erau câteva picturi înrămate elaborat, dar categoric insipide, care prezentau boluri cu flori. O mână de articole au fost împrăștiate pe măsuta mică de toaletă. O sticlă de parfum goală — nu Violet — și o perie veche.

Ea zgudui spre masa de toaleta. Ea a deschis metodic sertare. Nu a mai rămas mare lucru înăuntru. A găsit câteva tuburi de ruj uzat. Nuanțele erau depășite. În sertarul central erau un pachet gol de țigări și o carte de chibrituri. Carnetul de chibrituri era violet. LABYRINTH SPRINGS HOTEL & SPA a fost ștampilat pe coperta.

Pentru prima dată i-a trecut prin cap să se întrebe ce s-a întâmplat cu hainele și articolele de toaletă ei. Răpitorii trebuie să le fi împachetat. Cu greu își puteau permite să le lase în camera două douăzeci și unu pentru ca menajera să le găsească.

În capătul îndepărtat al dormitorului era un dulap. Ușile erau închise. Nu avea cum să știm dacă lucrurile ei erau înăuntru.

Ea s-a așezat pe pat, și-a sprijinit glezna înlănțuită de genunchiul opus și s-a dus la lucru la mâna cu unul dintre agrafe de păr.

OceanofPDF.com

Capitolul 37

T

bubuitul unui vehicul din alee a spulberat liniștea apăsătoare a casei mari și goale. Raina s-a oprit din plimbare și s-a uitat la ceas. Panica a stârnit. Era miezul dimineții. Mâncarea drogată fusese livrată cu câteva ore în urmă. De ce s-ar întoarce răpitorii acum?

Tiparul care fusese stabilit ieri fusese rupt. Nu a fost un semn bun. Planul ei, așa cum era, fusese construit în jurul a ceea ce ea presupunea a fi programul de livrare a alimentelor.

A auzit ușa deschizându-se la parter. Voci. Doi bărbați, nu unul. Încă o pauză în tipar. Ieri și azi omul care livrase mâncarea sosise singur și nu vorbise niciodată.

— O voi lua, spuse unul dintre bărbați. „Cu noroc, va fi semiconștientă sau poate adormită până acum din cauza chiflelor și a ceaiului.”

„Grăbește-te”, a spus celălalt bărbat. „Șeful spune că o caută. Nu putem risca să o găsească. Trebuie să scăpăm de ea.”

„Nimeni nu trebuia să fie rănit”, a spus primul bărbat.

„Oamenii au fost deja răniți, în caz că nu ați observat. Crezi că Frampton a intrat singură în baia aia de parafină? Planurile se schimbă.”

Da, da, se gândi Raina. Și-a verificat de două ori pregătirile. Ea se eliberase de mânacul. Lanțul era acum aranjat pe podea, astfel încât să ducă de la inelul de perete în baie. Ea închisese ușa pe cât posibil. Obiectivul a fost de a face să pară că ea folosește facilitățile.

Își găsisese valiza și geanta de mână în dulap, dar bineînțeles că pistolul și cutia de muniții dispăruseră. Planul inițial fusese să folosească una dintre ramele grele și aurite de pe capul livratorului, să-i apuce cheile și să-și folosească mașina pentru a ajunge cât mai departe posibil.

Dar acum că știa că mai era un bărbat la parter, lucrurile nu aveau să fie simple. Avea nevoie de o distragere a atenției.

Pe scări au bătut pași.

S-a dus la masa de toaletă, a luat carnetul de chibrituri și a aprins o lumină. Mâna îi tremura. Meciul s-a stins aproape imediat. A lovit altul. Flacăra s-a liniștit.

A atins chibritul aprins de materialul subțire al perelurilor de dantelă de pe fereastră. Țesătura veche s-a prins instantaneu.

A dat un alt chibrit și a aprins o altă secțiune a șiretului.

Pașii erau acum pe hol.

Ea a luat rama grea din lemn pe care o dăduse jos mai devreme și s-a aplatizat de peretele din spatele ușii.

Șurubul a alunecat la o parte. Ușa s-a deschis parțial. Un bărbat s-a mutat în cameră. Nu purta mască spa. Un alt semn rău. A semnalat că nu-i păsa dacă ea îl putea identifica.

Făcu o scurtă pauză, concentrându-se asupra lanțului care ducea în baie. Nu a observat focul mic de cealaltă parte a încăperii.

„Ieși de acolo”, a spus el. „Azi te duci acasă.”

Se îndreptă spre ușa băii. În partea îndepărtată a camerei, draperiile s-au evazat brusc. Fumul se umfla.

„Ce naiba?” Glasul i se ridică. „Pete, e un incendiu. Ridică-te aici. Am nevoie de ajutor.”

Raina a ieșit din spatele ușii, a ridicat rama pentru tablou și a trântit colțul ascuțit de craniul bărbatului. A coborât fără nici un mormăit, dar scândurile de podea se înfiorară. Ea știa că tovarășul lui de jos trebuie să fi auzit sunetul.

„Joe? Ce se întâmplă acolo sus?” strigă Pete.

Raina se ghemui lângă Joe. El gemu. Ea s-a dezbătut dacă să folosească din nou rama pentru el, dar a decis rapid că nu poate pierde timpul.

Pașii bătută pe scară. Pete alergă pe hol.

— La naiba, Joe, e fum. Trebuie să plecăm de aici.”

Perdelele vechi, decolorate de soare, se ridicau repede acum. Fumul se îngroșa. În spatele ușii, Raina așteptă, ținând strâns de rama poză.

Joe se agită. Ochii i s-au deschis parțial. S-a chinuit să se ridice.

„Pete, trebuie să mă ajuți”, a răsuflat el.

Pete s-a mutat în cele din urmă. Ieși zvârcolit din prag și se îndreptă spre Joe.

— Dar femeia? spuse Pete.

„Nu contează ea. Doar scoate-mă de aici. Această casă veche este o cutie de tinder.”

Raina nu a ezitat. Acesta a fost la fel de bun pe cât urma să fie. Cu noroc, bărbații lăsaseră cheile în vehiculul lor.

Ea a folosit ambele mâini pentru a arunca rama cu poza în direcția generală a lui Pete și Joe, apoi a țâșnit din spatele ușii și a fugit în hol. Se opri să arunce o privire în dreapta și în stânga, zări scara și se repezi spre ea.

Era la jumătatea scărilor, mișcându-se atât de repede încât a trebuit să țină o mână pe balustradă pentru a se asigura că nu cădea, când a apărut un al treilea bărbat. Nici el nu purta mască. Avea o armă în mână.

Billingsley. Proprietarul hotelului. Ieșise din biroul lui să-i urmeze bun venit și să-i întindă cheia camerei două douăzeci și unu.

— Ai distrus totul, Kirk, spuse el. „Nu ar fi trebuit niciodată să fiu de acord cu înțelegerea. Eu și Guppy aveam un joc atât de dulce. Dar, mulțumită ție și cățea aceea, am un dezastru pe mâini.”

Ea a înghețat. Îi cunoștea numele adevărat, cel pe care îl folosea de când încetase să mai fie doamna Malcolm Whitlock.

„Șeful.” Pete apăru în vârful scărilor, târându-l pe jumătate pe Joe abia conștient. „Ea a dat foc nenorocitei de casă.”

„Ce e în neregulă cu Joe?” spuse Billingsley.

„Cred că l-a lovit cu o ramă de poză.” Pete începu să coboare scările, cu mișcările îngreunate de povara lui. "Să trecem. Casa asta e veche. O mare parte din lemn este putred."

— Lasă-l pe Joe, ordonă Billingsley. „Ia femeia”.

"Ce?" Pete părea confuz. "De ce? Ea este cea care a dat focul."

„Ea este biletul nostru de plecare în oraș dacă cineva încearcă să ne oprească”, a spus Billingsley. îi făcu semn Rainei. „Coboară aici. Mișcă-te sau te omor unde ești și te las în urmă cu Joe. De fapt, acum că mă gândesc la asta, poate să te ucizi aici și acum este cea mai bună cale de ieșire din asta. Focul va avea grijă de corpul tău. S-ar putea să nu o găsească niciodată și, dacă o vor face, nu te vor putea identifica.”

„Stai, nu o împușca, nu încă”, țipă Pete. „S-ar putea să mă lovești.”

Pe scări s-a auzit o bubuitură. Raina se uită înapoi și văzu că Pete îl abandonase pe Joe și sări în jos pe scări pentru a ajunge la fund înainte ca Billingsley să apese trăgaciul.

Chiar dacă ar fi inversat cursul și ar urma să urce pe scări, ar fi fost prinsă de foc.

Asta a lăsat o singură opțiune rezonabilă. Ar încerca să pretindă o poticnire în partea de jos a scărilor. Dacă a reușit să se ciocnească de Billingsley, ar putea avea o altă șansă să iasă pe ușa din față.

— Nu trage, spuse ea. „Cobor.”

— Grăbește-te, se răsti Billingsley. „Vei trăi atâta timp cât cooperezi.”

Pete trecu pe lângă Raina. Când ajunse la capătul scărilor se îndreptă spre ușa din față. Billingsley îl ignoră. Făcu semn cu pistolul.

„Mișcă-te, femeie proastă”, a răcnit el.

Luther vorbi din umbra holului de la parter, de sub scări.

— Îngheță, Billingsley. *S-ar putea să trăiești*, dar numai dacă scapi pistolul.”

"*La dracu.*" Billingsley se învârti spre sunetul vocii lui Luther și trase trei focuri în succesiune rapidă.

O singură lovitură a venit din umbra holului. Billingsley tresări violent. S-a uitat în jos la pata de sânge care înfloarește pe partea din față a cămășii lui, uluit.

"OMS?" el a spus. S-a lăsat în genunchi. Pistolul zăngăni pe podea. "La dracu. Tu ești Pell."

"Da." Luther a ieșit din umbră și a dat pistolul deoparte. — Ai luat femeia greșită, Billingsley.

„Guppy m-a avertizat că ești periculos. Nu am crezut-o. I-am spus ei . . . i-a spus că ești doar un șef al crimei de mică amploare.”

Din gura lui Billingsley a țâșnit sânge. A căzut cu fața în jos la picioarele scărilor.

Luther ridică privirea spre Raina. Ochii îi ardeau de un foc rece.

"Ești în regulă?" el a întrebat.

"Da." Ea apucă balustrada cu ambele mâini pentru a se stabili. "Sunt bine."

Simon apăru în prag. Nu era singur. L-a avut pe Pete. Pe fața lui Pete era mult sânge.

"Ce s-a întâmplat cu el?" întreabă Luther.

— A căzut peste o servietă, spuse Simon.

Lyra se repezi să privească peste umărul lui Simon.

— Am auzit împușcături, spuse Lyra. „Se pare că toți cei la care țin sunt încă în picioare, așa că hai să plecăm de aici. În cazul în care nu ați observat, această casă este în flăcări și flăcările se extind rapid.”

— Pleacă de aici, îi spuse Luther Rainei. Se ghemui și începu să-i desfacă cămașa lui Billingsley. „Eu și Simon ne vom ocupa de asta.”

"Dreapta."

Raina coborî restul scărilor pe picioare tremurânde.

Când a ajuns la fund, Luther a scos cămașa mortului. Primul ei gând a fost că el încerca să stabilească dacă Billingsley mai trăia. Apoi și-a dat seama că studia un semn de pe pieptul lui Billingsley.

„A avut un semn de naștere?” ea a spus. „Este important?”

"Foarte important. Du-te cu Lyra și ia mașina. Simon și cu mine îi vom scoate pe acești trei de aici.

„Nu merită să te deranjezi”, a spus Raina.

— Au informații, spuse Luther.

— Inclusiv mortul?

„Uneori morții spun cele mai interesante povești.”

OceanofPDF.com

Capitolul 38

B

apartamentul lui Illingsley era la etajul trei. A fost ușor de identificat. Pe lângă semnul PRIVAT de pe ușă, încuietoarea era mai impresionantă decât cele de pe ușile apartamentelor de oaspeți.

Și apoi a fost energia nesănătoasă care radia de la mânerul ușii. Simon se strâmbă și își smuci mâna de pe butonul de metal.

"Rău?" întrebă Luther.

"Foarte."

"Să trecem. Nu va trece mult până când poliția va ajunge aici. Dacă găsesc acele fotografii de șantaj, nu va exista nicio modalitate de a-i împiedica să cadă în mâini greșite. Cineva își va da seama că merită o avere."

Simon băgă în broască cheia pe care o găsiseră în buzunarul lui Billingsley.

— Nu-ți face griji, spuse el. „Raina este un martor cu o poveste de spus, iar Lyra are un talent pentru a conversa. Ei știu că avem nevoie de timp pentru a găsi acele fișiere. Vor ține poliția ocupată atâta timp cât va fi necesar.”

A deschis ușa și a intrat în cameră. Luther a urmat, închizând ușa. Simon traversă spațiul și trase repede draperiile. Când a fost sigur că nu vor fi observați din exterior, a aprins câteva lămpi.

— Îți sugerez să faci o căutare standard, spuse el. „Voi încerca o măturare și să văd dacă pot găsi ceva interesant.”

Luther s-a dus la canapea și a început să scoată pernele. „Acestea sunt—au fost—camerele personale ale lui Billingsley. Nu va avea totul aici aceeași vibrație ca clanța ușii?”

— Da, spuse Simon. Se plimba încet prin cameră, cu simțurile deschise. „Dar vorbim despre un bărbat căruia îi plăcea să-și facă poze în timp ce încerca să aibă o erecție în fața unei femei care era legată de pat. Pun pariu că va fi multă căldură suplimentară în jurul locului în care a stocat acele fotografii.”

„Pentru că sunt importanți pentru el.”

— Da, spuse Simon.

Începu în dormitor. Era locul în care cei mai mulți oameni și-au ascuns secretele. S-a dus la prag și s-a oprit scurt când a văzut bibliotecă. Era plin de volume.

Luther i s-a alăturat. „Vezi ceva?”

„Cărți”. Simon traversă camera și scoase câteva volume de pe raft. „Un set complet al Enciclopediei Britanice. Nicio casă nu ar trebui să rămână fără acest instrument educațional neprețuit. Le datorați copiilor tăi să facă această investiție. Întreabă orice vânzător de enciclopedie din ușă în ușă.”

— Lasă-mă să fac o ghicire sălbatică aici, spuse Luther. — Nu crezi că Billingsley își petrecea serile răsfoind enciclopedia?

"Nu, eu nu. Niciuna dintre aceste cărți nu a fost tratată de foarte mult timp. Sunt acoperiți de praf." Simon își trecu vârful degetelor de-a lungul marginii bibliotecii. "Începem."

Trase de bibliotecă. S-a deschis pe balamale, dezvăluind ușa unui seif de perete.

„Suntem norocosi”, a spus el. "Cifru."

Își puse servieta pe podea, o desfăcu, scoase stetoscopul și trecu la treabă.

La scurt timp mai târziu, a deschis seiful.

Luther se muta în cameră. — Ceva înăuntru?

— Niște bani, spuse Simon. „O sticlă mică și câteva plicuri.” Scoase sticla, scoase capacul și adulmecă cu prudență. Mușcătura acre a ierburilor puternice îl făcu să se strâmbească. „Cred că acestea sunt lucrurile care au fost folosite pentru a-i droga pe Raina și Lyra și pe ceilalți.”

— Lasă-l în seif, spuse Luther. „Și banii la fel.”

Simon puse la loc sticla de chimicale și ridică plicurile. L-a deschis pe primul și a scos un document legal.

„Este fapta casei în care am găsit-o pe Raina”, a spus el.

L-a aruncat deoparte, a deschis al doilea plic și a aruncat mai multe fotografii pe o masă. Fiecare poză arăta o femeie nudă legată de pat. În fiecare fotografie era câte un bărbat. Purta o mască de cauciuc spa, dar în imaginile care îi arătau pieptul era vizibil semnul din naștere.

— Nenorocitul ăla, spuse Luther încet.

Simon a simțit căldura groaznică care iese din imagini. Luă unul și aruncă o privire mai atentă. „La naiba.” A luat o altă fotografie și a clătinat din cap. „Este mai rău decât am crezut.”

"Ce este?" întrebă Luther.

„Aruncă o privire.” Simon i-a întins una dintre fotografii. „Billingsley a folosit o lamă pentru a tăia gâtul fiecăreia dintre aceste femei. A fanteziat să-i ucidă.”

„Le vom arde imediat.”

„Asta nu va proteja victimele”, a spus Simon.

"Știu. Trebuie să găsim și negativele. Atâta timp cât acestea există, cineva poate face mai multe tipărituri."

Simon aruncă o privire spre seiful deschis. „Ar fi trebuit să fie acolo cu fotografiile. Nu există alt loc sigur în această suită.”

Luther cercetă din nou camera. — Probabil că le-a ascuns în altă parte.

„Pete și Joe ne-au spus că Billingsley era șeful și poate că el era, în ceea ce îi privea. Dar Raina este convinsă că Guppy a fost implicat în răpire. Am presupus că era un complice ca Frampton, doamna care a fost ucisă. Dar dacă ea ar fi mai mult decât atât? Poate că a fost partener deplin în operațiunea de răpire.”

Luther a primit o expresie gânditoare. „Sau poate cel responsabil. Ea este cea care știe formulele pentru medicamente. Ea domnește supremă la spa. Reputația ei este cea care atrage potențiale victime aici în stațiune.”

„Dacă este adevărat, ea este cea care are negative”, a spus Simon. „Există un seif în biroul ei. L-am deschis aseară. Erau niște înregistrări financiare și pachete de numerar, dar nici fotografii sau negative.”

„Un seif într-o afacere precum spa-ul lui Guppy este adesea deschis de mai multe ori pe zi. Există un mare risc ca, mai devreme sau mai târziu, unul dintre angajați — casierul sau contabilul, de exemplu — să descopere combinația. Dacă acele fotografii ar fi fost găsite, ar fi fost sfârșitul Casei Frumuseții a lui Guppy. Dacă Guppy este liderul, nu cred că ar păstra în biroul ei negativele de șantaj. Mai probabil că sunt ascunși în casa ei.”

— Ea locuiește aici, la hotel, spuse Simon. „Dar nu există atât de multe locuri unde să ascunzi ceva atât de periculos ca acele fotografii într-una dintre aceste camere. Spa-ul este lumea ei. Ea l-a creat și o controlează. Din ceea ce am văzut din interior, există o mulțime de locuri în care ar putea ascunde o jumătate de duzină de fotografii și negative. S-ar putea să reușesc să găsesc locația.”

Luther ridică sprâncenele. „Cum ai găsit acele fotografii în această suită?”

— Asta fac, Luther. De ce mă angajezi.”

„Știu.” Luther îi aruncă o privire ciudată. „Ești conștient că ceva se schimbă în atmosferă atunci când faci orice faci?”

Simon nu s-a mișcat. „Știu că unii oameni devin nervoși când sunt uită-te la mine lucrând. Este unul dintre motivele pentru care lucrez rar cu un partener. Te deranjează schimbarea energiei din atmosferă?”

„Nu. Am alți oameni care lucrează pentru mine care radiază un fel de energie atunci când își folosesc talentul. Nu am nicio problemă cu conceptul de paranormal. Tot ce îmi pasă sunt rezultatele, iar tu vei reuși mereu cu acestea. Te superi dacă îți pun o întrebare personală?”

„Depinde de întrebare.”

„Te-a văzut Lyra lucrând?”

„Da.”

„Nu pare să fie nervoasă sau anxioasă în jurul tău.”

„Nu.” Simon expiră încet. „Dar ea pune multe întrebări. Ea vrea să știe totul – cum se simte când îmi iau căldura. Dacă ar mai fi cineva în familia mea care ar putea face ceea ce fac eu. Cum îmi activez și dezactiv simțurile suplimentare.”

„Asa de? Se pare că e interesată de tine. Este asta o problemă?”

„Sunt o nouă experiență pentru ea.”

„Repet, este o problemă?”

— Femeia este nesățios de curioasă, Luther. Când începe să pună întrebări, oamenii vorbesc cu ea.”

„Inclusiv tu?”

"Inclusiv eu. Jur, este aproape ca un hipnotism, doar că știi ce se întâmplă când începi să-i răspunzi la întrebări. Mai târziu te uiți înapoi și spui: *La ce naiba mă gândeam?*"

Ochii lui Luther străluciră cu o sclipire de amuzament. „Cred că încep să înțeleg problema aici.”

„Nu avem timp pentru o analiză a vieții mele personale.” Simon a strâns fotografiile, le-a îndesat înapoi în plic și a strecurat plicul în jachetă.

— Hai să ne uităm prin camera lui Guppy, spuse Luther. „Mă îndoiesc că vom găsi un alt seif de perete, dar trebuie să verificăm. După aceea vom încerca centrul spa.”

Simon aruncă o privire spre seiful deschis. „Dar banii și sticla de chimicale?”

„Lăsați pe amândouă să le găsească polițiștii. Fă-le să arate bine.”

În suita lui Guppy era un singur obiect de interes: un dressing mare care fusese transformat într-o cameră întunecată.

„Ea este cea care a făcut fotografiile și le-a dezvoltat”, a spus Luther.

Capitolul 39

S

imon își verifică ceasul. Era mijlocul după-amiezii, dar nu era nimeni în jurul intrării de serviciu a spa. Își puse servieta jos în fața ușii.

„Nu cred că cineva ne va întrerupe”, a spus Luther. „Întrebarea este, unde este Guppy?”

„Nu este decât o femeie de afaceri bună”, a spus Simon. „Probabil și-a dat seama că lucrurile mergeau repede la vale și a plecat spre LA”

„Dacă este adevărat, nu vom avea nicio șansă să găsim negative în spa. Le va avea cu ea.”

— O vom găsi, spuse Simon. „Dar trebuie să căutăm mai întâi centrul spa.”

Poliția locală încheiase ancheta asupra crimei Frampton – ediția specială de după-amiază a *Labyrinth Springs Gazette* avea un titlu care făcea ecou îndeaproape pe cel pe care îl imaginase la micul dejun în acea dimineață. FIEND ATACĂ O FEMEIE ÎNTR-UN SPA LOCAL ȘI O ÎNGROAPĂ ÎN CEARĂ.

Sub acel articol se afla un alt titlu senzational: PROPRIETARUL LOCAL RESORT SHOT DEAD. POLIȚIA SUSPECTEAZĂ TRAFIC DE DROGURI.

A apucat clanța ușii. Un urlet fantomatic de violență și furie îi răbuși în simțuri. Dosul mâinii drepte i-a ars. Pulsul îi bătută și începu să transpire.

— La naiba, spuse el.

Luther își băgă mâna în jachetă și își scoase pistolul din tocul de umăr. „Ferbinte, o iau?”

„Foarte. S-a întâmplat ceva rău aici.”

— Crima în baia de parafină?

„Nu, această căldură este nouă.”

— Presupun că nu poți spune cine a trecut ultimul pe ușa aceea?

— Nu, spuse Simon. „Numai că oricine a făcut-o era înfuriat – gata să ucidă. Nu este în control deplin.”

„Combinație proastă. Billingsley?”

„Pot fi. Sau Guppy.”

Simon și-a strâns din nou mâna în jurul clanței și a testat-o. Ușa era descuiată. A deschis-o, și-a luat servieta și s-a mutat în camera de depozitare. Luther îl urmă și închise ușa.

Amândoi au stat în liniște o vreme, lăsându-și ochii să se adapteze la întuneric și ascultând indicii că nu erau singuri.

„Ce este mirosul acela?” întrebă Luther.

— Parfum violet, spuse Simon. „Este puțin pe partea grea.”

„Voi spune. Miroase ca un salon de pompe funebre.” Luther se uită în jur. „Se simte gol aici.”

"Sunt de acord." Simon porni înainte. „Biroul lui Guppy este aproape de intrarea din față, dar așa cum ți-am spus, nu am găsit nimic în seif, cu excepția banilor și a unor documente financiare legate de afacerea spa.”

„Îmi plac înregistrările financiare”, a spus Luther. „Sunt întotdeauna utile. Le vom lua mai întâi. După aceea, vom căuta locul și vom vedea dacă puteți găsi puncte fierbinți.”

"Dreapta."

Au trecut încet pe lângă câteva săli de tratament închise. Simon își trecu metodic vârfurile degetelor peste clanțe, pregătindu-se de fiecare dată pentru o zguduire.

Baia cu parafină era încă fierbinte, dar energia nu era atât de intensă precum fusese cu câteva ore mai devreme.

— Acolo a fost ucis Frampton, îi explică el lui Luther.

„Ziarul local declară că este opera unui nenorocit”.

„Un drac, poate, dar nu un ucigaș întâmplător care s-a întâmplat să țintească femeia.”

„Fără coincidențe într-o anchetă de crimă.”

"Nu."

Simon se opri la biroul lui Guppy. Ușa era încuiată. A scos lacătul și s-a dus la muncă. Treizeci de secunde mai târziu erau înăuntru.

A traversat camera către seif, și-a lăsat servieta pe podea și s-a ghemuit lângă el. Luther privea holul, cu pistolul în mână.

„Există o energie fierbinte pe încuietoarea cu combinație”, a spus Simon. „A fost deschis recent. Oricine a făcut-o era îngrijorat. Încordat. Într-o grabă. Dar nu este ceea ce am simțit pe ușa de serviciu.”

A deschis seiful. Luther a măturat fasciculul lanternei în jurul interiorului. Singurul lucru dinăuntru era un teanc de chitanțe.

„Este interesant”, a spus Simon. „Ultima dată când l-am deschis, erau mulți bani înăuntru. Câteva mii de dolari, poate.”

„Hai să verificăm restul acestui loc. De unde sugerezi să începem?”

— Camera de aburi, spuse Simon.

A condus pe alt hol și a deschis ușa dressingului unde o găsisese pe Lyra la duș. Nu avusese timp să repar fereastra de la ușa care despărțea dressingul de camera de aburi. A testat mânerul. Cicatricile de pe mână i-au ars. Energia se stinge, dar mai era suficient să-i spună că persoana care încercase s-o ucidă pe Lyra nu era aceeași persoană care deschisese ușa din spate a spa mai devreme în acea zi.

A trebuit să exercite mai mult decât controlul obișnuit pentru a-și suprima răspunsul aprig. Efortul trebuie să fi fost gravat pe chipul lui, pentru că Luther îl privi cu o expresie curioasă.

"Te simți bine?" întrebă Luther.

"Sunt bine."

"Doar întrebam. Nu trebuie să mă muști din cap."

„Îmi pare rău. Pot simți energia persoanei care a încercat să o omoare pe Lyra.”

"Am înțeles."

Simon și-a amintit de focul rece din ochii lui Luther când îl împușcase pe Billingsley.

— Știi că ai, spuse Simon.

Deschise ușa, aprinse luminile și se făcu să treacă prin camera de aburi cu simțurile întărite. A fost dificil să te concentrezi, pentru că erau o mulțime de puncte fierbinți în cameră – piscine relativ proaspete de energie – dar erau nuanțate de panică, frică și disperare. De obicei, el putea să identifice doar emoții puternice, nu individul care a depus energia acelor emoții. Dar și-a dat seama cu un sentiment profund de certitudine că va cunoaște energia Lyrei oriunde. A existat o legătură între ei acum. Nu mai experimentase niciodată așa ceva.

„Simon?” spuse Luther încet.

„Îmi pare rău. Am fost distras. Multă energie aici.”

A mers mai departe, înconjurând și străbătând camera de aburi. Când a terminat, s-a întors la ușa unde stătea Luther.

„Nimic ieșit din comun”, a spus el. „Hai să încercăm sala de sport. O mulțime de ascunzători posibile într-o sală de sport.”

Au coborât pe hol până la gimnaziu. Ușa era descuiată. Simon a atins mânerul și a fost lovit cu un fulger de furie. Mai era și altceva. O suprapunere a anxietății și emoției.

— Fierbinte, spuse el. „Și energia este destul de proaspătă. Doi oameni diferiți, cred.”

Luther și-a scos arma. „Cineva înăuntru?”

„Pot fi.” Simon se uită prin geamul opac plasat în ușă. Camera de cealaltă parte era acoperită de întuneric. „Nu pot să știu sigur până nu intru înăuntru.”

„Din experiența mea, de obicei este prea târziu.”

„Da, asta a fost și experiența mea. Să vedem dacă putem face pe cine este acolo să intre în panică și să fugă.”

Simon deschise servieta și scoase pistolul. El și Luther s-au aplatizat de perete. Simon deschise ușa.

Tăcere. Dar nu tăcerea unui spațiu gol.

O bătaie mai târziu, împușcăturile au început. Sticla din ușă a explodat. Gloanțele zvâcneau de metal și se izbiră în peretele holului.

Pași bătut în cameră. Câteva secunde mai târziu, o siluetă a ieșit în grabă din sala de sport.

Și se împiedică de servieta pe care Simon o poziționase în pragul ușii. Luther și-a aprins lanterna.

Un bărbat în uniformă de hotel se întinse pe gresie. A fost nevoie de o bătaie pentru ca Simon să-l recunoască.

— Funcționarul de noapte, spuse el. „Hiram.”

„Nu am făcut-o”, a scâncit Hiram. „Jur că nu am făcut-o. Nimeni nu trebuia să fie rănit.”

Luther se uită la Simon. „Cineva, probabil jumătate din oaspeții din hotel, va fi auzit împușcăturile. Probabil că recepția sună la poliție chiar acum.”

— Va trebui să ne întoarcem mai târziu, spuse Simon. L-a studiat pe Hiram. „Tu ești cel care se ocupă de documentele necesare pentru a acoperi casele la mijlocul nopții. Ai făcut camera două douăzeci și unu după ce oaspeții au fost răpiți?”

Hiram gemu. „Da. Dar nu am avut nimic de-a face cu ceea ce sa întâmplat cu acele femei. Tot ce știu este că erau toți în regulă. Draper i-a urcat în tren. Nimeni nu a fost rănit.”

„Mulți oameni au fost răniți”, a spus Luther. „Dar, din fericire pentru tine, nu avem timp să intrăm în detalii. Vom lăsa asta pentru poliție.”

— La naiba, mormăi Hiram. „Tocmai am venit aici pentru bani. Janet Frampton și cu mine ne vedeam. Am aflat că avea combinația de seiful lui Guppy. L-a notat și l-a păstrat într-un sertar din dormitorul ei. După ce am auzit ce sa întâmplat cu Janet, m-am gândit că aș putea avea o șansă să deschid seiful. Am primit combinația, dar a trebuit să aștept ca polițiștii să plece. Când Billingsley a decolat, am decis să-mi fac jocul.”

— Ai banii, spuse Simon. „De ce să mergi la sală?”

„Janet a spus că era aproape sigură că Guppy a păstrat drogurile acolo. Îl văzuse pe Guppy ieșind din sală la ore ciudate, când nu era nimeni altcineva prin preajmă. Janet a căutat locul de mai multe ori, dar nu a reușit niciodată să găsească lucrurile.”

„Vorbiți despre drogurile folosite pentru a menține victimele într-o stare de semiconștiență?” întrebă Luther.

„Da. Guppy ia dat medicamentele lui Janet pentru a le pune în mâncarea și ceaiul femeilor. După ce am scos banii din seif, m-am hotărât să arunc o privire rapidă prin sala de sport pentru a vedea dacă pot găsi lucrurile. M-am gândit că aș putea să-l vând pe stradă, în LA O mulțime de droguri în acel oraș. Atunci am văzut-o. Știam că trebuie să ies. Următorul lucru pe care îl știu, voi doi veniți pe ușă.

— Ziua ta se duce în jos de aici, spuse Luther. „În câteva minute vei vorbi cu poliția.”

„Nu am omorât-o”, a scâncit Hiram. „Jur. Trebuie să fi fost Billingsley.

„Cine e mort acolo?” întrebă Simon.

„Vei vedea.” Hiram clătină din cap. „Nu am făcut-o.”

Sirenele se văitau în depărtare.

Luther îl ridică pe Hiram în picioare și se întoarse către Simon. „Să mergem să aruncăm o privire.”

Simon aprinse luminile. Corpurile de deasupra capului iluminau o pădure de metal de mașini strălucitoare. Unele echipamente erau familiare. A recunoscut benzile de alergare și aparatele de ridicare a greutatea, dar multe dintre dispozitive erau deloc bizare.

Existau cuști de oțel care fuseseră în mod clar proiectate găzduiește un corp feminin. Mai multe utilaje au fost echipate cu role actionate electric. Alții prezentau curele din piele cu aspect de rău augur. Un număr de mese aveau scripete și cabluri atașate la toate cele patru colțuri.

— Lyra are dreptate, spuse Simon. „Locul arată ca o versiune modernă a unei camere de tortură medievală.”

— E acolo, mormăi Hiram.

Simon se întoarse. La fel a făcut și Luther.

Era o femeie închisă într-una dintre cuștile metalice umanoide. Ea se uită prin gratii cu ochi nevăzători. Machiajul ei elaborat nu putea ascunde faptul că trăsăturile ei erau înghețate într-o mască de furie și groază.

Luther întinse mâna printre gratiile cuștii pentru a verifica dacă există puls.

— Moartă, anunță el. „Câteva ore, cred. Judecând după semnele din jurul gâtului ei, a fost sugrumată.”

— Edith Guppy, spuse Simon. „Nu am întâlnit-o niciodată, dar o recunosc pentru că chipul ei este pe toate broșurile hotelului.”

— Billingsley a ucis-o, vă spun, insistă Hiram. „Trebuie să fi fost el.”

— Și-a dat seama că ne apropiem, așa că și-a ucis partenerul înainte de a merge acasă să o ia pe Raina, spuse Luther încet. — Sau era pur și simplu nebun.

— Sau ambele, spuse Simon.

Se apropie de cușca de oțel și atinse una dintre bare. „Aceeși energie pe care am simțit-o în baia cu parafină unde a fost ucis Frampton. Aceleași chestii care sunt pe mânerul ușii acestei camere și pe ușa cu care am folosit pentru a intra în spa în seara asta. Era pe ușa casei în care am găsit-o astăzi pe domnișoara Kirk.

Hiram se uită la Simon și apoi la Luther. „Despre ce naiba vorbiți voi doi?”

L-au ignorat.

„Billingsley i-a ucis pe Frampton și Guppy și a încercat să o ucidă pe Raina”, a spus Simon.

„Judecând după fotografiile pe care le-am găsit în seiful lui, Billingsley era instabil mental”, a spus Luther. „Evident că ura femeile. La naiba, presa a înțeles bine. A *fost* un drac.”

„Întrebarea este, a venit aici doar pentru a-l ucide pe Guppy? Sau a căutat și el negative?”

„Ce negative?” țipă Hiram.

Sirenele au țipat o ultimă oară și s-au oprit undeva chiar lângă spa.

— Polițiștii sunt aici, spuse Luther. „Va trebui să ne ocupăm de asta mai târziu.”

„Nimeni nu trebuia să fie rănit”, s-a plâns Hiram.

OceanofPDF.com

Capitolul 40

T

trei ore mai târziu, Simon a tras o potecă prin labirintul de mașini, atingându-le ușor pe fiecare. El și Luther erau singuri. Polițiștii dispăruseră acum. Îi luaseră trupul lui Guppy și pe Hiram cu ei.

Luther impresionase poliția cu niște legitimații cu aspect oficial și îi asigurase că vor primi tot meritul pentru distrugerea unei importante rețele de droguri. Simon explicase că unele dintre dovezi erau la vedere sub forma substanțelor chimice enumerate în calendarul de birou al lui Guppy. Orice chimist ar recunoaște componentele medicamentelor puternice care ar putea induce viziuni, somn și chiar moarte. Luther sugerase, de asemenea, ca poliția să percheziționeze încăperile lui Billingsley, deoarece bănuia că ar putea exista un seif ascuns.

Niciunul dintre ei nu a menționat răpiri. Era puțin probabil că Hiram sau Pete sau Joe vor aduce în discuție subiectul. Nu existau dovezi și era îndoielnic că vreuna dintre victime se va prezenta.

„Există multă energie aici”, a spus Simon. „Salile de sport sunt dificile pentru că oamenii degajă mult stres și energie emoțională atunci când ei a face exerciții fizice. Dacă cineva nu a atins recent ascunzătoarea și a lăsat niște amprente foarte fierbinți, este posibil să nu reușesc să citesc bine această cameră.”

S-a oprit când a văzut mașina mare, circulară, în colț. Arăta ca un giroscop de mărime umană echipat cu accesorii pentru încheietura mâinii și glezne. Era montat pe o platformă grea din oțel.

Luther se mișcă să stea lângă el. A studiat giroscopul. „Cred că ideea este să intri în chestia aia. Te leagă pe loc, astfel încât să nu cazi. Giroscopul te învâрте în toate direcțiile. Probabil că o persoană amețește și face greață.”

— Lyra a menționat această mașină, spuse Simon. „Mi-a spus că este singurul echipament pe care chiar și-a dorit să o încerce, pentru că arăta ca o plimbare de carnaval. Ea a crezut că va fi o *experiență interesantă*.”

Gura lui Luther tresări puțin într-un colț. „Ai o problemă cu femeile curioase?”

„Unul în special. Să spunem că ea se califică cu siguranță ca o *experiență interesantă*, ea însăși.”

Luther și-a dres glasul. "Dreapta. Revenind la afaceri. De ce ești interesat de giroscop?"

„Lirei i s-a spus că nu este în ordine, așa că nu a avut ocazia să-l folosească. I s-a spus că nu a mai funcționat de mult timp.”

"Asa de?"

„Mi se pare că dispozitivul cântărește câteva sute de lire.”

„Nimeni nu ar putea pleca cu ea, asta e sigur”, a spus Luther.

„Baza lui ar fi un seif excelent.”

Simon se îndreptă spre giroscopul mare și atinse inelele metalice. Era foarte puțină energie pe dispozitiv. Nu a mai fost folosit de mult timp.

Baza metalică grea i-a dat însă un fulger de căldură. Nu era furia sălbatică și neregulată pe care Billingsley o lăsase pe uși.

„Se simte ca atmosfera pe care am captat-o în biroul lui Guppy”, a spus el. „Ea a fost aici de mai multe ori.”

Încuietoarea cu combinație era ascunsă sub o placă de oțel care se deschidea cu ușurință odată ce a găsit ușoară adâncitură care activa mecanismul arcului. Și-a scos stetoscopul din servietă.

„Știi, ai fi putut fi un hoț de succes”, a remarcat Luther.

„*Sunt* un hoț de succes. Singura diferență dintre mine și concurența mea este că lucrez pentru tine.”

„Acesta este un fel de a privi.”

Simon a deschis seiful. Înăuntru erau un plic mare și o mână de borcane mici cu substanțe chimice. A scos plicul și i l-a dat lui Luther, care l-a deschis.

„Imprime și negative”, a spus Luther. Părea mulțumit. „Aceleași fotografii pe care le-am găsit în suita lui Billingsley.”

„Guppy i-a dat lui Billingsley un set de amprente pentru a-l mulțumi. Ea a păstrat negativele. Sunt sigur că știa că Billingsley este instabil.

„Avem pentru ce am venit. Să iesim de aici. A fost o zi lungă. Cred că toți avem nevoie de o băutură.”

Capitolul 41

R

aina luă o înghițitură de martini și așează paharul cu o grijă deosebită. A trebuit să se miște cu prudență, pentru că ocazionale accese de fiori veneau de nicăieri și o străbăteau în valuri imprevizibile.

Luther stătea aproape lângă ea. Simțind în mod evident tensiunea ei, el i-a atins genunchiul sub masă într-o încercare tăcută de a o liniști. Ea a ridicat bărbia, a tras aer liniștit și s-a uitat la cele trei persoane care împart cabina cu ea. Luther, Simon și Lyra așteptau o explicație, dar ea literalmente nu știa de unde să înceapă. Cuvintele au eșuat-o.

Ca de obicei, însă, cuvintele nu i-au eșuat Lyra. Își înghiți o parte din sidecar și aruncă o privire dezgustată în jurul barului hotelului Labyrinth Springs.

„Nu pot să cred că vom mai petrece o noapte în acest loc oribil”, a spus ea. „Totul din cauza acelei furtuni. Gerald avea dreptate. Ar fi fost foarte periculos să încercăm să ieșim din această vale și să treci prin trecătoarea de munte în seara asta.”

Ploile abundente sosiseră în acea după-amiază, răsturnând noroi și creând viituri fulgerătoare care au făcut ca conducerea să fie aproape imposibilă.

Luther ridică sprâncenele. „Cine este Gerald?”

Simon a răspuns, cu tonul foarte sec: „Chelnerul care tocmai ne-a adus băuturile noastre. Ți-am spus, toată lumea vorbește cu Lyra.”

„De asemenea, a fost destul de amabil să ne avertizeze împotriva supei”, a adăugat Lyra. „Se pare că peștele care mergea rău noaptea trecută a ajuns în el.”

„Oricum, niciunul dintre noi nu este în vreo condiție de a conduce”, a subliniat Luther. „Toți avem nevoie de odihnă.”

„Mi-a fost teamă că hotelul s-ar putea închide brusc, eșuându-ne pe noi și pe ceilalți oaspeți”, a spus Lyra. „Dar Gerald mi-a spus că recepția a primit un telefon de la firma de avocatură din New York care se ocupă de proprietatea Billingsley. Avocatul le-a instruit pe toți să rămână de serviciu până când vor putea aduce pe cineva aici să evalueze situația. El a spus că personalul va primi salarii regulate până când se va lua o decizie. Este o veste foarte bună pentru Gerald și pentru ceilalți care lucrează aici. Au încă locuri de muncă.”

„Dacă sunt deștepți, toți vor începe să caute alte locuri de muncă mâine”, a spus Luther. „Previzez că stațiunea nu va dura mult acum că spa-ul este închis.”

Lyra făcu o mutră. „Probabil ca ai dreptate.”

Raina a început să se relaxeze puțin în timp ce conversația ușoară curgea în jurul ei. Era printre prieteni.

Și-a găsit în sfârșit vocea.

„Vă datorez celor trei mai mult decât vă pot plăti vreodată”, a spus ea.

— Nu-mi datorezi nimic, spuse Luther, cu vocea lui puțin prea rece și plată.

Și-a dat seama că era ofensat; nu, mai mult decât jignit. A fost rănit.

„Îmi pare rău”, șopti ea. „Nu știu ce altceva să spun. Ce s-a întâmplat este vina mea. Totul este vina mea. Vă pun pe toți în pericol.”

— Doar ne fac treaba, doamnă, spuse Simon, batjocoritor de serios. — Știi, investigând.

— Corect, spuse Lyra. „Și, vorbind în numele meu, pot să vă spun că acest caz a fost o adevărată experiență de învățare pentru mine.”

Raina se uită la ea. „Tu și eu amândoi.”

Ochii lui Luther se îngustară. „Nu mai decolați singur, fără o explicație sau un rămas bun. Îmi datorezi atât de mult.”

— Da, spuse ea. "Fac."

A luat șervețelul de cocktail și a tamponat lacrimile care i se scurgeau din ochi. Luther a pus un braț în jurul ei și a tras-o aproape de el.

— Îmi pare rău, mormăi el. „Doar că am fost atât de speriat.”

"Știu." Și-a uscat ochii și s-a îndreptat, recăpătându-și calmul. „Poate că nu vrei recunoștința mea, dar ai dreptul la o explicație și intenționez să o ofer.”

Ceilalți au tăcut, dându-i timp să-și adune gândurile și să-și spună povestea. Nu a fost ușor, pentru că emoțiile și nervii ei erau în haos. Nici măcar nu a putut identifica exact ce simțea. A fost o ușurare copleșitoare că fusese eliberată, dar mai era și cunoștința că ea nu reușise să-i protejeze pe Luther și pe ceilalți de tentaculele lungi ale trecutului ei.

Acum trebuia să se descurce cu faptul că, dacă nu ar fi fost cei trei, ar fi moartă. Luther explicase că și alții jucaseră un rol în salvarea ei – Irene și Oliver Ward; secretara lui Ward, Elena Torres; și o femeie curajoasă și foarte furioasă din Pasadena pe care nu o întâlnise niciodată. Luther le explicase că, fără informațiile de la Angela Merryweather, s-ar putea să nu fi descoperit închisoarea la timp.

O mică comunitate de oameni lucrase pentru a o salva. Încă de la Bar Harbor, se considerase o singurătate, teamă să nu lase pe cineva să se apropie. Îngrozită să-și dezvăluie secretele. În Burning Cove credea că și-a găsit în sfârșit un refugiu. Tocmai începuse să viseze la un viitor diferit când primise apelul de la Ghost Lady.

„Într-o altă viață am avut un alt nume”, a spus ea, simțindu-și drumul încet în trecut. „Mi-am pierdut părinții când aveam optsprezece ani. După moartea lor, am descoperit că tatăl meu murise în faliment. Eram singur pe lume. Un an mai târziu a apărut un bărbat pe nume Malcolm Whitlock. Am crezut că este perfect - fermecător, grijuliu, frumos și bogat. Atent. El era descendent dintr-o familie distinsă din Boston. Rudele lui au arătat de la bun început că nu mă aprobă nici pe mine, nici pe căsătorie. Nu ne-au încurajat să trăim în Boston. Ne-am mutat în ceea ce Malcolm numea cabana de vară din Bar Harbor. Exista un fond fiduciar pentru Malcolm, așa că nu trebuia să lucreze. Am petrecut mult timp pe apă. M-a învățat să navighez pentru că îi plăcea să-mi dea ordine și să mă rănească atunci când nu făceam lucrurile bine.”

— Nemernic, mormăi Lyra.

„Nu mi-a luat mult să aflu de ce soții Whitlock nu ne-au vrut să fim prin Boston, de ce s-au prefăcut că nu existăm”, a spus Raina. „Deși nu m-au aprobat, erau absolut îngroziți de fiul lor.”

„A fost violent?” întrebă Simon.

„Da, dar stările lui de spirit erau imprevizibile. Parcă avea două personalități. Putea să pară perfect normal săptămâni la rând și apoi, într-o clipă, s-ar transforma într-un monstru. Nu am știut niciodată pe ce bărbat voi ajunge când mă trezesc dimineața. Probabil că și-a dat seama că mă străduiam să-l părăsesc, pentru că a început să mă încuie noaptea. În timpul zilelor el îmi controla fiecare mișcare. Nici măcar nu puteam să cumpăr singur. Nu aveam prieteni.”

— Ai scăpat, spuse Lyra. „Am găsit tăieturile din ziare în acea cutie de pantofi. Ți-ai prefăcut propria moarte pe acea barca cu pânze.”

„Da. Dar știam că nu se va opri niciodată din căutarea mea și dacă m-ar găsi vreodată, m-ar ucide. A trebuit să inventez o nouă identitate. Am reușit să ajung la New York. Am stat într-o casă de caritate și am găsit un loc de muncă ca chelneriță. În casă mai erau și alte femei care au avut experiențe asemănătoare cu ale mele. Am auzit zvonuri, puțin mai mult decât șoapte, într-adevăr, despre o femeie bogată care avea bani și legături pentru a ajuta femeile ca mine să dispară complet și să se reinventeze sub noi nume și noi identități. Au numit-o Doamna Fantomă.”

Lyra făcu ochii mari de entuziasm. — Ai găsit-o?

„Da. Nu a fost ușor. De fapt, nu am întâlnit-o niciodată. Ea își ia măsuri de precauție, desigur. Ea se mișcă în societate. Nu poate risca să-și expună munca cu femei disperate. Cel puțin, i-ar distruge capacitatea de a-și proteja *clienții*, așa cum îi spune ea. Ea însăși ar fi în pericol de la un bărbat obsesiv care dorea să se răzbune. Trebuie să rămână în umbră.”

Luther era pe cale să mai bea o înghițitură de martini. El s-a oprit. „Ce a făcut această Doamnă Fantomă pentru tine?”

„Mi-a dat o nouă identitate ca Raina Kirk și mi-a plătit școlarizarea la o academie de secretariat de elită. Când am absolvit, aveam o carieră și un viitor. Am început să lucrez ca secretară privată. Am fost bun. Am primit recomandări excelente de la angajatorii mei. În cele din urmă, am ajuns la firma de avocatură Enright and Enright. Când proprietarul și fiul său au murit amândoi, m-am mutat la Burning Cove. Am crezut cu adevărat că trecutul meu era la trei mii de mile în spatele meu.”

„Dar în adâncul tău ți-a fost întotdeauna teamă că soțul tău ar putea apărea într-o zi”, a spus Lyra.

Raina oftă. „Veștile că a murit într-o cădere în casa lui din Boston a apărut în ziare, desigur. Familia era proeminentă din punct de vedere social. Dar nu am îndrăznit să cred. L-am cunoscut prea bine, vezi. Știam ce mincinos desăvârșit este.”

„Irene Ward mi-a spus că zvonul din Boston era că familia l-a internat într-un azil privat pentru nebuni”, a spus Luther. „Acolo a murit. Sinucidere.”

„În cele din urmă am auzit și eu acel zvon”, a spus Raina. „A avut mai mult sens decât căderea scărilor, dar întotdeauna mi-a fost teamă să cred că a murit cu adevărat.”

„Așa că ți-ai păstrat noua identitate și ți-ai urmat noua carieră”, a spus Lyra. — Și ai ajuns în Burning Cove.

„Da. Dar dimineața trecută am primit un telefon.”

Luther s-a oprit periculos. — De la Whitlock?

„Nu. Apelul a fost de la Ghost Lady, sau cel puțin am crezut că este ea. A fost doar o șoaptă scăzută la telefon. Aș putea spune că este o femeie, dar asta a fost tot.”

„Nu ați pus la îndoială identitatea apelantului?” întrebă Simon.

Raina ezită și apoi clătină din cap. „Am fost prea îngrozit de mesajul ei pentru a pune întrebări.”

— Desigur, spuse Lyra. „N-aveai niciun motiv să bănuiești că cineva s-ar prezenta drept Doamna Fantomă.”

„Există reguli în domeniul investigațiilor”, a spus Luther. „Unul dintre ei pune la îndoială totul.”

Lyra se uită la el. „Acest sfat nu este deosebit de util în acest moment.”

Luther clipi.

Raina aproape că a zâmbit. Ea a văzut o fulgerare de amuzament în ochii lui Simon și a știut că amândoi gândeau același lucru: era nevoie de un nerv considerabil pentru a lua un ton sever cu Luther Pell.

— Ai dreptate, spuse Luther. „O voi păstra pentru mai târziu.”

— Nu va fi necesar, crede-mă, spuse Raina. Și-a dres glasul, hotărâtă să-și termine povestea. „Am fost surprins că Doamna Fantomă reușise să mă găsească în Burning Cove, dar nu eram suspicios. La urma urmei, nu este ca și cum mi-am schimbat numele când m-am mutat în California. Deci, nu, nu am pus niciodată la îndoială identitatea apelantului.”

— Ce a spus ea în telefonul care te-a trimis la Labyrinth Springs? întrebă Simon.

„Mi-a spus că Malcolm Whitlock trăiește, că a scăpat din azil și că mă caută. Ea a spus că a jurat să-i omoare pe toți cei din jurul meu și să mă facă să realizez că noii mei prieteni mureau din cauza mea. Până la urmă m-ar ucide și pe mine. Ea a spus că știe unde să-l găsească. Ar trimite pe cineva să mă întâlnească în Labyrinth Springs, unul dintre mesagerii ei. Femeia ar avea informații de care aveam nevoie pentru a-l găsi pe Whitlock înainte să înceapă să-mi ucidă prietenii.”

„Și după ce ai ajuns aici, ai fost rezervat în camera două douăzeci și unu, ai primit un program de tratamente pentru după-amiază și ai fost instruit să-i ceri lui Janet Frampton pentru tratamentul facial”, a spus Lyra.

„Da. Când Frampton mi-a dat tratamentul facial, a spus că voi primi o vizită de la mesagerul Doamnei Fantomă în camera mea în acea noapte. Mi s-a spus să comand room service. Nu am mâncat mult, dar ulterior mi s-a livrat o tavă de ceai. Am băut ceaiul. Nu după mult timp am început să mă simt amețit și dezorientat. Apoi am început să am halucinații. Nu știam ce se întâmplă. Eram îngrozită, dar nici măcar nu puteam să chem ajutor. M-am prăbușit pe pat.”

— Ai fost otrăvit, spuse Lyra.

„Nu am fost niciodată complet inconștient. Când acei doi bărbați au venit după mine, am încercat să lupt, dar în cele din urmă am fost copleșit.”

„Nu atât de copleșit încât să nu ne poți lăsa un indiciu când ai fost dus la cabină”, a spus Simon. „Asta imi aduce aminte.” Se întinse, deschise servieta și scoase un caiet. „Cred că asta îți aparține. Am primit mesajul că Guppy a fost implicat.”

Raina luă caietul. „Nu știam ce se întâmplă, dar eram sigur că ea trebuie să facă parte din asta. Frampton nu era în măsură să conducă o operațiune sofisticată de răpire dintr-un spa faimos.”

„Guppy și Billingsley au fost în mod evident parteneri”, a spus Luther. „Cu siguranță conduceau o rețea de răpire, dar până la tine era schema obișnuită de răscumpărare și extorcare. Luarea pe tine a rupt tiparul. Încă nu știm de ce. Oamenii care ne-ar putea da răspunsurile sunt morți.”

„Totul indică faptul că Guppy era în afaceri pentru bani”, a spus Simon. „Billingsley nu avea nevoie de bani, dar își juca niște fantezii sexuale bolnave. La suprafață, se pare că niciunul dintre ei nu a avut un motiv puternic să te prindă.

„Trebuie să știm de ce și-au schimbat modelul de afaceri”, a spus Simon. „Cineva trebuie să-i fi convins că a meritat riscul.”

Lyra fusese pe cale să mai bea o înghițitură din cocktailul ei. Ea făcu o pauză. „Sau i-a amenințat cu ceva care i-a forțat să facă asta.”

Raina se uită la ea. „Este o teorie foarte interesantă.”

Simon dădu din cap. „Ar explica lucrurile. Dar ce fel de amenințare i-ar face să riște să atragă atenția lui Luther Pell?

Raina a simțit declanșarea unui alt atac al fiorului teribil. Nu a putut controla răspunsul de panică. Își lăsă în grabă paharul înainte de a vărsa băutura.

— Malcolm Whitlock, șopti ea. „Trebuie să fi fost el. E în viață și vrea să se răzbune. Nu se va opri să vină după mine. Dacă vreunul dintre voi vă pune în cale...”

— O, îi vom pune în cale, bine, spuse Luther.

Capitolul 42

A

După cină, Luther a dus-o înapoi în apartamentul pe care îl împart. Nu se punea problema de camere separate. Luther spusese clar că nu avea de gând să o lase în pace. Nu era sigură de starea lui de spirit. Se strecurase în zona sa privată de umbră. Era imposibil de spus dacă era încă furios sau rănit. Singurul lucru de care ea era sigură era că el nu va mai primi scuze.

Avea să fie o noapte lungă.

Și-a scos jacheta de seară și a aruncat-o peste spătarul unui scaun, și-a slăbit cravata, și-a descheiat gulerul cămășii și a trecut la căruciorul cu băuturi. El a turnat două brandy și i-a adus unul înapoi.

„Știu că ai făcut ceea ce simțeai că trebuie să faci pentru a-ți proteja prietenii și pe mine”, a spus el. „Dar ar trebui să știi până acum că pot avea grijă de mine, dar și de tine.”

Ea aruncă înapoi o înghițitură sănătoasă de coniac și se uită cu privirea. „Bine, așa că am intrat în panică.”

— Da, spuse Luther. Trăsăturile lui dure s-au înmuiat. "Dar inteleg."

"Tu faci?" Ea a luat un moment pentru a absorbi asta. "Mulțumiri. Cred că."

— Înțeleg pentru că dacă situația s-ar inversa – dacă una dintre fantomele din trecutul meu s-ar întoarce să mă bânuie și te-ar amenința – și eu aș intra în panică.

„Este greu – nu, este imposibil să te imaginez în panică.”

„Aș face exact ceea ce ai făcut tu – să dispar și să încerc să mă ocup singur de problemă.”

„Pentru a mă proteja”.

Ochii lui Luther ardeau. „Ar fi singurul lucru la care mi-ar păsa.”

„Pentru prima zi am fost pierdut într-o lume de vis.”

— Pentru că te drogau.

„Dar la un moment dat ai apărut.”

„În lumea ta de vis?”

"Da." Raina nu și-a luat ochii de la el. „Abia te-am văzut la început, dar știam că ești acolo, căutându-mă. M-ai văzut căzând într-un vârtej și te-ai întins să mă apuci de mână, dar am continuat să cad. După un timp mi-am dat seama că ești singurul lucru care era real în acel loc. Cumva am știut că mă cauți. Am reușit să ies la suprafață suficient de mult încât să-mi dau seama că sunt drogat. Am turnat ceaiul pe chiuvetă în prima dimineață. Dar am făcut greșeala de a mânca chiflele pentru micul dejun. A doua zi le-am aruncat în toaletă.”

Luther a zâmbit apreciativ. „Și atunci ți-ai dat seama cum să scapi. A aprinde focul ca o distragere a atenției a fost o idee genială.”

„Nu aș fi reușit să ies din casa aceea dacă nu ai fi apărut când ai făcut-o.”

„Nu pariați pe asta.” Luther și-a folosit degetele pentru a mătura cele câteva șuvițe de păr care îi scăpaseră din spatele urechilor. „Sunt sigur că nu aș paria niciodată împotriva ta și obișnuiam să fiu în domeniul jocurilor de noroc. Ai putea spune că sunt un profesionist când vine vorba de estimarea șanselor.”

A pus deoparte coniacul neterminat. „Chiar înainte să primesc acel telefon de la femeia pe care o credeam Doamna Fantomă, beam cafea la masa de mic dejun și mă gândeam că ar fi foarte plăcut dacă ai fi acolo cu mine.”

„Mi-ar plăcea asta foarte mult.”

Ea a zâmbit și i-a atins partea laterală a maxilarului. „Mâine dimineață, tu și cu mine vom lua micul dejun împreună pentru prima dată. Păcat că a trebuit să trecem prin atâtea probleme pentru a ajunge la acea etapă a relației noastre.”

„Nu ești singurul cu fantome în trecut”, a avertizat Luther. „Uneori ai mei mă trezesc noaptea.”

„Uneori o fac și ai mei. În nopțile în care se întâmplă asta ne vom da jos din pat, vom turna puțin coniac și vom vorbi despre viitorul nostru.”

— Vrei să spui că vrei un viitor cu mine?

„Da, dar nu va funcționa decât dacă vrei același viitor.”

Își puse paharul jos și o strânse aproape. „Te iubesc, Raina. Aș ucide pentru un viitor cu tine.”

„Da, știu. Exact asta ai făcut în după-amiaza asta.”

El și-a cuprins brațele în jurul ei și a sărutat-o cu pasiunea înverșunată a unui bărbat care fusese mult prea mult timp singur. Ea a întors sărutul cu aceeași intensitate și dintr-un motiv similar. Ea a fost singură de mult prea mult timp.

Ultimele șuvițe de ceață care îi învăluise viitorul atâția ani s-au evaporat. Detaliile precise ale a ceea ce avea în față nu au fost dezvăluite, dar asta nu conta, pentru că cel mai important lucru era acum limpede - ea nu avea să mai înfrunte viitorul singură.

„Abia aștept să merg acasă la Burning Cove”, a spus ea.

„Avem o oprire de făcut pe drum”, a spus Luther.

„Unde?”

„Pasadena.”

Raina zâmbi. „Da, desigur.”

Capitolul 43

L

yra a ieșit din dormitor legându-și centura rochiei de mătase. Se opri scurt la vederea micului munte de cutii violete care stăteau pe masa din centrul apartamentului pentru luna de miere.

„Nu mi-a plăcut niciodată acel parfum”, a spus ea.

Simon a terminat de turnat două coniac și i-a dat unul. — Asta înseamnă că nu trebuie să punem toate acele lucruri în portbagajul mașinii mele dimineața?

Ea a zâmbit, bucurându-se de vederea lui. Își aruncase jacheta de seară, își slăbise cravata și își suflesese mânecile cămășii albe.

„Nu vă faceți griji, cu siguranță nu iau niciunul dintre produsele Guppy's House of Beauty acasă cu mine”, a spus ea.

„Și cu mine cum rămâne?” întrebă Simon. — Crezi că ai vrea să mă iei acasă cu tine?

Un mic fior de speranță trecu prin ea. „Nu ești îngrijorat că s-ar putea să te folosesc?”

— Nu te folosești de oameni, Lyra. Ești curios despre ele și ești sunteți interesat de ele, dar nu le folosești. Știu că. În adâncul sufletului am știut mereu asta.”

Scânteia speranței a devenit o flacără glorioasă. "Da. Da, mi-ar plăcea foarte mult să te iau acasă cu mine. Vorbești să stai o vreme în Burning Cove?

„Îmi dau seama că, deși ai opinii foarte moderne, nu ar părea corect dacă m-aș muta cu tine. Burning Cove este un oraș mic, până la urmă. Dar as putea închiria o cabana pe plaja langa a ta.”

Sorbi din coniac și se gândi la asta.

— Convenabil, spuse ea.

A băut ceva din propria lui țuică și a coborât paharul. Energia șoptită în atmosferă.

Ochii i s-au încins. "Foarte convenabil."

Speranța s-a amestecat cu anxietatea. A fost surprinsă de tensiune. Asta a vrut ea. Gândul la o aventură cu Simon era palpitant. palpitant. Deci de ce a ezitat?

I-au trebuit câteva bătăi de inimă pentru a recunoaște că nu era sigură cum se simțea că este convenabilă. Da, ar fi interesant pentru o vreme. O aventură pasională. Dar ce s-ar întâmpla când situația nu va mai fi *convenabilă* ? Dacă și-ar fi pierdut inima?

Dacă l-ar fi pierdut deja?

Un mic foc de panică se arcui prin ea.

A mai înghițit niște coniac, întărindu-se și a făcut o mică plimbare prin cameră. Un gând a lovit-o. Se opri lângă un zid și se întoarse cu fața la el.

— Este librăria ta de luat în considerare, spuse ea, încercând să câștige puțin timp. „Nu poți pur și simplu să te îndepărtezi de ea.”

„Nu vă faceți griji pentru librărie.” Își puse coniacul pe jumătate terminat pe masă și veni spre ea, oprindu-se la câțiva centimetri depărtare. El a aplatizat o mână pe peretele din spatele capului ei. „O să-mi dau seama.”

Ea și-a luat respirația.

„Cât timp crezi că vrei să stai în Burning Cove?” ea a șoptit.

"Depinde."

"Pe ce?"

"Tu."

"Oh."

Cel mai fascinant bărbat pe care îl întâlnise vreodată îi oferea o aventură – o aventură *convenabilă*.

„Aranjamentul ăsta funcționează pentru tine?” întrebă Simon.

"Da." Ea a făcut pasul. „Da, asta va funcționa pentru mine.”

"Bun. Avem o înțelegere, atunci."

I-a luat paharul de coniac, l-a așezat pe masa de la capăt și și-a aplatizat cealaltă mână pe peretele din spatele ei, prinzând-o efectiv în capcană.

Se aplecă spre ea și o sărută.

Ea a încetat să mai încerce să analizeze cuvântul *convenabil* și și-a pus brațele în jurul gâtului lui.

Sărutul a fost diferit. Nu îmbrățișarea arzătoare o îndepărtase noaptea trecută. Acest sărut era mai lent, mai profund; cumva mai intim. Noaptea trecută fusese o furtună sălbatică de căldură și energie. În seara asta testau noile granițe care le defineau relația.

Mâinile lui Simon s-au așezat în jurul taliei ei și apoi s-au mutat să-i leagă spatele. A ridicat-o împotriva lui. Era intens conștientă de corpul lui puternic excitat. Era grozav de emoționant să știi că ea avea un asemenea efect asupra lui. El o dorea și ea pe el. Amândoi erau liberi să exploreze profunzimile dorinței lor unul pentru celălalt.

Viitorul ar avea grijă de la sine.

Capitolul 44

S

imon a simțit momentul exact în care Lyra s-a aruncat în sărut. Femeia nu a făcut niciodată nimic într-o manieră cu jumătate de inimă sau ezitant. Fusese greu cu o clipă în urmă, dar acum era dincolo de excitat. O tânjea așa cum nu ținuse niciodată nicio altă femeie. Nevoia nu era doar sexuală. Era mult mai puternic. Nu avea cuvinte. Știa doar că o vrea în viața lui, indiferent de preț.

Încă de la început fusese conștient că ea avea puterea de a-și răsturna lumea singuratică și atent controlată. Avusese dreptate. Nimic nu va mai fi la fel acum că o cunoscuse. Trucul era să te agăți de ea.

O puse pe spate pe picioare și desfăcu centura halatului. Aripile de mătase s-au deschis, lăsând-o într-o cămașă de noapte din satin de culoarea piersicii. Țesătura luminoasă a alunecat grațios peste sânii și șoldurile ei. Îi desprinsese halatul de pe umerii ei și o lăsă să cadă pe covor, o baltă de mătase florală.

Degetele ei se mutară la nasturii cămășii lui. A lăsat-o să o împingă. Când a dispărut, și-a făcut timp să-și ridice maioul deasupra capului și să-l arunce deoparte.

El o luă de mână și o trase în dormitorul întunecat.

În seara asta, dragostea a fost diferită. Nu era sigur de ce. Pasiunea a fost emoționantă și, în cele din urmă, explozivă. Dar de data aceasta a fost implicat un alt element. Era ca și cum amândoi participau la o ceremonie sacră, formând o legătură care nu era menită să fie ruptă.

Când s-a terminat și au rămas uzuți, umed și mulțumiți unul în brațele celuilalt, el a încercat și nu a reușit să găsească cuvintele. Ca de obicei, Lyra nu a avut aceeași problemă.

„A fost ciudat”, a mormăit ea în pernă.

Atât pentru a te bucura de strălucirea postcoitală.

El s-a ridicat și a rostogolit-o pe o parte, astfel încât a trebuit să-l înfrunte.

„Ce naiba ar trebui să însemne asta?” el a întrebat.

„Nimic.” Ea a zâmbit cu un zâmbet visător și și-a trecut degetele prin părul lui. „S-a simțit diferit, asta e tot.”

„Alt bine sau diferit nu bun?” întrebă el, profund precaut acum.

„S-a simțit ca într-o adevărată noapte de nuntă.”

S-a uitat la ea, îngrozit. „De unde știi cum ar trebui să se simtă o adevărată noapte de nuntă?”

„Se pare că îl știi când îl vezi.”

„Dar noi nu suntem căsătoriți”, a subliniat el.

„Nu.” Ea căscă și s-a îmbrățișat împotriva lui. „Se poate dovedi a fi o problemă.”

„Uh.”

„Du-te la culcare, Simon. Avem un drum lung înaintea noastră mâine.”

OceanofPDF.com

Capitolul 45

A

ngela Merryweather aruncă o privire la cuplul care stătea în pragul ei și știa că Luther Pell și-a ținut promisiunea. Ea a deschis ușa.

— Intră, domnule Pell, spuse ea. „E foarte bine să te revăd.”

— Mulțumesc, spuse Luther. „Ea este Raina Kirk, doamna pe care o căutam când am vorbit cu tine.”

Angela a zâmbit. — Mă bucur că ești în siguranță, domnișoară Kirk. Vii să bei o cafea? Menajera mea nu intră decât după-amiaza, dar am făcut o oală proaspătă acum câteva minute.”

„Te rog să-mi spui Raina. Cafeaua sună minunat. A fost un drum lung cu mașina de la Labyrinth Springs și mai avem încă două ore pe drum înaintea noastră. Suntem în drum spre casa spre Burning Cove.”

Căldura din vocea ei când a rostit cuvintele *Suntem în drum spre casă* i-a spus Angelei tot ce trebuia să știe despre relația dintre Luther Pell și Raina Kirk.

E timpul să-mi găsesc o casă proprie, se gândi Angela.

Ea a condus în camera de zi și a intrat în bucătărie să ia cafeaua. A dus tava de argint înapoi în cealaltă cameră și a pus-o pe masa joasă din fața canapelei.

„Știrile Labyrinth Springs au apărut în ziarele de dimineață aici, în Pasadena și, sunt sigură, peste tot în zona Los Angeles”, a spus ea. „A fost și la radio”. Ea a turnat trei cești de cafea și i-a întins una Rainei. „Ceva despre agenți speciali ai FBI care lucrează sub acoperire pentru a ajuta poliția locală să distrugă o rețea de droguri care operează în hotel și spa. Nu s-a pomenit despre răpiri sau victime. Nu mă deranjează să-ți spun că simt că pot să respir din nou.”

„Putem amândoi să respirăm din nou”, a spus Raina. Ea a zâmbit. „Luther are un dar pentru tine.”

Angela se uită la Luther, cu greu îndrăznind să spere. — Ai găsit fotografiile?

— Și negativele, spuse Luther. I-a întins un plic. „Le-am distrus pe ceilalți, dar m-am gândit că ți-ar plăcea să le arzi singur.”

Angela a luat plicul. Lacrimile îi ardeau în ochi. „Nu știu cum să-ți mulțumesc.”

— Nu-mi datorezi nicio mulțumire, spuse Luther. „Sunt îndatorat cu tine. Informațiile pe care mi le-ai dat ne-au ajutat să o găsim la timp pe domnișoara Kirk. Se pregăteau să o omoare. Ultima dată când am fost aici, ți-am spus că, dacă ai nevoie vreodată de o favoare de genul pe care o pot oferi eu, nu trebuie decât să ceri. Oferta este valabilă.”

Angela îi aruncă un zâmbet tremurător. „Mulțumesc.”

Au băut cafea împreună, în timp ce Luther și Raina i-au dat detaliile evenimentelor din Labyrinth Springs.

Patruzeci de minute mai târziu, Angela stătea în prag și îl privi pe Luther intrând într-unul dintre cei doi vitezători parți la bordură. Raina a urcat în celălalt vehicul. Ambele mașini au retras și au plecat pe stradă.

Merg acasă la Burning Cove.

Când mașinile au dispărut după colț, Angela a intrat înapoi în conacul rece și s-a îndreptat spre bucătărie. A aruncat negativele și cele două seturi de amprente în chiuvetă și s-a dus înapoi în sufragerie pentru a lua bricheta de țigări placată cu aur a lui Bradley.

S-a întors în bucătărie și a dat foc fiecărei amprente. Apoi a ars negativele. Când cenușa s-a răcit, ea le-a strâns și le-a dus în baie pentru a arunca toaleta.

După aceea, a intrat în dormitorul ei și a împachetat lucrurile esențiale. Ea a ignorat hainele și pantofii care fuseseră achiziționați cu scopul de a-i distra pe asociații de afaceri și prietenii politici ai lui Bradley.

Ea ridică ultima valiză în portbagajul mașinii ei când Bradley a tras pe alee. A coborât din viteza lui și a pornit spre ușa din față.

„Am venit acasă să mă schimb”, a spus el peste umăr. „Am o întâlnire importantă la biroul LA.”

— Fă-ți timp, spuse Angela. „Nu voi fi aici când te întorci.”

„Ce?” Surprins, se întoarse la timp să o vadă închizând capacul portbagajului celor patru valize din interior. „Unde crezi ca pleci?”

„Reno. Peste șase săptămâni voi fi o femeie singură, divorțată legal. Voi ieși din viața ta pentru totdeauna. Vă puteți finanța propria campanie politică.”

Bradley se uită la ea, lovit. „Ce naiba?”

„Oh, și nu trebuie să-ți faci griji pentru fotografii sau negative. Le-am ars acum câteva ore. În cazul în care nu ați văzut ziarele de dimineață, răpitorii sunt morți. Nu te vor deranja.”

„Nu poți pleca pur și simplu așa”, a spus Bradley.

„Priveste-ma.”

S-a urcat la volanul mașinii, a întors cheia în contact și a plecat din casa rece. Se uită în oglinda retrovizoare și îl văzu pe Bradley stând, cu fălcile slăbite, pe alee. Expresia șocată de pe chipul lui o făcu să zâmbească. Ea a întors colțul.

E timpul să găsești o casă adevărată.

Capitolul 46

eu

le-am împrumutat de la bibliotecă”, a spus Irene. Ea a pus pe biroul Rainei copii ale a două reviste de modă populare și le-a deschis pe fiecare la un articol despre Casa frumuseții a lui Guppy. „Edith Guppy a apărut la New York spre sfârșitul Marelui Război și a deschis Casa Frumuseții a lui Guppy la mai puțin de un an mai târziu. Le-a spus tuturor că este originară din Paris, dar vorbește fluent germană și engleză. Părea să aibă o mulțime de bani și a sugerat că era legată de una dintre vechile familii regale.”

„Foarte cosmopolit”, a spus Raina. „Era o femeie atrăgătoare care trebuie să fi fost uimitor de frumoasă în tinerețea ei. Aspectul ei, combinat cu simțul ei al stilului și un accent continental sofisticat, fără îndoială, i-a făcut ușor să atragă o clientelă de clasă superioară în New York.”

Mica mulțime adunată în jurul biroului ei includea Luther, Simon și Irene și Oliver Ward. Singura lipsă a fost Lyra. Ea plecase cu puțin timp înainte ca Irene și ceilalți să sosească. Afaceri personale. Raina a înțeles. Ea știa cum se simțea să trăiești cu întrebări fără răspuns.

„Avea mai mult decât un aspect și un accent elegant”, a spus Irene. Își răsfoi caietul. „Conform câteva interviuri din ziare, ea și-a inventat propriile parfumuri, creme de față și alte produse.”

„Produse ca afurisitul de ceai otrăvit pe care Frampton l-a dat Lyrei”, a spus Simon.

Raina îi aruncă o privire. Ochii lui erau de necitit, dar ceva în atmosfera din jurul lui îi dădu un fior pe șira spinării.

„Se pare că a avut o pregătire la un laborator farmaceutic înainte de a intra în domeniul frumuseții”, a spus Irene.

Luther se aplecă înainte, puse ambele mâini pe birou și aruncă o privire mai atentă la fotografii. „Huh.”

Asta a atras atenția tuturor.

„Ce?” întrebă Raina.

„Nimic. Inca.” Luther aruncă o privire spre Irene. „Continua. Mai ai ceva despre Guppy?”

„De exemplu, de ce și-a închis afacerea aparent de succes din New York și s-a mutat în California?” întrebă Simon.

— Bună întrebare, spuse Irene. Ea întoarse o altă pagină în caietul ei. „Potrivit sursei mele din ziar, au existat zvonuri despre un scandal care a ajuns la cele mai înalte niveluri ale societății. A implicat droguri, viol și șantaj. Întreaga afacere a fost oprită, deoarece se spunea că ar fi implicați unii dintre cei mai distinși bărbați din oraș, inclusiv mai mulți politicieni. Au existat zvonuri despre o cărțiță plină cu nume.”

Simon și-a deschis servieta și a scos un volum legat cu piele. „O carte ca aceasta? Eu și Luther am găsit-o când am descoperit fotografiile victimelor răpirii. Este o înregistrare foarte precisă a numelor, datelor, adreselor și sumelor răscumpărării. Fiecare înregistrare are un număr care corespunde numerelor de pe spatele fotografiilor fiecărei victime.”

„Simon și cu mine am ars majoritatea fotografiilor și a negativelor”, a spus Luther a spus. „Am lăsat-o pe doamna Merryweather să se ocupe de cei care au implicat-o, dar se poate spune cu siguranță că și ei au fost distruși. Nu putem garanta că nu mai există copii ale fotografiilor, dar cred că șansele sunt bune că, în afară de setul pe care l-a făcut pentru Billingsley, Guppy nu ar fi permis să fie realizat un alt set. Erau prea valoroși.”

„Și nu era decât o excelentă femeie de afaceri”, a spus Simon.

Raina se uită la Irene. — Dar Billingsley?

„Nu este nici pe departe un mister”, a spus Irene. „S-a născut în avere și a avut toate avantajele, dar a fost demis dintr-o serie de școli private din motive nespecificate. La douăzeci de ani era considerat un burlac extrem de eligibil și un om din oraș, dar nu s-a căsătorit niciodată. Au existat zvonuri conform cărora el a frecventat case de prostituție care îi găseau pe cei cu ceea ce informatorul meu a numit *gusturi excentrice*.”

„Definește *excentric* în acest caz”, a spus Raina.

Irene își ridică privirea din însemnările ei. „Se pare că nu a putut să finalizeze actul în mod normal. El putea găsi satisfacție fizică doar dacă femeia era legată de un pat și se prefăcea că este îngrozită de el. Apoi stătea deasupra lor și, ah, termina afacerea. El a dat vina pe femeii pentru problemele lui. Se pare că avea obiceiul de a-și scoate furia asupra prostituatelor. După ce doi au ajuns la spital, majoritatea caselor au refuzat să-l lase să treacă pe uși. Probabil că a întors în stradă, dar nu există nicio modalitate de a ști.”

„Femeile care sunt forțate să lucreze pe stradă nu au nicio protecție”, a spus Raina. „Un bărbat violent ar putea scăpa literalmente cu crimă. Mă întreb dacă Guppy era conștientă de cât de periculos era partenerul ei de afaceri.”

— Ea știa, spuse Simon. „De aceea a încercat să-l liniștească, lăsându-i să aibă un set de fotografii. Nu există nicio îndoială că ea a fost adevărata șefă a inelului de răpire. Întrebarea este de ce s-a implicat cu un partener de afaceri instabil?”

— Mă pot gândi la un motiv, spuse Irene. „Sursa mea îmi spune că se zvonește că se confruntă cu faliment în urmă cu câțiva ani. Billingsley era foarte bogat. Îmi imaginez că avea nevoie de banii lui. A avut nevoie din nou de el când a trebuit să închidă centrul spa din New York și să se mute spre vest.”

„A cumpărat un hotel întreg și a adăugat un spa spectaculos doar pentru a-și putea urmări dorința de a vâna și umili femei”, a spus Simon.

„Pentru Guppy, au fost implicați mai mult decât bani”, a spus Luther. „Simon și cu mine am analizat numele din cartea ei. Victimele ei nu erau doar soțiile și fiicele bărbaților bogați. Ea a ales femei care sunt strâns legate de politicieni, oficiali guvernamentali și industriași de succes.”

Simon se uită la el. „Bărbații care sunt la putere sau vor fi în curând.”

„Bărbați care ar avea acces la secretele guvernamentale în timpul unui război”, a spus Luther.

„Dar Marele Război s-a încheiat cu douăzeci de ani în urmă”, a subliniat Irene. Ea se opri când înțelegerea a lovit. "Oh. Te referi la următorul război."

„Lumea va arde din nou în curând”, a spus Luther cu resemnare sumbră. „Și SUA vor fi atrase de asta. Nu se va evita acel abis. Când va veni războiul, cartea ținutelor de șantaj a lui Guppy ar fi fost extrem de valoroasă pentru anumite părți."

Raina trase aer în piept. „Crezi că strângea materiale de șantaj asupra unor oameni puternici, ca să poată vinde informațiile unui guvern străin?"

„Acesta este modelul pe care îl văd”, a spus Luther. „Mai mult, o recunosc pentru că l-am mai văzut. Vârsta lui Guppy, trecutul ei, fotografia, pregătirea farmaceutică, otrava, totul se potrivește."

"Ce vrei să spui?" întrebă Raina.

Își luă mâinile de pe birou și se îndreptă. „Oamenii, inclusiv spionii profesioniști, își schimbă rareori stilul. Dacă o strategie a funcționat în trecut, ei vor continua să o folosească."

Simon îl privea atent. — Crezi că Edith Guppy lucra pentru o putere străină?

„Cred că a lucrat pentru o putere străină în timpul Marelui Război și probabil că s-a poziționat să fie un antreprenor independent în următorul."

„Cine a fost Guppy?" întrebă Oliver.

Luther s-a dus la fereastră și s-a uitat în stradă. „Lumea spionilor este una mică. Nu spun că ne cunoșteam cu toții personal în timpul și după război, dar cu siguranță eram conștienți unul de celălalt, mai ales cei care erau deosebit de eficienți. Eu și membrii departamentului meu le-am studiat stilurile, tehnicile, strategiile. Unele erau mai evidente decât altele. Unii au fost geniali când a fost vorba de a-și ascunde identitatea. Dar odată ce le cunoașteți modelele, puteți crea un fișier și alocăți un nume de cod persoanei."

„Vrei să ne spui că ai avut un dosar despre un agent care se potrivește modelului lui Edith Guppy?" spuse Raina.

"Da." Luther se întoarse. „Janus. Eram siguri de foarte puține lucruri despre ea, dar un lucru pe care l-am presupus, pe baza abilității ei cu otrăvurile, a fost că a avut o pregătire farmaceutică sau medicală."

„Guppy și-a inventat toate formulele semnături”, a spus Irene.

„Janus era, de asemenea, considerat a fi frumos și seducător, pentru că a reușit să se apropie de bărbați puternici”, a continuat Luther. „Ea a fost suspectată de moartea unor indivizi de rang înalt, dar a preferat să-i pună în situații compromițătoare și să obțină dovezi care ar putea fi folosite pentru a-i șantaja."

Oliver se uită la el. — O să ne spui că Janus a fost unul dintre numeroșii agenți care au dispărut după război, nu-i așa?

— Da, spuse Luther. „Am fost cu ochii pe ea câțiva ani, dar dacă era în viață, nu exista niciun indiciu că era încă în afaceri – cel puțin, nu ca spion. Dar acum mă întreb dacă s-a reinventat la New York."

— Interesant, spuse Raina. „Dar asta ne readuce la începutul acestui lucru lucru. De ce să mă apuci? Nu sunt în măsură să fiu de folos unei puteri străine. Și nu au fost făcute fotografii compromițătoare.”

Simon se uită la ea. „Suntem de acord că nu vă potriviți modelului.”

„Ceea ce înseamnă că este personal”, a spus Luther.

— Poți să-l uiți pe Malcolm Whitlock, spuse Irene. „Am putut să confirm că el este cu adevărat mort. Sursa mea este un reporter din Boston care a acoperit înmormântarea pentru că familia este una importantă în oraș. Mi-a spus că a văzut cadavrul și a spus că se potrivește cu fotografiile lui Malcolm Whitlock care fuseseră publicate de-a lungul anilor în secțiunile de societate ale ziarelor. El a mai spus că toți cei care au participat la înmormântare au părut ușurați, nu supărați.”

Luther se uită la Raina. „Asta ne lasă conexiunea dumneavoastră cu firma de avocatură Enright and Enright.”

Raina clătină din cap. „Ambele Enright au murit. Nu exista altă familie apropiată. Cui i-ar păsa suficient să vină după mine?”

— Cineva care crede că ai niște informații valoroase, spuse Luther.

— Ne-am concentrat asupra posibilității ca soțul tău să fie încă în viață, Raina, spuse Simon. „Dar acum că Irene și-a confirmat moartea, trebuie să venim cu un alt unghi.”

Raina încremeni. "Fișierele."

Toată lumea s-a uitat la ea.

„Ce fișiere?” spuse Irene.

Raina și-a dres glasul. „Am luat câteva cu mine când, ah, am închis birourile lui Enright și Enright. Le-am luat pentru că știam că Graham Enright le considera deosebit de importante. Pe vremea aceea nu știam ce am. Nu a fost timp să trec prin ele. Dar undeva de-a lungul Route 66 am avut în sfârșit șansa să examinez dosarele.

„Materiale de șantaj?” a sugerat Simon.

— În cele mai multe cazuri, da, spuse Raina. „Urăsc șantajatorii. am ars aproape toate dosarele din noaptea aceea. Dar un folder conținea o listă. Nu avea sens pentru mine, dar știam că trebuie să fie important. L-am salvat.”

"Ce s-a întâmplat cu el?" întrebă Irene.

Raina a ezitat.

„Mi l-a dat”, a spus Luther. „Este o listă de nume, dar niciuna dintre persoanele implicate în acest caz nu figurează în ea.”

„Numele sunt schimbate”, a spus Simon.

— Știu, spuse Luther. „Dar va dura mult timp să găsești fiecare nume de pe listă și să încerci să afli dacă acea persoană l-a angajat pe Guppy să o răpească pe Raina.”

— Pare mai probabil ca Guppy să fie Janus, spuse Oliver. „Poate credea că Enright avea un dosar asupra ei și că Raina îl avea.”

„I-a fost teamă că Raina știe prea multe și a apucat-o pentru a o reduce la tăcere”, a oferit Irene. „Dacă așa s-a întâmplat, cazul este închis. Guppy a murit.”

Maxilarul lui Luther se strânse. „Mai amintesc un alt detaliu despre acel agent anume. I s-a dat numele de cod Janus dintr-un motiv.”

— Pentru că avea două fețe? întrebă Raina. „Aceasta este definiția unui spion, nu-i așa?”

— Nu în acest caz, spuse Luther. „Ea a fost numită Janus pentru că am bănuir că a lucrat cu un partener.”

O intensitate tulburătoare încinse ochii lui Simon. „Trebuie să ne întoarcem la începutul acestui lucru.”

— Apelul telefonic de la Guppy care m-a trimis la Labyrinth Springs? a sugerat Raina.

„Nu a fost începutul”, a spus Simon. — Ne-ai spus că Lyra are de rezolvat niște treburi personale în această dimineață.

„Asta e corect.” Raina se uită la ceas. „Ar trebui să se întoarcă curând.”

„Știi unde s-a dus?” întrebă Simon.

— Da, spuse Raina.

Le-a spus unde plecase Lyra. Chiar și în timp ce spunea cuvintele cu voce tare, simți cum părul minuscul de pe ceafă i se frământă.

„Am ignorat coincidența foarte mare de la începutul acestui caz”, a spus Simon.

Se îndreaptă repede spre ușă. Au urmat Raina și ceilalți.

OceanofPDF.com

Capitolul 47

L

yra și-a oprit micul ei viteză în partea din față a vilei Adlington. Ea a stat la volan pentru o clipă, amintindu-și prima ei vizită la casa mare. Amintirea scârțâiturii groaznice pe care o auzise și simțise când crosa de golf lovise capul lui Charles Adlington tremura prin ea.

Și apoi s-a gândit la șocul teribil care a lovit-o când l-a condus pe detectivul Brandon și pe ofițerii săi prin casă până la piscină și a văzut crosa de golf însângerată zăcând într-o altă poziție pe terasă.

Avusese un alt coșmar în legătură cu scena în timpul nopții și se trezise, cu pulsul bătând puternic, în mijlocul unui atac de anxietate. Simon o ținuse aproape, oferindu-i confort și bun simț. Cuvintele Rainei șoptiseră prin ea. *Ai făcut ceea ce trebuia să faci ca să te salvezi pe tine și pe Marcella Adlington.*

Dar niciunul dintre ei nu putea să răspundă la întrebarea care o bântuia. *Eu am fost cel care l-am ucis? Sau ai fost tu, Marcella? L-ai lovit din nou și din nou cu acel bâț pentru că dădea semne de viață? Trebuie doar să știi adevărul.*

Ea a deschis ușa mașinii, a coborât și a întins mâna înapoi să-și ia geanta de mână. Nu era îmbrăcată în costumul de afaceri sever pe care îl purtase prima dată când venise în casă. Astăzi a îmbrăcat o pereche de pantaloni gri deschis, cu talie înaltă, o cămașă albă croită, cu mâneci lungi și pantofi cu șireturi. Aceasta nu a fost o vizită de întâlnire cu clientul. Era vorba despre obținerea unor răspunsuri.

Se îndreptă spre ușa de la intrare, făcu o pauză pentru a-și aduna nervii și bătu ciocănitul mare de alamă. De două ori.

A auzit pași ascuțiți în hol. Ușa s-a deschis. Marcella Adlington îi zâmbi.

— Intră, domnișoară Brazier.

„Îți mulțumesc că ai acceptat să mă vezi într-un preaviz atât de scurt”, a spus Lyra. S-a mutat într-un foaier formal acoperit cu plăci de culoare teracotă. „Nu-ți voi ocupa prea mult timp. Îmi dau seama că pleci azi din Burning Cove.

”Da. Valisele mele sunt în portbagajul mașinii mele. Mi-am trimis menajera acasă după ce mi-a împachetat lucrurile. Prefer să închid singur casa, pentru a mă asigura că toate ușile și ferestrele sunt încuiate.”

”Am înțeles.”

„Hai să intrăm în sufragerie. Am făcut ceai.”

Marcella a deschis calea într-o cameră cu tavan înalt, mobilată în stilul colonial spaniol, care era atât de populară în Burning Cove. O pereche de canapele din piele maro ca o șa stăteau de ambele părți ale unei măsuțe de cafea din lemn sculptat. Un dulap mare cu lac

roșu a fost poziționat convenabil lângă canapele. Cocktailul, vinul și paharele cordiale scânteiau în spatele ușilor de sticlă. Un frumos tirbușon argintiu ocupa un loc de cinste în centrul raftului deschis.

Peste tot erau perne colorate și faianță strălucitoare, dar nuanțele bogate mediteraneene nu au făcut nimic pentru a încălzi și a lumina casa. Era infuzat cu umbre.

Ei bine, în familie fusese o moarte, se gândi Lyra. Era de așteptat întuneric.

— Vă rog să vă așezați, domnișoară Brazier, spuse Marcella, făcându-i semn spre una dintre perechile de canapele.

Un ceainic de porțelan, cești și farfurioare, linguri delicate și un vas de zahăr erau aranjate cu grijă pe tava de argint care stătea pe măsuta de cafea dintre canapele.

Lyra se cocoțase pe marginea uneia dintre canapele. Nu dormise după coșmar și o tensiune scăzută o zguduise toată dimineața. Fiorele reci de pe ceafa ei se agravaseră după ce luase decizia de a o suna pe Marcella Adlington și de a solicita întâlnirea. Și-a spus că nervii ei se vor calma după ce va primi răspunsurile de care avea nevoie.

Marcella s-a așezat pe canapeaua din față, a luat oala și a turnat ceai în cele două cești. "Zahăr?"

— Nu, mulțumesc, spuse Lyra.

Marcella a pus ceașca și farfuria pe măsuta de cafea în fața Lyrei, și-a poziționat propria ceașcă în fața ei și a zâmbit cu un zâmbet rece.

„Acum, ce vrei să întrebi?” ea a întrebat.

„Voi ajunge direct la subiect”, a spus Lyra. „Știu că ai folosit crosa de golf pentru a-l lovi pe domnul Adlington de cel puțin două ori după ce am părăsit terasă să salut poliția. L-ai lovit pentru că s-a mutat? Ți-a fost teamă că s-ar putea trezi și poate să încerce să te atace din nou?”

„Cu alte cuvinte, vrei să știi care dintre noi l-a ucis pe Charles.”

"Da."

„Nu și-a revenit, dar m-am apropiat să văd dacă mai respira. Trebuia să știu, vezi. Trebuia să fiu sigur. I-am atins încheietura mâinii. Mai avea puls. Am prins crosa de golf și l-am lovit din nou. De trei ori. Eram într-o panică absolută. Îngrozit că ar putea supraviețui. Și dacă s-ar întâmpla asta, știam că va veni după mine și nu se va opri până nu mă va ucide.”

— Înțeleg, spuse Lyra.

Ea a avut răspunsul ei. Era cel în care sperase că îi va oferi o oarecare liniște sufletească, dar din anumite motive nu a reușit să facă asta. Opusul, de fapt. Era mai nervoasă ca niciodată. Frissonurile care șoptiseră prin ea de atâtea ocazii în ultimele zile nu se diminuaseră.

Și-a amintit prima dată când a experimentat senzația tulburătoare. Era ziua în care intrase în grădina familiei Adlington și îl descoperise pe Charles Adlington încercând să o înece pe Marcella.

S-a întrebat dacă a fost traumatizată permanent de actul de violență în care se implicase în acea zi. Au fost urmate de alte câteva zile pline de pericol și violență. Ciudat să cred că

perida cu moartea pe care o experimentase aici, pe proprietatea Adlington, fusese urmată imediat de dispariția Rainei și mai multă moarte.

Cuvintele lui Simon au răsunat în capul ei: *Nu există coincidențe într-o investigație de crimă*.

La naiba.

Trebuia să plece. Acum. A trebuit să vorbească cu Simon și Raina despre teoria care tocmai o lovise cu atâta forță încât cu greu putea să respire. Poate că a greșit. Poate că imaginația ei se dezlănțuise. Poate că tot stresul din ultimele zile îi zguduise nervii atât de tare încât nu mai putea gândi limpede.

— Ceiul tău se răcește, spuse Marcella.

"Da, desigur." Lyra își luă ceașca și farfuria.

„Îmi pare rău că ai fost atât de supărat de ceea ce s-a întâmplat în ziua în care ai venit să mă vezi”, a spus Marcella. „Dar sper și că știi că îți sunt foarte recunoscător. Dacă nu ai fi sosit la timp la întâlnirea noastră, Charles m-ar fi ucis. Era un om mare, puternic și era destul de nebun. M-ar fi putut ține cu ușurință sub apă până m-am înecat. Moartea mea ar fi părut întâmplătoare.”

Nu, gândi Lyra, știai ce faci. M-ai pregătit astfel încât tu ar avea o scuză să-ți ucizi soțul. Nu ți-a părut rău dacă Charles m-a ucis în acest proces. Poate te așteptai să faci asta, pentru că ar fi justificat folosirea armei.

Totul ieșise bine pentru Marcella Adlington, dar nu mersese în totalitate conform planului.

Un lucru mersese foarte prost: Marcella se așteptase ca Raina să apară la interviul cu clientul.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, spuse Lyra. A pus ceașca și farfuria pe măsuta de cafea și s-a ridicat în picioare. „Apreciez răspunsul la întrebarea mea. Voi pleca acum. Nu vreau să te mai amân. Mă voi vedea afară.”

Și-a luat poșeta și s-a îndreptat spre ușă. Intuiția ei țipa la ea acum, spunându-i să iasă din casa întunecată, în umbră.

Făcu doar trei pași înainte ca Marcella să vorbească în spatele ei.

„Oprește-te sau voi apăsa pe trăgaciul acestei arme”, a spus Marcella.

Lyra încremeni lângă dulapul mare de băuturi. Ea respiră și se întoarse foarte încet. Marcella era în picioare, cu un pistol în mână. Părea să știe exact ce făcea cu arma.

— Ți-ai dat seama, nu-i așa? Marcella oftă. „Mi-a fost frică de asta. Tot ce ar putea merge prost a mers prost, chiar de la început. Dar datorită faptului că ai venit astăzi aici, s-ar putea să am o ultimă șansă să închei asta așa cum trebuia să se termine.”

„Cu Raina moartă? Asta ai vrut, nu-i așa?”

„Da, am vrut-o moartă, dar nu am vrut să atrag atenția lui Luther Pell.”

„În acest caz, ai calculat greșit. Prost. Pell ar fi intrat în iad pentru a găsi persoana care a ucis-o pe Raina.

„Dar frumusețea planului meu inițial a fost că i-ar fi dat ucigașul pe un platou”, a spus Marcella. „Charles Adlington.”

„Cine ar fi fost, de asemenea, convenabil mort pentru că l-ai fi împușcat în ceea ce ar fi părut un efort disperat, dar condamnat pentru a o proteja pe Raina.”

„Dar tu ai apărut în schimb, iar următorul lucru pe care l-am știut, acel prost Charles era la pământ și probabil murise pentru că l-ai lovit cu o crosă de golf.”

„Dar trebuia să fii sigur. Și acum o să mă ucizi pentru că știi că mi-am dat seama.”

„Nu-mi lăsați de ales. Voi găsi o altă modalitate de a trata Raina Kirk.”

„De ce o vrei moartă?”

— Pentru că l-a ucis pe Graham Enright și mi-a furat dosarul. Nu am idee unde l-a ascuns, așa că uciderea ei este cel mai bun lucru după recuperarea ei. Va fi mai ușor să-l cauți odată ce ea va pleca.”

Sunetul deschiderii ușii din față a avut un efect electrizant asupra Marcellei. În ochi i se fulgeră panică.

„Cine e?” ea a strigat. „Cine e acolo? Pleacă sau chem poliția.”

— Mă îndoiesc de asta, spuse Raina.

Ea a apărut la intrarea arcuită a sufrageriei. Lyra s-a mirat de comportamentul ei rece, de afaceri, de parcă aceasta ar fi fost doar o altă întâlnire cu un client. Ea purta servieta lui Simon în brațe. Era poziționat ca un scut pe partea din față a corpului ei.

Marcella se mișcă repede pentru a pune țeava pistolului pe capul Lyrei.

— Dacă vreunul dintre voi se mută, domnișoara Brazier este o femeie moartă, spuse ea.

„Sunt Raina Kirk”, a spus Raina, ignorând amenințarea. — Cred că ai încercat să mă apuci, doamnă Adlington. Sau ar trebui să-ți spun cealaltă față a lui Janus?

„Deci ai dosarul meu.”

— Da, spuse Raina. „Evident că a fost foarte special pentru Enright.”

„Nenorocitul. Am fost iubiți o vreme. Nu știu de ce mi-am permis să am încredere în el. Presupun că a fost pentru că l-am considerat un spirit înrudit. Am crezut că eu și Graham ne înțelegem, că mă vede egalul lui. M-am convins că există o legătură între noi. Că vom face o echipă bună.”

„Enright avea talent să se transforme în cine voia să crezi că este”, a spus Raina.

„Nu mi-am dat seama că mi-a creat un dosar decât cu puțin timp înainte de moartea sa. Mi-a cerut să-i fac o favoare. Voia să fur niște secrete de la un om puternic. Era prea periculos. Am refuzat. Atunci mi-a spus despre dosar. A amenințat că o va preda FBI-ului. Știam că trebuie să scap de el și să distrug dosarul. Dar uciderea unui om ca Enright nu este o chestiune simplă. Trebuia să fiu atent.”

„Atunci ai auzit că a luat cianura”.

„Am fost imediat suspicios”, a spus Marcella. „Doar că nu era în natura lui Graham să-și ia viața. Tu ești cel care i-a pus cianura în cafea, nu-i așa?”

Raina nici nu clipi la acuzație.

„Graham Enright a fost un monstru”, a spus ea. „Și fiul lui la fel. De asemenea, erau foarte buni să se prefacă a fi cetățeni normali, drepti. Mi-au luat câteva luni să-mi dau seama că lucram pentru câțiva ucigași cu sânge rece. Ce te-a făcut să concluzi că eu am fost cel care a luat dosarul?”

„Nu ați fost în fruntea listei mele de suspecti, nu la început”, a spus Marcella. „La urma urmei, ai fost doar secretara. Nu mi-a trecut prin minte că ai fi avut curajul să-l otrăvi pe Enright și să furi dosarul. Dar după ce am verificat toate celelalte posibilități, mi-am dat seama, în sfârșit, că ești singurul care ar fi putut-o lua. Apoi a trebuit să te găsesc. Nu a fost ușor. Nu ați lăsat nicio adresă de expediere, domnișoară Kirk. Tocmai ai dispărut.”

„Se pare că nu am făcut o treabă foarte bună de a dispărea”, a spus Raina.

„Nu te învinovăți pe tine. Abilitățile mele pot fi puțin ruginite, dar sunt un profesionist.”

„Și Doamna Fantomă?” întrebă Raina. „Cum ai găsit această legătură?”

„Îi datorez lui Graham Enright pentru această informație. Te-a cercetat foarte amănunțit înainte să te angajeze. A discutat problema cu mine. Întotdeauna s-a asigurat că secretarele lui nu au familie apropiată, nimeni care să nu observe dacă dispar dintr-o dată.”

„Pentru că în cele din urmă secretarele lui Enright au dispărut mereu”, a spus Raina.

Marcella a ridicat din umeri. „În cele din urmă au învățat prea multe despre afacerile lui Enright. Unde este dosarul? Dă-l și nu voi avea niciun motiv să te ucid pe tine și pe domnișoara Brazier.

Lyra se uită la Raina. „Știm amândoi că minte. Intenționează să ne omoare odată ce va avea dosarul.”

„Acum, de ce aș face asta?” spuse Marcella. „Ți-am spus, sunt un profesionist. Prefer să nu las cadavre prin preajmă. Ele atrag mult prea multă atenție.”

— Încă o întrebare, spuse Raina. „Cum ți-ai convins vechiul partener să te ajute?”

„Guppy a înțeles că, dacă acel dosar ar cădea vreodată în mâinile greșite, ea ar fi în pericol ca mine”, a spus Marcella.

„Păcat că s-a implicat cu Billingsley”, a spus Raina.

„Bărbatul era instabil. Am avertizat-o că va regreta că l-a folosit pentru a-și finanța centrul spa și pentru a efectua schemele de extorcare. Ea a insistat că îl poate gestiona.”

„Soțul tău era și instabil psihic”, a subliniat Raina. „Ce te-a făcut să crezi că l-ai putea manipula pe Charles Adlington?”

„Planul meu ar fi funcționat foarte bine dacă ai fi apărut în ziua aceea”, a spus Marcella. „În schimb, Lyra a fost cea care a trecut prin acea poartă și l-a ucis pe Charles.”

— Știi cum e, spuse Lyra. „Primul meu caz real. Am vrut să dau dovadă de inițiativă.”

Raina și-a dres glasul. — Despre dosarul tău, Marcella.

Asta a atras atenția Marcellei. „Unde este?”

„Este în servieta asta. Asta vrei cu adevărat. O poți avea dacă o lași pe Lyra să plece.”

— Arată-mi dosarul, spuse Marcella.

„Lasă-l pe Lyra să plece.”

„Nu până când nu voi avea dosarul.”

— Dacă insisti, spuse Raina.

Arăta de parcă era pe cale să pună servieta pe podea. Dar s-a oprit când o minge de metal de mărimea unui pumn a zburat prin cameră și a aterizat pe podea.

Marcella se uită la minge. Pe fața ei fulgeră șocul. A fost urmată de panică. „*Grenadă.*”

Se întoarce să alerge, dar s-a oprit brusc când a văzut silueta mișcându-se în cameră dinspre seră.

— Pune arma jos, ordonă Simon.

"Nu." Marcella ridică pistolul.

Lyra apucă tirbușonul argintiu de pe raftul dulapului cu băuturi. Ea s-a rotit și a înjunghiat cu toată puterea ei. Nu a avut timp să țintească. Vârful șurubului de oțel a trecut prin țesătura bluzei Marcellei și în carnea moale a umărului ei superior.

Marcella țipă și se clătină înapoi câțiva pași frenetici. Lyra își ținu strânsoarea de mânerul tirbușonului, trăgându-l de umărul Marcellei. Sângele curgea, saturând bluza.

— Grenada, gâfâi Marcella, cu ochi sălbatici. „*Grenada*”.

— Nu este live, spuse Simon. Scoase pistolul din strânsoarea slăbită a Marcellei. „Mi se pare utilă ca o distragere a atenției din când în când. Este uimitor cum oamenii intră în panică când o grenadă aterizează în fața lor.”

Luther ieși din foaier. „În special cei care au fost în război.”

Irene și Oliver Ward l-au urmat pe Luther în sufragerie. Irene scoase un caiet și un creion din geantă.

Marcella se uită la Lyra. „Amator prost. Ai distrus totul.”

— Norocul începătorilor, spuse Lyra.

OceanofPDF.com

Capitolul 48

R

aina puse telefonul jos și se uită la Lyra. „Acela a fost doctorul. El a spus că, cu excepția unei infecții grave, Marcella Adlington va fi bine.”

„Nu pot să-ți spun cât de fericită sunt să aud asta”, a spus Lyra.

Erau în biroul Kirk Investigations, doar ei doi. Simon era cu Luther în cartierul privat al lui Luther, deasupra clubului Paradise. Ei redactau un raport atent redactat pentru FBI și pentru o anumită agenție guvernamentală clandestină.

Până la urmă toată lumea ajunsese la concluzia că singurul lucru care necesita o explicație era răpirea Rainei. Luther decretase că vor rămâne cu cea mai simplă poveste – răpitorii crezuseră că ar putea fi convins să plătească răscumpărarea. În schimb, el și unii dintre asociații săi organizaseră o misiune de salvare. Nu era nevoie să menționăm legătura Rainei cu firma acum dispărută Enright & Enright.

Lyra s-a prăbușit de spătarul scaunului de birou și a oftat. Ea mai petrecuse o noapte nedormită întrebându-se dacă zorii ar fi făcut-o aduce vestea că Marcella Adlington murise din cauza rănii ei. Acum că se părea că Adlington va trăi, mai era o problemă, posibil mai mare.

„Ce se întâmplă dacă Marcella vorbește?” ea a spus. „S-ar putea să spună poliției că bănuiește că ești, uh, responsabil pentru moartea lui Graham Enright.”

„Nu are absolut nicio dovadă”, a spus Raina. „Și de ce ar crede cineva cuvântul unui fost spion care a lucrat pentru o putere ostilă în Marele Război față de cel al unei secretare nevinovate care era în vacanță când a murit șeful ei? Crede-mă, Luther se va ocupa de orice problemă din această direcție.”

— Bună idee, spuse Lyra.

„Nu vă faceți griji, nimeni nu a pus la îndoială moartea lui Enright la momentul respectiv. Până atunci, singurul său fiu era mort într-un accident de mașină. Nu exista altă familie apropiată. Moșia lui a revenit unor rude îndepărtate care cu siguranță nu vor dori ca cineva să deschidă o anchetă care ar putea scoate din lemn și alți potenți moștenitori.”

„Nu văd nicio modalitate în care o pot conecta la așa-numita rețea de droguri care funcționa în stațiunea Labyrinth Springs”, a spus Lyra. „Asta nu lasă mare lucru în afară de tentativă de omor.”

„Ceea ce este suficient pentru a se asigura că face închisoare”, a spus Raina. „Cu toate acestea, mă îndoiesc că se va ajunge la asta. Luther va avea grijă ca ea să fie predată FBI-ului. Biroul va dori să o întrebe despre cariera ei anterioară de spion. Vor fi o mulțime de titluri suculente în presă. Când totul va fi spus și făcut, ea va fi notorie. Acesta nu este un statut deosebit de util pentru un spion profesionist sau un socialit.”

Încurajată, Lyra se așează înaintea. „Mă întreb ce se va întâmpla cu ea?”

A urmat o scurtă tăcere de la celălalt birou.

— Pari a fi o femeie cu o curiozitate nemărginită, spuse Raina.

„Defecte de caracter.”

„Având în vedere acest defect, nu pot să nu observ că nu m-ai întrebat dacă presupunerile Marcellei Adlington cu privire la moartea lui Graham Enright sunt corecte.”

„Vrei să spui că nu te-am întrebat dacă ți-ai ucis vechiul șef? Nu.”

„De ce nu?”

„Dacă i-ai dat cianura, ai făcut ce trebuia să faci ca să te salvezi. Același motiv pentru care am folosit clubul de golf de pe Charles Adlington.”

„Dar nu ești curios să știi sigur dacă lucrezi pentru o femeie care...”

Lyra se uită la ea. „Știu adevărul, Raina. Tu și toți ceilalți parcă credeți că sunt naiv, dar sunt foarte bun când vine vorba de citirea oamenilor. Dacă trebuie vreodată să vorbiți despre ce sa întâmplat în New York, vă ascult. Dar cred că ar trebui să vorbești mai întâi cu Luther Pell. Te iubește și sunt sigur că știe adevărul despre tine.”

— Da, spuse Raina. „El stie.”

„Nu-i pasă. Nici eu. Sunt însă curios de dosarul Marcellei. Există oare?”

„Dacă a fost și dacă este unul pe care l-am luat când am închis biroul, nu mai există. Am ars toate fișierele de șantaj undeva de-a lungul Route 66. Numele erau toate codificate. Enright este singurul care i-ar fi putut identifica.”

— Marcella nu ar fi avut de unde să știe că i-ai distrus dosarul.

„Nu.” Raina se uită pe fereastră la strada plină de soare. „Când am venit la Burning Cove, speram să găsesc o nouă viață, dar nu mă așteptam să descopăr altceva.”

„Ce ai găsit aici?”

„Un bărbat în care pot avea suficientă încredere ca să-l iubesc. Prieteni buni. Un loc în care simt că aparțin.”

— Se numește *acasă*, Raina.

Raina zâmbi. „Încep să realizez asta.”

„Știi, îmi vine prin minte că ai trecut prin mult stres în ultima vreme.”

Sprâncenele Rainei se ridică. „La fel și tu.”

„Am supraviețuit amândoi. Sugerez să facem ceea ce fac anchetatorii de succes când închid un caz – sărbătorește cu o cină la Hotelul Burning Cove și apoi mergi în cel mai tare club de noapte din oraș.”

Pentru câteva secunde Raina arăta de parcă avea de gând să plângă. Strălucirea lacrimilor străluci pentru scurt timp în ochii ei.

Dar aceasta era Raina, așa că bineînțeles că nu a făcut nimic atât de nesofisticat și de emoționant.

„Sună ca un plan excelent”, a spus ea. — Asta înseamnă că ai decis să rămâi aici la Kirk Investigations?

„Dacă mă ai. Am învățat multe despre mine în ultimele zile, Raina. Îmi dau seama că am nevoie de acest gen de muncă. Vreau să caut răspunsuri pentru oamenii care au nevoie de

acele răspunsuri, chiar dacă provoacă durere. Simt că m-am născut să deschid sau să închid uși pentru cei care nu pot dormi pentru că nu pot deschide sau închide singuri acele uși.”

„Dar visele tale de a prelua afacerea familiei tale?”

„Am închis acea ușă și nu vreau să o deschid din nou. Am pierdut mulți ani încercând să-i demonstrez tatălui meu că pot prelua controlul asupra Brazier Shipping. Am făcut tot posibilul să fiu fiica bună care să compenseze modurile sălbatice și independente ale surorii mele. Dar acum știu că nu aș fi fost fericit ca șef al Brazier Shipping. Oh, sunt sigur că ar fi oferit o mulțime de probleme interesante de rezolvat, dar nu mi-aș fi fost multă satisfacție să găsesc răspunsurile.”

"De ce nu?"

„Deoarece să mă ocup de probleme financiare, de logistică și de construcții, ca să nu mai vorbim despre politica internă care face întotdeauna parte din operațiunile mari de afaceri, nu mi-ar fi dat niciodată satisfacția pe care am primit-o când te-am găsit și văd cum Simon și Luther distrug acei oribile. fotografii și negative.”

„Nu toate cazurile se termină într-un mod satisfăcător”, a avertizat Raina. „Uneori este prea târziu pentru a salva pe cineva. Uneori nu vei găsi toate răspunsurile. Uneori nu există dreptate.”

"Știu. Dar pot trăi cu incertitudinea atâta timp cât am un prieten și un coleg cu care să împart după aceea o băutură.”

Raina zâmbi. „Cu siguranță ai asta.”

"Mulțumiri. Vă sugerez să invităm și câțiva bărbați foarte interesanți să ni se alăture – genul de bărbați care nu au probleme cu femeile rapide.”

„Un plan și mai bun”, a spus Raina. „Știi, doar aici, în Burning Cove, m-am putut bucura de una dintre cele mai uimitoare plăceri ale vieții.”

"Ce este asta?"

„O seară cu prieteni buni.”

Capitolul 49

S

imon auzi sunetele blânde ale pașilor femeilor pe scara cu covor care ducea la mezaninul Paradisului. I-a auzit și Luther. Se ridicară amândoi din cabina privată.

Lyra și Raina au apărut în vârful scărilor și au venit spre ei. Ambele femei au zâmbit.

— Suntem câțiva oameni extraordinar de norocoși, spuse Luther încet.

— Da, spuse Simon. "Noi suntem."

Când Lyra și Raina s-au așezat și le-au fost livrate cocktailurile, Simon și-a ridicat paharul într-un toast.

„Prietenilor buni”, a spus el.

Cuvintele au răsunat în jurul mesei.

Simon și-a dat seama că era pentru prima dată când simțea nevoia să prăjească pe cineva, darămite prieteni buni. Lyra a zâmbit. Știa că ea simțea ce gândea el.

„Voi doi domni s-ar putea să fiți interesați să știți că Lyra a dat câteva telefoane în această după-amiază și a clarificat încă un detaliu care ne-a deranjat cu privire la cazul Adlington”, a spus Raina.

"Ce a fost asta?" întrebă Luther.

„Era evident că Marcella s-a căsătorit cu Charles Adlington pentru banii lui, pentru că imediat după nuntă a aranjat ca acesta să fie internat într-un azil”, a spus Lyra. „Situția era extrem de convenabilă pentru ea, pentru că avea control complet asupra averii lui. Întrebarea era cum a ieșit Adlington din azil și de ce și-a asumat Marcella riscul să încerce să-l folosească pentru a o ucide pe Raina?”

— Presupun că ai aflat că nu a fost o coincidență convenabilă că el era în piscină încercând să o înece pe Marcella când ai intrat în acea zi, spuse Simon.

"Nu, nu a fost." Lyra își ridică paharul. „Am vorbit cu directorul azilului. El a spus că doamna Adlington a semnat acte pentru ca soțul ei să fie externat fără sfaturi profesionale. A spus că a încercat să o convingă, dar ea a fost neclintită.”

„Evident că a crezut că îl poate manipula și controla suficient de mult pentru a-și îndeplini planul”, a spus Raina. „Încerca să omoare două păsări dintr-o singură lovitură. Ea nu intenționa ca el să supraviețuiască după-amiezii.”

— Și ea s-a asigurat că el nu, a spus Lyra. „Dar acesta a fost singurul lucru care i-a mers bine în ziua aceea. După ce poliția a plecat, probabil că a vorbit la telefon cu Guppy și i-a spus că au nevoie de un alt plan și că trebuie să-l pună în aplicare rapid.”

— Marcella nu a îndrăznit să riște o altă încercare de a mă ucide aici, în Burning Cove, spuse Raina. „Era convinsă că ar putea scăpa cu crima prin procură – folosindu-se de fostul ei soț nebun pentru a mă ucide. Asta i-ar fi dat motivul perfect să-l împuște. Dar când

lucrurile mergeau prost, ea știa că un al doilea atac asupra mea, chiar dacă părea un accident, era sigur că va atrage toată atenția lui Luther. Ea nu a îndrăznit să facă asta.”

Lyra zâmbi și ridică paharul spre Luther. — Poate că Marcella nu te cunoștea personal, dar cunoștea legenda.

Luther îi făcu semn deoparte. „Ți-am spus, lumea spionilor este una mică. Bârfe groaznice, spioni.”

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu Kevin Draper, gândi Lyra.

— Tot ce vă pot spune este că nu a apărut niciodată aici în Burning Cove, spuse Luther.

„Pariez că a auzit știrile despre Labyrinth Springs la radio și a ajuns la concluzia că până la urmă nu avea nevoie de protecție”, a spus Simon.

Gura lui Luther se ridică la colțuri. — Ceea ce înseamnă că încă îți datorez o favoare.

Lyra se însenină de curiozitate. — De ce îi datorezi lui Simon?

„Mi-a salvat viața cu ceva vreme în urmă”, a spus Luther. „Cazul McGruder”.

Raina părea surprinsă. „Otrăvitorul care ucidea oameni cu leacul său fals pentru bolile pulmonare?”

„Simon și cu mine am lucrat împreună la acel proiect”, a spus Luther. „La final, McGruder m-a surprins cu o fiolă de acid. Era pe cale să-mi arunce în față. M-ar fi orbit. Dar era atât de concentrat asupra mea încât nu l-a auzit pe Simon venind în spatele lui. Simon îl apucă de braț și îl răsuci. McGruder a scăpat flaconul cu acid. O parte din ea a stropit pe dosul mâinii drepte a lui Simon. McGruder era înnebunit. A luat deschizătorul de scrisori de pe birou și l-a încărcat pe Simon. A fost o luptă. S-a terminat în câteva secunde. La sfârșit, lama deschizătorului de scrisori era în McGruder, nu în Simon.

Simon a scos un oftat îndelung răbdător. „Mai devreme sau mai târziu toată lumea vorbește.”

Lyra se uită la el. „Fără slujbe ciudate de acest gen. Rămâneți la afacerea cu cărți.”

„În mare parte, da”, a spus Simon. El a zambit. „Se plătește mai bine.”

Raina se uită la Simon. „Lyra mi-a spus că plănuiești să îți muți librăria în Burning Cove.”

— Așa este, spuse Simon. „Voi închide Cage Antiquarian Books în LA și voi deschide Cage Books aici în oraș.”

Sprâncenele lui Luther s-au înclinat. „Nu Cage *Antiquarian* Books?”

— Nu, spuse Simon. „Voi continua cu partea de consultanță a afaceri — sunt prea mulți bani în cărțile anticare pentru a-i ignora. În plus, îmi place senzația cărților vechi.”

„Cu siguranță este o acoperire excelentă pentru slujbele ciudate pe care le faci pentru Analiza eșecului”, a spus Luther. „Să nu pun presiune pe tine.”

„Nu-ți face griji, nu ies din afacerea cu locuri de muncă ciudate, nu în totalitate. Dar noua mea librărie se va concentra pe titlurile actuale. Trecutul va fi mereu acolo, dar viitorul se repezi spre noi cu o sută de mile pe oră. Scopul noii mele librării este să țin pasul cu ea.”

Raina ridică paharul. „In viitor. E bine de știut că ne vom confrunta cu prietenii.”

Capitolul 50

eu

ca el”, a spus Vivian. „Nu că părerea mea ar trebui să conteze. Dar cred că este perfect pentru tine.”

„Ești sora mea”, a spus Lyra. „Desigur, opinia ta este importantă. Ai încercat să mă avertizi de Hamilton și ai avut perfectă dreptate. Nu spun că sentimentele tale despre Simon ar fi decisive, dar mă bucur foarte mult că aprobi bărbatul cu care plănuiesc să mă căsătoresc.”

Vivian a zâmbit într-un mod înțelegător. „Am senzația că nu știe că plănuiești să te căsătorești cu el.”

„Îi dau timp să se adapteze la relație.”

„Se pare că crede că voi doi puteți trăi fericiți în cabane una lângă alta pe plajă în viitorul apropiat.”

„Mă consider o doamnă cu trecut acum, dar Simon are dreptate. Acesta este încă un oraș mic. A trăi împreună fără beneficiul căsătoriei ar provoca discuții. Nu vreau să generez nicio bârfă nefericită care ar putea afecta afacerile Rainei. Kirk Investigations se bucură de o reputație impecabilă.”

„Mi se pare că Raina și Luther vor trebui să-și descopere propria relație mai devreme sau mai târziu.”

— Sunt sigură că o vor face, spuse Lyra. „Este evident că se iubesc.”

„Da. Ei bine, dacă ajută, lui Nick îi place și Simon, la fel și Rex. Amândoi au instincte bune când vine vorba de a judeca oamenii. Cred că este sigur să spun că ai aprobarea familiei mele.”

— Excelent, spuse Lyra. S-a așezat pe spate, mulțumită, și și-a luat ceașca de cafea.

Stăteau pe terasa unei cafenele din inima cartierului comercial pitoresc din Burning Cove. Pe lângă cafea era o tavă cu sandvișuri delicate și scones pe masă.

Era o altă zi de aur în Burning Cove, reflectă Lyra. Palmierii umbriau străzile. Oamenii se plimbau pe trotuare, aruncând o privire spre ferestrele pline cu haine la modă. Galeriile de artă erau împrăștiate. Una dintre ele, Galeria Ashwood, avea cea mai recentă fotografie din seria Bărbați a lui Vivian afișată în vitrină. Un bol cu flori fusese aranjat discret în fața porțiunilor mai revelatoare ale bărbatului nud din imagine. Prețul a fost și el ascuns, deoarece cifra era destul de mare. *Dacă trebuie să întreb, își spuse Lyra, zâmbind în sinea ei.* Vivian a fost o vedetă în ascensiune rapidă în lumea fotografiei de artă.

Noul soț al lui Simon și Vivian, Nick, se aflau într-un magazin de hardware din apropiere, cumpărând orice ciudățenie pe care bărbații nu le-au găsit niciodată în

magazinele de hardware. Câinele cu aspect impresionant de periculos al lui Nick, Rex, era cu ei.

„Îmi dau seama, din felul în care te privește, că lui Simon îi pasă cu adevărat de tine”, a spus Vivian. „Cred că mamei și tata îi vor plăcea, dar trebuie să recunosc că îmi pare rău că tata nu va câștiga ginerele pe care l-a sperat, omul care va prelua Brazier Shipping. Totuși, e vina lui. Ar fi trebuit să te faci moștenitorul afacerii lui. Presupun că atunci când va fi gata să se pensioneze, va trebui să vândă compania.”

„Nu-ți face griji, am un plan pentru a păstra Brazier Shipping în familie”, a spus Lyra.

Vivian fusese pe cale să mai bea o înghițitură de cafea. Ea puse paharul jos, tresărită. „Credeam că ți-a plăcut noua ta carieră de detectiv privat.”

„Fac. Într-una din aceste zile, sper că Raina mă va face partener cu drepturi depline în firmă. Ea spune că nu mai sunt ucenic. Acum sunt un investigator cu drepturi depline.”

„Cum va menține Brazier Shipping în familie?”

Lyra zâmbi, mulțumită de propria ei strălucire. „Tata are peste cincizeci de ani și are o sănătate excelentă. Sunt sigur că va conduce Brazier Shipping în următoarele două decenii, moment în care amândoi îi vom oferi fără îndoială câțiva potențiali moștenitori ai tronului. El poate alege.”

Vivian se uită la ea. „Nepoți? De unde știți-?”

— Că tu și cu mine vom avea amândoi copii? Lyra făcu cu ochiul. „Spune-mă psihic”.

Vivian a început să râdă. Lyra i s-a alăturat.

Simon și Nick au apărut și au tras scaune. Rex le-a întâmpinat pe Vivian și pe Lyra cu un entuziasm generos și apoi a luat o poziție sub masă, unde a așteptat cu nerăbdare să apară mâncarea în mod magic.

Nick o privi cu prudență pe Lyra și apoi și-a îndreptat atenția către Vivian. „Ne scăpa ceva?”

— Nu-ți face griji pentru asta, spuse Lyra. „Doar o mică discuție între soră.”

Nick părea sceptic. „Uh-huh.”

„Lyra are un plan pentru a păstra Brazier Shipping în familie”, a explicat Vivian.

„Cum?” întrebă Nick.

„Nu este evident?” spuse Simon. Își băgă un sandviș mic în gură. „Nepoți. Acolo intrăm tu și cu mine. Bănuiesc că a fost planul ei principal de-a lungul timpului.”

Lyra tocmai luase o înghițitură de cafea. A încercat să înghită și nu a reușit. Ea a pufnit, a vărsat niște cafea, și-a prins șervețelul și a avut o criză de tuse violentă.

Simon se aplecă și o lovi ușor pe spate. Le-a zâmbit celorlalți. „Ea are un răspuns pentru toate.”

Capitolul 51

S

imon îl opri pe viteză la intrarea din față a hanului Hidden Beach. A contemplat conacul cu un sentiment de moarte. *Doar spune-mă psihic.*

„Nu este o idee bună”, a spus el.

Cu o jumătate de oră în urmă, savurase cu bucurie o ceașcă de cafea și ouăle omletă pe care le pregătise în tigaia din fontă despre care Lyra pretindea că nu știe cum să le folosească. Fusese amuzant să încerc să o învețe cum să gătească ouă.

Lyra răspunsese la telefon. În clipa în care a văzut ochii ei luminându-se cu strălucirea prea familiară a curiozității, a știut că aveau să vină probleme.

— Este pentru tine, spuse ea, întinzându-i telefonul. „Dr. Otto Tinsley. El spune că este aici în Burning Cove.

Era modalitatea perfectă de a strica ceea ce fusese începutul unei zile perfecte.

„Nu ar trebui să intri cu mine”, a spus el. „Ar fi mai bine dacă aş avea de-a face singur cu Otto.”

„Abia aștept să-l cunosc”, a spus Lyra. „Nu am întâlnit niciodată un cercetător psihic profesionist.”

„Este un escroc, Lyra. O fraudă.”

„Nu ai spune că este mai mult un showman?”

„Nu. Nu as spune asta. Cu un showman profesionist, știi că te uiți la un interpret la serviciu. Este un act. Tinsley se preface a fi adevărata afacere, un cercetător prestigios.”

„Din ceea ce mi-ai spus, el nu pretindea că are puteri paranormale – spune că mașina lui le poate detecta.”

„Mașina este un fals. De fiecare dată când m-a conectat la el pe scenă, o lumină verde strălucea pe partea din față a blestematului lucru. El a spus publicului că îmi detectează capacitatea paranormală.”

— Ei bine, ai un fel de percepție extrasenzorială, spuse Lyra.

„S-a aprins lumina verde pentru că a aprins-o de fiecare dată când am urcat pe scenă, Lyra. Actul a fost o escrocherie completă. M -a folosit .”

— Am vești pentru tine, Simon. Toată lumea se obișnuiește ocazional.”

„Este corect? Când a fost ultima dată când te-a folosit cineva?”

— Doamne, lasă-mă să mă gândesc, spuse Lyra. „Oh, bine, a fost când Marcella Adlington m-a folosit ca scuză pentru a-și ucide soțul și a încerca să o ucidă pe Raina.”

Simon gemu. „De ce mă deranjez să mă cert cu tine? Ai un răspuns pentru toate.”

„Și apoi a fost momentul în care ai plănuit să mă folosești pentru a te distra în timp ce ai fost în vacanță în Burning Cove.”

"Asta e diferit. Nu aveam de gând să te folosesc, la naiba. Am vrut doar să-mi împart vacanța cu cineva."

„Ai vrut o aventură fără strâns cu o divorțată nesăbuită și iubitoare de distracție, o doamnă cu trecut. O femeie rapidă."

— Ai de gând să ții asta peste capul meu pentru totdeauna?

— Probabil, spuse Lyra. „Îmi place să văd cum te înroșești."

„Bine, recunosc că am calculat greșit. Am vrut să păstrez lucrurile ușoare."

"Superficial."

„Superficial", a spus el printre dinți. "Tot ceea ce. Dar am avut motivele mele. Am un palmares prost când vine vorba de relații."

"La fel și eu."

Își miji ochii. „Recordul tău nu este nici pe departe la fel de rău ca al meu."

Lyra se întoarse spre el. Ea și-a sprijinit brațul pe spătarul scaunului și a părut să ia în considerare comentariul lui.

— Îți voi acorda acest punct, spuse ea. „Presupun că mi-aș putea lucra la palmaresul trecând prin câteva relații mai proaste. Dar cred că ar fi o pierdere de timp."

„De ce am sentimentul că nu câștig acest argument?"

„Probabil pentru că nu ai nicio șansă. Am un răspuns pentru toate, îți amintești?"

„Sarcasmul este sub tine."

"Nu, nu este. Ce zici că mergem să-l întâlnim pe doctorul Otto Tinsley?"

„Nu este un adevărat doctor în nimic."

„Mulți oameni folosesc titluri onorifice."

„Titluri false".

„Am terminat cu această ceartă." Lyra și-a deschis ușa și a pus un picior pe pământ. „Abia aștept să-l cunosc pe doctorul Tinsley."

„Nu mergem nicăieri până nu termin ceea ce am început aici", a spus Simon.

„Oh, în regulă." Ea se întoarse la jumătate pentru a-l înfrunța. "Ascult."

„Încerc să vă spun că m-am gândit că ar fi mai bine pentru noi doi dacă lucrurile nu devin serioase. Dar apoi au făcut-o. Nu mai vreau o aventură. Vreau mai mult, mult mai mult. Te iubesc, la naiba. Îmi dau seama că ai decis că nu vrei să te căsătorești niciodată, dar..."

"M-am razgândit."

„Dar cred că simți ceva pentru mine", a spus el, hotărât să termine ceea ce începuse. „Sper că este suficient pentru a te convinge să ne continuăm relația. Știu că ești angajat în noua ta carieră la Kirk Investigations. Asta nu-i o problema-"

Se întrerupse când cuvintele ei îl loveau în cele din urmă. "Ce?"

Ea a zâmbit. „Am spus că m-am răzgândit despre căsătorie. Te iubesc."

"Ce naiba? De ce nu mi-ai spus?"

"Tocmai ce am făcut. Îmi așteptam timpul, așteptând până când am crezut că ești pregătit pentru adevăr."

„Nu credeam că o relație apropiată va funcționa vreodată pentru mine."

„Nu m-ai întâlnit.”

„Asta e al naibii de drept.” Îi trecu o mână în jurul gâtului și o trase spre el. "Te casătorești cu mine?"

"Da." Ea și-a trecut gura de a lui și apoi s-a îndepărtat. „Acum să mergem să-l întâlnim pe Dr. Tinsley, expert în parapsihologie.”

„Vorbim despre căsătorie și vrei să mergi să cunoști un escroc. Te miști puțin prea repede pentru mine.”

— Ai vrut o femeie rapidă. Asta ai tu.” Deschise ușa mașinii, coborî și se opri să se uite înapoi la el. "Încercați să țină pasul."

El a râs. Era ultimul lucru pe care anticipase să-l facă după apelul telefonic de la Tinsley. Dar hohote de râs răbufni dintr-un izvor de undeva adânc înăuntru și se prăbuși în el. Era brusc euforic. vesel.

Și-a deschis ușa, a coborât de la volan și a urmat-o pe Lyra prin ușa din față a hanului Hidden Beach.

Capitolul 52

W

veniți la Hidden Beach Inn. Sunt Amalie Jones, proprietara. Cu ce vă pot ajuta?"

— Lyra Brazier, un agent de la Kirk Investigations, spuse Lyra. „Și acesta este domnul Simon Cage. Suntem aici să-l vedem pe Dr. Otto Tinsley. Cred că suntem așteptați.”

Simon aruncă o privire către Lyra, observând nota lină de profesionalism din vocea ei. Și-a dat seama că îi plăcea să se prezinte ca angajată a Kirk Investigations. Încântarea ei evidentă de a-și găsi o carieră i-a amintit de propria lui reacție de a fi trimis la primul său caz pentru Luther Pell. Știa că devenise obosit în ultimii câțiva ani, dar munca încă mai avea putere asupra lui. Nu mai era obsedat de fiorul vânătorii, dar avea senzația că va avea mereu un pic de emoție și anticipare ori de câte ori Pell i-a oferit o oportunitate intrigantă.

Dar acum era loc în viața lui pentru altceva, ceva care să-i aducă un sentiment mai profund de satisfacție și angajament. Era loc pentru o femeie de iubit; cameră pentru a crea o familie — o adevărată familie. Își dorea o casă, un loc unde îi aparținea, iar visul lui era în sfârșit la îndemână.

Dar dacă exista cineva pe fața pământului care ar putea să-i distrugă viitorul strălucitor, acela a fost Otto Tinsley.

„Dr. Tinsley mi-a spus că îl aștepta pe domnul Cage”, a spus Amalie. Îi aruncă lui Simon un zâmbet plin de viață. „Voi fi bucuros să-ți arăt camera lui. Domnișoară Brazier, îl veți însoți pe domnul Cage? Sau ai prefera o ceașcă de ceai în timp ce aștepți?”

„Spune-mi Lyra. Și da, voi merge sus cu Simon. Nu aș rata asta pentru lume. Înțeleg că dr. Tinsley este un expert renumit în paranormal.”

Amalie era amuzată. „Asta îmi spune el. Când s-a înregistrat aseară, a insistat să meargă prin Plaja Ascunsă cu un instrument pe care îl numește detector de energie paranormală. El susține că a reușit să detecteze depozitele de lucruri în mai multe locații, inclusiv la recepția mea.”

— Sună ca Tinsley, spuse Simon.

Ambele femei s-au uitat la el.

Le-a aruncat un zâmbet politicos. „Dr. Tinsley știe să facă spectacol.”

Amalie dădu din cap agreabil. „La fel și eu. Am fost un fluturaș într-un circ. Dr. Tinsley și cu mine am avut o discuție minunată despre cum să citim un public. Dacă mă urmezi, te duc sus.”

Amalie s-a strecurat din spatele tejghelei cu o grație de dansatoare și a condus drumul prin holul măreț spre scară.

Simon a observat tavanele înalte cu grinzile lor distinctive din lemn, culorile mediteraneene împrăscate de soare, șemineul masiv și lucrările frumoase de faianță. Hidden Beach Inn nu era Hotelul Burning Cove, dar arăta și părea scump.

— Un loc frumos, spuse Simon. „Evident că Tinsley se descurcă bine cu noul său act.”

Lyra i-a aruncat o privire liniștitoare. Amalie se făcu că nu-l aude. A urcat ușor scările.

„Este o plăcere să vă cunosc pe amândoi”, spuse ea peste umăr. „Am urmărit faptele tale incitante în *Herald*.”

„Raina Kirk îmi spune că ai avut propriile tale aventuri recent aici, la Hidden Beach”, a spus Lyra. — Ceva despre primul tău oaspete ucis de propriul lui robot?

„Nu a fost cel mai bun mod de a intra în afaceri, pot să vă spun asta”, a spus Amalie.

Și tocmai așa a plecat și a vorbit confortabil cu Lyra. Simon clătină din cap cu mirare tăcută.

Amalie nu s-a oprit din vorbit până când au ajuns într-o cameră de la capătul holului. Ea se întrerupse la mijlocul propoziției – ceva despre zvonurile despre o fantomă la han – și bătu inteligent în ușă.

— Oaspeții tăi sunt aici, doctore Tinsley.

Ușa se deschise, iar trecutul lui Simon s-a repezit înapoi cu forța unui tren fugit. Vârtejul obișnuit de emoții a lovit puternic. Afecțiune, furie, disperare, pierdere. A trebuit să lupte pentru a înăbuși furtuna.

Cu coama lui de păr argintiu, barba scurtă, tunsă elegant și ochelarii aurii, Otto a reușit să pară atât distins, cât și la modă. Purta o jachetă albastru deschis croită manual, pantaloni și o cămașă albă impecabilă. Gulerul cămășii era îmbibat crocant și presat. Cravata lui de mătase în dungi era înnoată elegant.

Simon vedea exact același nod în oglindă ori de câte ori își punea cravată. O amintire a strălucit prin el — Otto stătea în spatele lui, ghidându-l cu răbdare prin procesul de a lega un nod sofisticat. Dându-i sfaturi părinte. *Nodul spune totul despre tine. Semnalează antecedentele tale, valoarea ta financiară și educația ta. Transmite putere și control . Dacă doriți să comandați un public, trebuie mai întâi să controlați nodul cravatei .*

— Vă mulțumesc că le-ați arătat oaspeților mei în camera mea, doamnă Jones, spuse Otto cu vocea lui profundă și rezonantă.

"Desigur." Amalie se dădu înapoi. „Să trimit ceaiul?”

Otto părea nesigur. Îi aruncă o privire neliniștită la Simon. „Eu...”

„O tavă de ceai ar fi minunată”, a spus Lyra.

— Imediat, spuse Amalie.

Ea a alunecat pe jumătate, pe jumătate a levitat înapoi pe hol, îndreptându-se spre scări.

Otto închise ușa în urma ei și se întoarse să-i zâmbească lui Simon. — Mă bucur să te revăd, fiule.

„Nu sunt fiul tău”, a spus Simon.

Dar a spus-o așa cum a spus-o întotdeauna – fără nicio așteptare de a-l face pe Otto să recunoască realitatea relației lor. Făcea parte din ritualul inutil prin care treceau de fiecare dată când se întâlneau. Otto i-a amintit în mod deliberat de legătura lor, iar Simon a

încercat să nege. Nici unul nu a putut câștiga bătălia voințelor, dar amândoi s-au angajat în ea de fiecare dată când se întâlneau.

Fidel formeii, Otto s-a comportat de parcă nu ar fi auzit negarea. Și-a îndreptat atenția către Lyra. — Trebuie să-mi prezinți această doamnă drăguță, Simon.

Lyra a zâmbit zâmbetul ei auriu și a întins o mână înmănușată. Ea a vorbit înainte ca Simon să poată face prezentările.

— Lyra Brazier de la Kirk Investigations, spuse ea.

— O doamnă investigator privat, se minună Otto. "Fascinant. Ești aici în calitate profesională?"

Lyra a râs. "Nu. Aceasta este o chestiune personală. Sunt foarte dornic să văd această mașină paranormală de a ta de detectare a energiei. Întotdeauna am fost intrigat de posibilitățile percepției extrasenzoriale. Am participat la câteva demonstrații care pretindeau să dovedească existența ESP, dar nu au fost deosebit de convingătoare."

Otto miji ochii. „Cine a organizat demonstrațiile?"

„Unul a fost oferit de Dr. Roland Hodges”, a spus Lyra. — Celălalt a fost dat de doctorul Charles Montgomery.

„Bah. șarlatani, amândoi. Ești binevenită să-mi examinezi mașina, domnișoară Brazier. E acolo, pe masă. Recunosc că este o lucrare în curs. O perfectionez de ani de zile. Dar este adevăratul lucru, vă asigur.”

Lyra îi aruncă un alt zâmbet fermecător și traversă cu entuziasm camera pentru a arunca o privire atentă la mașina ciudată care stătea pe masă.

Otto se uită la Simon.

„Îți mulțumesc că ai venit aici în această dimineață”, a spus el.

— Ultima dată când ne-am văzut, ai împrumutat cinci sute de dolari pe care ai jurat că îi vei plăti înapoi în șase luni, a spus Simon. A trecut prin prag și a intrat în cameră. „Încă îmi aștept banii.”

Otto chicoti. „Îl vei avea în curând. Tocmai de aceea sunt aici astăzi.”

„Să mă răsplătească?” Simon nu s-a oboșit să-și ascundă neîncrederea.

— La timp, spuse Otto. „Astăzi vreau să vă spun mai multe despre oportunitatea uimitoare care mi-a apărut.” Făcu un semn spre masă. „Iată, noul și îmbunătățit detector de energie paranormală Tinsley.”

Simon a fost forțat să recunoască că a fost intrigat fără tragere de inimă. Fusese o vreme când crezuse în dispozitivul lui Tinsley; o perioadă în care era convins că Otto era într-adevăr pe cale să aducă o contribuție serioasă la cercetări care să dovedească că Simon Cages din lume nu aparțin azilelor.

Împotriva judecății sale, a traversat camera pentru a se alătura Lyrei. Împreună au contemplat mașina cu aspect impresionant.

Detectorul arăta ca și cum ar fi fost proiectat pentru decorul unui film Frankenstein sau poate copiat de pe coperta revistei *Popular Mechanics*. Era puțin mai mare decât o mașină de scris, făcută din metal și acoperită cu cadrane, manometre și câteva becuri mici, ambele întunecate. Câteva cabluri lungi atârnau de la un capăt.

— Arată ca vechiul detector de energie paranormală Tinsley, spuse Simon.

— Doar exteriorul, spuse Otto. „Vă asigur că mecanismul din interior a fost mult îmbunătățit. Acum este mult mai sensibil.”

Lyra luă unul dintre cabluri și îl examinează. „Cum funcționează detectorul?”

Înainte ca Otto să poată răspunde, unul dintre becuri a început să strălucească cu o lumină verde. Acul de pe cadran sa mișcat.

„Huh.” Otto se grăbi înainte să verifice instrumentele și cadranele. „Asta este foarte interesant.”

„Ce?” spuse Lyra.

Otto se încruntă. „Indica faptul că simte ceva energie paranormală.”

„Uau, ce surpriză uimitoare”, a spus Simon.

Lyra și Otto l-au ignorat.

— Emanează de la Simon? Întrebă Lyra.

„Nu, nu el este cel care ține cablul.” Otto ridică privirea, emoția încingându-i ochii. — Cred că vine de la dumneavoastră, domnișoară Brazier.

„Încă o surpriză uluitoare”, remarcă Simon.

Din nou a fost ignorat.

„Într-adevăr?” spuse Lyra, cu ochii strălucind.

„Lăsați senzorul și vom vedea ce se întâmplă”, a spus Otto.

Lyra puse cablul pe masă. Lumina verde a dispărut și a dispărut.

„Da, indică cu siguranță că ai un nivel perceptibil de talent paranormal”, a spus Otto. „Teoria mea este că toți oamenii au un anumit grad de percepție extrasenzorială, dar de obicei o respingem ca fiind intuiție.”

„Deci dispozitivul tău indică doar că am ceva intuiție?”

„Dacă da, este cu mult mai mult decât intuiția medie”, a spus Otto. A primit o expresie de concentrare intensă. „Am mult de lucru pentru a îmbunătăți detectorul. Problema este că, deși poate simți curenți paranormali mai puternici decât media, nu îmi poate da nici un indiciu despre natura exactă a energiei sau ce tip de abilități ar putea fi asociate cu acele lungimi de undă specifice.

— Am încredere că nu speri să ajungi de Cealaltă Parte, spuse Lyra.

Otto era revoltat. „Nu fi ridicol. Nu există așa ceva ca să vorbești cu lumea spiritelor. Oricine pretinde a fi un medium este o fraudă.”

— Sunt de acord, spuse Lyra. „Voiam doar să fiu sigur că nu urmărești acel obiectiv.”

„Absolut nu. Cercetarea științifică a paranormalului a fost încurcată de falsurile celor care pretind că pot vorbi morților. Din fericire, unele instituții academice reputele încep să se intereseze serios de cercetarea paranormală.”

Lyra dădu din cap. „Știu că Universitatea Duke are o unitate dedicată parapsihologiei și studiului percepției extrasenzoriale. Există și alte institute în jur care investighează fenomene paranormale. Mă îndoiesc că va trece mult până când guvernul se va interesa în acest domeniu.”

Simon îi aruncă o privire, clar impresionat. — Ești conștient de toate astea?

Ea a ridicat din umeri. „Ți-am spus, întotdeauna am fost interesat de fenomenele psihice.”

— Nu avem toată ziua, spuse Simon. Se uită la Otto. „De ce m-ai urmărit aici în Burning Cove?”

Otto a început să răspundă, dar o bătaie puternică în ușă l-a întrerupt.

„Serviciul în cameră”, a cântat o femeie.

— O voi primi, spuse Simon.

Cel puțin i-a dat ceva de făcut.

A deschis ușa. O tânără îndrăzneată stătea în hol. Ea ținea un platou mare încărcat cu accesorii obișnuite pentru ceai.

„Sunt Willa”, a spus ea. Îi aruncă lui Simon un zâmbet vesel. „Amalie a spus să-ți aduc o tavă de ceai. Am adăugat niste pâine scurte proaspat coapte. Este specialitatea mea.”

— Vă rog să puneți tava pe măsuța de cafea, spuse Simon.

„Da domnule.”

Willa intră în cameră. A pus tava jos și a aranjat ceștile și farfuriile. Când s-a îndreptat, a văzut detectorul.

— Acesta este detectorul tău de energie paranormală, doctore Tinsley? ea a întrebat.

— Da, este, spuse Otto.

— Amalie a spus că ai găsit tot felul de energie paranormală aici, la han.

— O sumă neobișnuită, da, spuse Otto.

Willa s-a înseninat. „Este foarte interesant și destul de util.”

Simon o privi atent. „Cum este de ajutor?”

„Putem folosi descoperirile Dr. Tinsley în scopuri de marketing”, a explicat Willa. „Oamenii vor adora ideea de a sta la un han care a fost dovedit științific că are multă energie paranormală în atmosferă. E chiar mai bine decât fantoma. Scuzăți-mă. Trebuie să fug. Mai am un lot de pâine scurte la cuptor.”

Willa a dispărut în hol. Simon închise ușa în urma ei și se uită la Otto.

— Întotdeauna ai avut dreptate în privința unui lucru, Otto, spuse el. „Oamenii sunt fascinați de paranormal.”

Lyra se așază pe canapea și luă ceainic. „Cred că curiozitatea larg răspândită cu privire la paranormal provine din faptul că toată lumea visează și toată lumea a avut un fulger sau două de intuiție inexplicabilă. Nici unul nu poate fi explicat cu ușurință, așa că suntem forțați să luăm în considerare ideea că există multe despre lumea naturală pe care nu le cunoaștem, cu atât mai puțin le înțelegem.”

Otto se lăsă pe un scaun, își încrucișă picioarele și acceptă o ceașcă de ceai. — Vă felicit pentru abordarea sofisticată a subiectului, domnișoară Brazier.

Simon a început să se plimbe prin cameră. — Treci la obiect, Otto. Ce vrei de la mine?”

Otto a reușit să pară rănit. „De ce trebuie să tragi mereu la concluzia că mă vizitez doar când vreau ceva de la tine?”

„Nu este așa?”

Otto adulmecă într-un mod jalnic. „Dacă acesta este cazul, este pentru că nu mă simt îngrozitor de binevenit când o vizitez.” Se uită la Lyra. „Simon este ca un fiu pentru mine. Era orfan, vezi tu. Era pe cale să împlinească treisprezece ani și urmau să-l arunce într-un azil. Ei au spus că era delir”.

— Ea știe despre trecutul meu, spuse Simon pe un ton uniform. „Nu este nevoie să explic că îți sunt dator o datorie pe care aparent nu o pot rambursa niciodată. Deci, să trecem la finalul jocului. După aspectul hainelor tale și alegerea hotelurilor, se pare că te-ai descurcat bine în turul tău de pe Coasta de Est. Ai trecut prin toți banii pe care i-ai câștigat?”

Furia și altceva – ceva care ar fi putut fi durere – au izbucnit în ochii lui Otto. El a stăpânit emoțiile puternice în câteva secunde, dar Simon a fost ciudat dezamăgit de mica revelație. Otto rareori manifesta emoții autentice. A fost mereu, *mereu* sub control.

În căutarea iluminării, Simon aruncă o privire spre Lyra. Tocmai își bătuse o felie mică de pâine scurtă în gură.

— Acum știu de ce ești atât de greu de citit, Simon, spuse ea în jurul unei guri de pâine scurtă. Ea și-a curățat firimiturile de pe mâini, a luat farfuria cu șuruburi și i-a oferit-o. — Ai învățat de la un maestru, nu-i așa?

Simon s-a uitat la ea și apoi la tava cu prăjituri. Neputându-se gândi la altceva de făcut, luă o felie de pâine scurtă și luă o mușcătură. A fost excelent.

Otto îi zâmbi Lyrei. — Vrei să sugerezi că a învățat trucul de la mine?

Lyra așează farfuria pe masă și îi aruncă un zâmbet senin. „Simon este foarte bun în a-și ascunde emoțiile. Cred că tu l-ai învățat această abilitate, nu-i așa?

Otto ridică un umăr, ridicând din umeri elegant, modest. „Abilitatea de a proiecta o anumită imagine este vitală dacă sperăm să controlezi...”

— Publicul, a conchis Simon. „M-ai învățat asta cu mult timp în urmă și voi recunoaște că s-a dovedit util din când în când. Acum, dacă ai vrea să-mi spui ce naiba vrei...”

„După ce se întâmplă, nu trebuie să împrumut bani de la tine”, a spus Otto. „Nu de data asta. Încă sunt la culoare de la turneu.”

Simon se opri lângă măsuta de cafea suficient de mult pentru a lua o altă felie de pâine scurtă. „Nu mă ține în suspans. Trebuie să fie ceva ce crezi că pot face pentru tine.”

Otto a expirat puternic și a părut să se pregătească pentru respingere. „Vreau să mă ajutați cu demonstrația pe care sunt programat să o fac membrilor Departamentului de Parapsihologie de la facultate unde sper să obțin un post. Am nevoie de cineva despre care *știu* că are un talent puternic. Dacă fac publicitate pentru voluntari, voi primi falsuri și oameni care sunt delirante. Trebuie să am pe cineva cu cel puțin o abilitate dovedită.”

— Uită, spuse Simon. „Ți-am spus, nu voi mai urca niciodată pe scenă.”

„Nu vă cer să mergeți în fața unui public”, a spus Otto. „Singurii oameni care vor fi prezenți în afara de tine și de mine sunt membrii facultății care vor vota dacă să mă accepte ca cercetător.”

„Asta este un public”, a spus Simon. „Nu mai sunt în show business.”

Otto dădu din cap sumbru și luă ceașca de ceai. „Mi-a fost teamă că vei refuza, dar a trebuit să încerc.”

Lyra își puse ceașca pe farfurie. „Ce zici de mine? Ai spus că am ceva talent.”

„Ce naiba?” spuse Simon.

„Ar fi o experiență interesantă”, a spus Lyra. „Întotdeauna am fost curios despre teoriile energiei paranormale. Este incitant să știm că se desfășoară niște cercetări serioase. Mi-ar plăcea să-l ajut pe Dr. Tinsley.”

„Nu vezi că Otto încearcă să profite de ceea ce crede el că va fi o oportunitate de a face bani?” mârâi Simon.

— Nu, spuse Lyra. „Nu cred asta. Cred că dr. Tinsley crede sincer în paranormal și vrea o șansă să demonstreze că există percepția extrasenzorială. Ce modalitate mai bună de a face asta decât angajarea într-o cercetare serioasă într-un laborator echipat corespunzător?”

„Ce te face să fii atât de sigur că Otto nu este un fraudator?” spuse Simon.

Lyra a zâmbit. „Simplu. Te-a găsit și te-a identificat ca pe cineva cu un talent autentic.”

„M-a folosit”.

„Nu, nu este adevărat.” Otto își trânti ceașca și farfuria în jos cu suficientă forță pentru a trimite ceaiul să stropească pe margine. Nu a dat nicio atenție. A tras în picioare. „Nu te-am folosit. Am lucrat împreună. Eram o echipă.”

— Aveai nevoie de mine ca să fac bani, spuse Simon. „Recunoaste.”

— Aveai nevoie să te scot din acel orfelinat înainte de a decide să te închidă într-o instituție.

Lyra sorbi calmă din ceai și coborî ceașca. „Se pare că aveți nevoie unul de celălalt. Nu, o iau înapoi. Aș spune că v-ați salvat unul pe celălalt.”

Simon și Otto se întoarseră spre ea.

„Te superi dacă te întreb de ce s-a rupt actul tău?” spuse Lyra.

— Întreabă-l pe Simon, nu pe mine, mormăi Otto. „El este nenorocitul nerecunoscător care a plecat. Niciodată nu m-am obosit să-mi spună de ce. Și-a făcut bagajele și a spus că va încerca o altă carieră.”

„Unde erai când Simon a decis să plece?” întrebă Lyra.

— Seattle, spuse Otto. Se uită cu privirea la Simon. „A fost la sfârșitul unei logodne de o săptămână. Am epuizat teatrul în fiecare seară. De ce ai plecat? Și nu-mi spune că este pentru că ai decis că suntem câțiva escroc. Am dat demonstrații legitime publicului care era interesat de paranormal. Da, am făcut bani făcând asta, dar nu eram șarlatani, la naiba. Talentul tău este real. Citirile tale au fost reale. Totul despre spectacol a fost real.”

Simon traversă camera și se opri în fața ferestrei. Își strânse mâinile la spate și se uită la priveliștea Pacificului stropit de soare.

— Nu destul de real, spuse el. „În sfârșit mi-am dat seama de asta în Seattle.”

O tăcere încărcată a cuprins încăperea.

— Nu înțeleg, spuse Otto. „Ai un talent autentic. La naiba, îl folosești pentru a-ți câștiga existența acum ca investigator.”

„Nu vorbesc despre capacitatea mea”, a spus Simon. „În Seattle mi-am dat seama că nu voi putea fi niciodată ceea ce ai vrut să fiu când m-ai scos din orfelinat.”

„Ce credeai că voia Otto să fii?” întrebă Lyra blând.

„Un înlocuitor pentru fiul său – *adevăratul său* fiu. Eroicul care a supraviețuit Marelui Război doar pentru a veni acasă și a murit de gripă în Seattle.”

— Simon, șopti Otto. Părea lovit. "Nu. Nu a fost așa. De unde ți-a venit ideea că te-am văzut ca un înlocuitor al lui Edward?"

„Știam că Seattle este dificil pentru tine”, a spus Simon, „dar nu am știut de ce până când te-am urmărit într-o după-amiază. Știam că ai locuit în Seattle în timpul războiului. Mi-am spus că ai de gând să vezi un vechi prieten, poate o femeie. Dar ceva nu se simțea în regulă. M-am gândit că poate ai avut probleme cu un rechin. Am fost îngrijorat.”

„Așa că m-ai urmat până la mormântul lui Edward.”

— Ai plâns, Otto. Ploua și tu ai plâns. Nu te văzusem niciodată plângând. Ai fost mereu atât de controlat. Dar ai izbucnit în lacrimi la mormântul acela și am știut că nu pot face nimic pentru a te consola pentru că nu aș putea fi niciodată Edward. Eram doar un copil sărac dintr-un orfelinat care s-a întâmplat să aibă un mic talent util.”

O ceașcă și o farfurie zăgăneau pe masa de cafea. Simon îl auzi pe Otto ridicându-se în picioare. O clipă mai târziu, bărbatul la care se gândise cândva ca tatăl său stătea lângă el la fereastră. Împreună s-au uitat la Pacific.

— Niciodată nu mi-am dat seama că simți că încerc să te folosesc ca înlocuitor pentru Edward, spuse el încet. „Voi doi sunteți foarte diferiți. Personalitățile tale, gusturile, interesele tale. Nu, nu te-am văzut niciodată ca înlocuitor pentru primul meu fiu. Dar te văd ca pe celălalt fiu al meu. Asta vei fi mereu pentru mine.”

lui Simon se strânse gâtul. „M-ai salvat de la azil. M-ai făcut bărbatul care sunt astăzi. Acestea sunt lucrurile pe care le face un tată bun. M-am îndepărtat de tine și de actul în acea noapte la Seattle pentru că îmi era teamă că nu voi putea niciodată să mă ridic la standardul pe care Edward l-a stabilit.

„Domnișoara Brazier avea dreptate, știi. Ne-am salvat unul pe altul. Ai intrat în viața mea când eram în disperare. Nu aveam pe nimeni și nu am putut dovedi nimic cu aparatul meu. Mă gândeam să pun capăt lucrurilor, dacă vrei să afli adevărul. Când am auzit de băiatul dintr-un orfelinat care era delir pentru că credea că simte fantome în anumite obiecte, am presupus că doctorii aveau dreptate. Eram sigur că probabil că ești instabil, la fel ca mulți alții pe care i-am testat. Dar m-am uitat la tine și am văzut un băiat care avea nevoie de o familie, nu de o instituție. Te-aș fi scos din acel loc chiar dacă nu ai fi avut un pic de talent paranormal. Ai adus ceva viu în mine, ceva ce credeam că a murit. Mi-ai dat un motiv să merg mai departe.”

Ușa camerei s-a deschis și s-a închis foarte liniștit. Simon se întoarse repede. La fel a făcut și Otto.

Lyra dispăruse.

Capitolul 53

A

Malie era în spatele recepției lucrând la niște hârtii. Și-a ridicat privirea când Lyra a coborât singură.

„Totul în regulă acolo sus?” ea a întrebat.

— Cred că da, spuse Lyra. A ajuns la treapta de jos și a traversat holul spre recepție. „Dr. Tinsley și Simon au o istorie lungă împreună. Prima dată când s-au văzut de luni de zile. Am avut senzația că trebuie să poarte o conversație privată, așa că m-am gândit să-i las pe ei.”

Amalie ridică din sprâncene. „Bărbații nu sunt întotdeauna foarte buni la astfel de conversații.”

„Ei bine, mă pricep foarte bine să încep astfel de conversații. Depinde de ei să-l termine pe acesta.”

„Am avut sentimentul că această întâlnire a fost mai mult decât o simplă discuție de afaceri de rutină. Dr. Tinsley a fost foarte neliniștit de când a sosit. A sunat mai întâi la Hotelul Burning Cove. Când i s-a spus că domnul Cage a plecat, părea atât de pierdut și de părăsit încât am simțit că să-l îndrepte în direcția ta. Am bănuț că domnul Cage ar putea lua micul dejun la tine.

Lyra a zâmbit. — Pentru că toată lumea știe că și-a petrecut noaptea cu mine?

„Burning Cove este un oraș mic. Când vine vorba de bârfă, se poate menține cu orașele mici de pretutindeni.”

„Am învățat asta.”

„Între tine și mine, cred că dr. Tinsley i-a fost teamă că domnul Cage nu va apărea la întâlnirea de dimineață.”

Lyra aruncă o privire spre scările care duceau la etajul de deasupra. „Au câteva lucruri de rezolvat, dar sunt aproape sigur că va merge destul de bine.”

Ochii lui Amalie străluciră amuzat. „Ești atât de bun când vine vorba de a face oamenii să vorbească?”

„Unii ar spune că este un talent.”

„Toată lumea are una. Uneori este nevoie de ceva timp pentru a-ți da seama ce este. Pot să te mai interesez în altă ceașcă de ceai în timp ce aștepți ca bărbații să termine acea conversație privată?

„Sună grozav, mulțumesc.”

Amalie a plutit din spatele biroului. „Hai să intrăm în ceainărie.”

Lyra a urmat-o. — Este adevărat că detectorul doctorului Tinsley a captat multă energie paranormală aici, în hanul tău?

„Așa susține el. O mare parte a fost probabil stabilită de soțul meu.”

"Domnul. Jones?"

„Este literalmente un detector uman de minciuni. Este un talent foarte deconcertant.”

"Într-adevăr? Aș crede că ar fi destul de util.”

„Matthias îmi spune că problema este că toată lumea minte. În ceea ce îl privește, intenția contează.”

„Este foarte interesant. Simon are capacitatea de a simți emoțiile infuzate în obiecte.”

„El poate face asta?”

„Dacă energia este suficient de puternică.”

Amalie a intrat în micul ceainărie. „Cred că tu și cu mine avem multe de discutat.”

— Cred că da, spuse Lyra.

Ea și Amalie erau adânci într-o conversație despre noile lor cariere când Simon a apărut în pragul ceainăriei.

„Întrerup ceva?” el a întrebat.

— Nu, ar trebui să mă întorc la birou, spuse Lyra.

— Și am ceva de lucru, spuse Amalie. „Lyra, a fost o plăcere. Trebuie să ne vedem din nou împreună curând. Poate că noi patru – tu și domnul Cage, Matthias și cu mine – ne-am putea întâlni în curând pentru a bea ceva la Paradis?”

— Ar fi minunat, spuse Lyra. — O să așteptăm cu nerăbdare, nu-i așa, Simon?

El îi aruncă un zâmbet uluit. "Sigur." Se întoarse către Amalie. „Crezi că bucătarul tău ar fi dispus să-mi dea rețeta pentru prăjiturile ei scurte?”

Amalie a râs. "Desigur."

Câteva minute mai târziu, Lyra și Simon au ieșit pe ușa din față a hanului și au intrat în Cord.

„Din curiozitate, se întâmplă să fi citit cartea lui Dale Carnegie *Cum să câștigi prieteni și să influențezi oamenii*?” întreabă Simon.

— Nu, spuse Lyra. "De ce întrebați?"

Simon a râs și a pornit motorul mare. "Nu face nimic."

„Cum au mers lucrurile cu Dr. Tinsley? Ai de gând să-l ajuți cu demonstrația lui?”

"Da." Simon a pus mașina în viteză și a pornit pe drumul lung spre Ocean View Lane. „Nu cred că el și ceilalți din noul laborator vor ajunge departe cu cercetările lor paranormale, dar sunt de acord că Otto este serios să studieze percepția extrasenzorială. Este și el bătrân să fie tot timpul pe drum. Îi va fi bine să se stabilească și să se dedice ceea ce el vede ca fiind munca vieții sale. Facultatea pe care speră să-l angajeze este în LA”

"Nu departe." Lyra a zâmbit. "Asta e bine. Să-l invităm să ni se alăture la cina la Hotelul Burning Cove în seara asta.”

„Știi, oamenii obișnuiau să mă acuze că sunt un reclus, dar în ultimul timp calendarul meu social pare să se umple rapid.”

„Asta se întâmplă când ai prieteni și familie.”

„Se pare că am achiziționat multe din ambele recent.”

— Și nici măcar nu mi-ai întâlnit părinții, spuse Lyra.

— Încerci să mă sperii?

„Nu. Nu ar fi posibil. Ești un agent al lui Luther Pell’s Failure Analysis, Inc. Prinziți tipi răi pentru a-ți câștiga existența și ai un talent paranormal serios. Nimic nu te sperie.”

— Te înșeli, spuse Simon. „Un lucru mă sperie naibii.”

„Ce?”

„Posibilitatea să te fi înțeles greșit mai devreme când ai spus că mă iubești și că te vei căsători cu mine.”

„Nu-ți face griji, auzul tău este bine. Am așteptat de foarte mult timp să vii tu, Simon Cage. Acum că ai ajuns, nu am de gând să te las să scapi. Putem legaliza lucrurile cu o ceremonie la tribunal săptămâna aceasta. Când părinții mei ajung acasă de la Londra, vor insista pentru o recepție mare în San Francisco, dar îi voi convinge să o combine cu cea pe care plănuiesc să o dea lui Vivian și Nick.”

Simon a zâmbit. — Te miști repede, doamnă.

„Se pare că îmi amintesc că era genul de femeie pe care sperai să o găsești aici, în Burning Cove.”

— Da, spuse el. „Am primit doamna pe care o căutam.”

Ea a zâmbit. „Unul cu trecut.”

„Și un viitor”, a spus el. „Cu mine.”

A condus pe Ocean View Lane și a virat la stânga pe Cliff Road, îndreptându-se înapoi spre oraș. Pavajul urma stâncile de deasupra Pacificul strălucitor. Lyra a savurat lumina caldă și aurie a soarelui din California și s-a gândit la viitor. Un sentiment vesel de uimire a răsărit de undeva adânc în interior. Pentru o clipă, a fost prea orbită pentru a vorbi. Când și-a găsit vocea, se întoarse pe scaun.

— Suntem acasă, Simon, spuse ea.

„Da, suntem”, a spus el. „Nu eram sigur cum ar arăta dacă l-aș găsi vreodată. Se pare că îl știi când îl vezi.”

Despre autor

Amanda Quick este un pseudonim pentru Jayne Ann Krentz, autoarea, sub diferite pseudonime, a peste cincizeci de bestselleruri *din New York Times* . Există peste 35 de milioane de exemplare ale cărților ei tipărite. Ea este, de asemenea, autoarea romanelor Ladies of Lantern Street și a seriei Arcane Society.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

***Ce urmează pe
lista ta de lectură?***

**Descoperă următoarea ta
mare lectură!**

Obține selecții personalizate de cărți și știri actualizate despre acest autor.

Inscrie-te acum.

OceanofPDF.com